

Giới thiệu Thần Ma Chi Tranh

Thần Ma Chi Tranh,câu chuyện kể về Thiên Nhan nàng thiên hậu nổi tiếng của làng giải trí.Có nhan sắc và thuộc loại khôn lanh nhất nhì.Nhưng nàng lại thích tỏ ra nhu mì,thỏ non yếu ớt.Không may một ngày bị ám hại, chết đi đến khi tỉnh dậy lại sống lại trong thân xác của một đứa bé 12 tuổi nhan sắc khuyên thiên đảo địa. Sau một tháng ngày ngộ mới biết mình đã xuyên, xuyên vào một cuốn tiểu thuyết đình đám vài năm trước. "Hoa Thiên Cốt"

Như bản tính vốn có,nàng lại muốn giả nai,làm ngơ thờ ơ để biết chuyện gì đang xảy ra với mình.Nhưng càng làm ngơ lại càng sai lầm,sai lầm nổi tiếp sai lầm.Cuối cùng Yêu thần xuất thế, muôn thần thức tỉnh, trận chiến thần ma vạn năm trước lại một lần nữa diễn ra.

Bạn đang đọc truyện *Thần Ma Chi Tranh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Chương 1: Thiên Sinh Mị Kiếp. Tỉnh Dậy (p1)

Thiên Nhan ngất đi, thật sự nàng không hiểu tại sao Tiểu Mị lại hãm hại nàng. Nàng có làm gì sai đâu? Coi cô ta như tí muội, đối xử với cô ta thật lòng. Nhưng cuối cùng thì tại sao? Chẳng lẽ là do giải thưởng quốc tế nàng sắp được nhận sắp tới?

Cho tới lúc nàng bị rơi xuống vách núi, lại nhìn thấy khuôn mặt thâm độc của Hoa Mị, nàng mới rõ. Bạn bè, người thân? Đều là giả dối cả! Chân tâm nàng cho đi, nhưng ai cho nàng nhận lại??

Tuy là ngất đi, không thể mở mắt ra nhưng ý thức của nàng vẫn còn. Nàng chỉ cảm thấy lạnh thấu xương, lạnh vô cùng nhưng lại có tiếng “crắc.. crack..” vang lên. Sau đó, nàng như được bay lên, đúng hơn là nàng bị trôi lơ lửng trong nước. Không biết bao lâu sau, cái lạnh thấm vào trong da thịt, thấu tâm can khiến nàng triệt để mất đi ý thức. Tuy là, hên ý của nàng tuy không còn nhưng trong lòng của nàng như bị từng giọt hàn ý bao phủ.

Khi nàng tỉnh dậy, mở mắt ra thì thấy mình đang ở bờ sông, xung quanh nàng, hoa nở rực rỡ. Chỉ riêng bên phải cạnh nàng lại có một vạt hoa héo úa. Thiên Nhan đưa tay ra, chạm vào một đóa hoa. Có một chuyện kì lạ xảy ra: đóa hoa ấy trong nháy mắt tươi xanh trở lại, rực rỡ trong ban mai.

“Tỷ tỷ..”

Nghe thấy tiếng gọi, nàng khẽ đưa mắt về phía đó. Cách đó khoảng ba bước, có một cô bé thanh tú, dễ thương đang đứng, trên tay bưng chiếc lá đựng nước. Cô bé chạy lại phía nàng, đưa chiếc lá lại, bón cho nàng uống.

Thiên Nhan được cô bé đỡ ngồi dậy. Đã thấy tinh thần tỉnh táo hơn chút, nàng nhìn quanh, khẽ hỏi:

“Đây là đâu?”

Cô bé trả lời:

“Tỷ tỷ, chỗ này là con sông sau nhà muội. Sáng nay, muội ra chơi thì thấy tỷ ngất ở cạnh bờ sông, muội mới chạy đi lấy ít nước cho tỷ. à mà, tỷ tên là gì? Sao lại ở nơi này?”

Thiên Nhan đỡ đầu, xoa xoa thái dương hơi nhưng nhức, lại nhìn xuống thân mình đang mặc một thân y phiêu dật. Nhưng cái đó không quan trọng, cái quan trọng là, nàng đang mặc một thân y phục cổ trang. Là cổ trang đó?! Chuyện gì đang xảy ra? Nhìn thoáng qua cô bé này tuy là y phục có hơi cũ nát nhưng mà cũng thấy, đó cũng là y phục cổ mà.

Hoa Thiên Cốt thấy Thiên Nhan ngơ ngẩn, hết nhìn mình lại nhìn cô bé nên cô bé mới hỏi lại:

“Tỷ tỷ, muội tên là Hoa Thiên Cốt, còn tỷ, tên tỷ là gì?”

Theo quán tính, Thiên nhan thốt ra:

“Nam Cung Thiên Nhan..A.. Ta,ta là ai? Sao ta lại ở đây?”

Sau khi lỡ nói ra tên của mình, nàng lại giả nai, tự lên tiếng hỏi mình rồi quay qua hỏi Hoa Thiên Cốt với đôi mắt ngập nước. Hoa thiên Cốt thấy nàng như vậy, đau lòng khôn nguôi rồi an ủi nàng:

“Thiên Nhan tỷ tỷ, tỷ không nhớ gì hết sao?Hay là.. tỷ về nhà muội với muội nhé?”

Thiên Nhan hơi nghiến đầu, như suy nghĩ một lát, khẽ gật nhẹ. Nàng quan sát xung quanh một lát rồi thốt lên:

“Sao hoa lại héo hết thế này?”

Nàng không ngờ được chuyện này, bởi từ khi nàng sinh ra, cây cỏ nàng tới gần sẽ tươi xanh. Nơi nào máu nàng chạm tới thì hoa sẽ nở ra từ đó. Nhưng mà sao hoa lại héo hết như thế này?

Hoa Thiên Cốt nghe Thiên Nhan hỏi như vậy, mắt đã rơm nước, cúi đầu, khẽ nói:

“Đó, do muội không đi giày, chân bị chảy máu. Đó, máu muội.. nên.. hoa mới héo, muội cũng không rõ nữa, từ khi muội sinh ra đã như vậy rồi. Hơn nữa, muội còn khắc tất cả mọi người, mẹ muội khi sinh muội ra vì khó sinh nên đã mất. Trên người muội còn có một mùi hương lạ thu hút rất nhiều yêu vật đến gần nên mọi người đều ghét muội. Đó, nên tỷ đừng ghét muội có được hay không?”

Bạn đang đọc truyện *Thần Ma Chi Tranh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Chương 1: Thiên Sinh Mị Kiếp. Tỉnh Dậy (P2)

Thiên Nhan nghe Hoa Thiên Cốt nói xong, hiểu ra rồi cười nhẹ, vỗ vỗ vào tay cô bé rồi nói:

“Hi, chắc muội cũng tầm 7~8 tuổi nhĩ? Chắc là từ trước tới giờ muội không có ai chơi cùng đúng không? Tỷ sẽ chơi cùng muội. Tỷ sẽ làm bạn với muội, nhé?”

Vừa nghe nàng nói xong, đôi mắt ngắn nước của Hoa Thiên Cốt đã đầm lệ. Cô bé lấy tay lau nước mắt đi, để lại một đôi mắt sáng bừng vì vui vẻ. Cô bé mừng rỡ nói:

“Dạ. tỷ tỷ”

“Umk, muội muội ngoan, Để tỷ tặng muội một món quà nhé?”

Nói rồi nàng đưa tay ra, chạm vào một bông hoa đang héo rũ, nó liền nở ra vô cùng tươi đẹp rực rỡ. Hoa Thiên Cốt thấy vậy liền vỗ tay cười nói:

“Tỷ tỷ, thật thần kì, muội biết rồi, tỷ hẳn là thần tiên phải không?”

Thiên Nhan được Hoa Thiên Cốt đỡ cho đứng dậy, nàng thuận tay xoa đầu cô bé rồi nói:

“Tỷ không phải thần tiên đâu, tỷ cũng giống muội thôi mà. Muội có thể làm hoa héo thì tỷ có thể làm hoa nở vậy đó. Tỷ và muội giống nhau mà phải không?”

“Dạ, vậy để muội đưa tỷ về nhà muội nhé?”

Hoa Thiên Cốt nghe xong Thiên Nhan nói như vậy liền nở nụ cười, tin luôn, không nghi ngờ một chút nào. Thiên Cốt vừa đỡ nàng đi vừa nói:

“Muội chính là một kẻ xui xẻo, cả thôn đều nói muội là yêu vật. Khắc chết mẹ mình, hoa gập máu muội thì chết, cha muội ngày ngày ở gần muội nên già nua trông thấy. Hơn nữa mùi hương trên người muội còn kéo yêu quái đến gần. Dân làng đều xa lánh muội... từ nhỏ tới giờ muội không có bạn bè... May quá, giờ có tỷ rồi, muội không phải chơi một mình nữa, muội rất vui. ...”

Không lâu trước đó, trong khu rừng hắc ám tràn đầy, lạnh lẽo âm u tới bức người

,tận cùng của khu rừng, sâu tại lũng mộ giá lạnh, một đôi mắt đen sắc lạnh, tỏa ra tia sáng đỏ tươi màu máu mở ra. Đôi mắt đáng sợ chừng nào!

Chủ nhân của đôi mắt đó có dung nhan tuấn mĩ nhưng lạnh tới bức người. Lạnh lẽo, hung tàn đến rung mình. Chỉ thấy đôi môi mỏng khẽ mở:

“Thiên Nhan, cuối cùng ta cũng đợi được tới ngày này. Nàng cuối cùng cũng đã sống lại. Yêu thần kia... nàng an tâm, ta sẽ trả thù thay nàng.”

Thoáng chốc đã không còn thấy bóng dáng đó đâu nữa. thay vào đó là tiếng gió xé lá và tiếng thú thét gào.

Khi Hoa Thiên Cốt đưa Thiên Nhan về tới nhà thì nàng thấy bên trong có một lão bà già nua đang ngồi cạnh bàn thưởng thức trà. Dáng người lão bà này gầy yếu nhưng vẫn nhả, vừa nhìn là biết đó là người đọc sách. Thiên Nhan tiến lại mỉm cười:

“Con chào gia gia ạ!”

Chỉ thấy tay cầm trà của lão bà hơi run lên. Khóe mắt dật dật cười mà như khóe trong vô cùng quý dị. Nàng đang nghi ngờ lão bà này diễn kịch thì thấy

Hoa Thiên Cốt quỳnh lên, giặt nhẹ ống tay áo của nàng. Miệng Hoa Thiên Cốt méo xệch, trên trán hung hăng chảy dài mấy vạch đen, lại cố nói:

“Đó là phụ thân của muội!”

Thiên Nhan đờ ra, nhưng rất nhanh, nàng lấy lại bình tĩnh. Chẳng hổ danh là ảnh hậu, nàng bình thản mỉm cười:

“Chào bá bá. Con là Nam Cung Thiên Nhan, là người được Tiểu Cốt cứu, con tới đây là để cảm ơn bá phụ vì đã sinh ra một tiểu nữ nhi đáng yêu và vô cùng tốt bụng như thế này ạ!”

Bạn đang đọc truyện *Thần Ma Chi Tranh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Chương 1: Thiên Sinh Mị Kiếp. Tỉnh dậy (P3)

Giọng nói ngọt ngào, thanh thúy của nàng vang lên làm cho không khí của căn nhà nhỏ bớt hẳn sự lúng túng. Thiên Cốt cũng vô cùng thức thời, vội nói:

“Phụ thân, Con cứu được Thiên Nhan tỷ tỷ ở bên bờ sông sau nhà mình đó. Tỷ ấy ngoài tên của mình ra cái gì cũng không nhớ do tỷ ấy bị mất trí nhớ rồi. Con tính giữ tỷ ở lại đây, được không phụ thân?”

Lão bá nghe vậy thì cười hiền từ gật khế:

“Được, mặc dù nhà ta chẳng dư giả gì nhưng có tự trồng rau nuôi gà, cũng có thể ra sông bắt cá ăn. Thêm một miệng ăn có là gì.”

Hoa Lạc rất hài lòng về Hoa Thiên Cốt. Đứa nhỏ này, là con của ông với Vân nhi., tuy là còn nhỏ nhưng đã có tấm lòng thương người. Chính vì vậy ông rất yêu thương nó, mặc cho người ngoài có nói gì đi nữa. Ông quan sát Thiên Nhan một hồi rồi nói:

“Thiên Nhan, ta nghĩ nếu con muốn ở lại cái thôn nhỏ này thì phải bôi nước than vào để che dấu dung nhan đi thì ta sẽ an tâm hơn đó”

Hoa Lạc trong lòng tự nhủ, tuy là ông bệnh tật quần thân nhưng âm mắt của ông có sáng, không có bị mù. Mặc dù cô bé này có 11~12 tuổi, mặt dính đầy bùn đất nhưng nếu nhìn kĩ sẽ vẫn thấy dung nhan diễm lệ của nó. Nếu cô bé này mà không che dấu đi thì không hay rồi.

Thiên Nhan cũng tự biết mình xinh đẹp nên gật đầu:

“Dạ”

“Để muội đưa tỷ đi rửa mặt nhé?”

Hoa Thiên Cốt ngây thơ hỏi, khi thấy nàng hơi gật thì liền kéo nàng đi. Sau khi lau mặt cho nàng xong, Hoa Thiên Cốt không khỏi ngây ra. Thiên Nhan lấy làm lạ nên đành tiến đến soi gương mặt của mình vào chậu nước, vừa nhìn nàng liền sững sờ.

Đây là một gương mặt như thế nào? Khuôn mặt trái xoan hoàn mỹ, đẹp như ngọc tạc; hết như một tác phẩm tuyệt vời của tạo hóa, của thiên nhiên. Mày liễu vẽ ngang, đôi mắt màu lơ sóng sánh tình, lơ đãng lại như hút người ta vào mê cung lạc lối. Đôi môi phớt hồng như hoa đào tháng ba, căng mọng xinh đẹp. Làn da trắng tựa tuyết lại phớt hồng đẹp như mỡ đông. Mái tóc nàng lại đen tuyền, mượt như suối nước, dài đến ngang hông, tựa dòng thiên hà rủ xuống, tuyệt mỹ làm sao?!

Thiên Nhan biết là nhan sắc của nàng ở hiện đại đã khiến người ta phát cuồng rồi (Thiên hậu mà lại). Thế nhưng đây là cái gì chứ? Không phải gương mặt của nàng. Gương mặt này chính là yêu nghiệt giết người bằng nụ cười đó nha. Thiên địa thất sắc, hoa héo nguyệt phải tàn.

Nhưng quan trọng là ánh mắt xanh lơ này,... đây là thời cổ, người ta sẽ cho nàng là yêu quái cần diệt trừ đó ghen! Nàng vừa than xong liền phải lấy tay rụi rụi mắt. Màu mắt của nàng cư nhiên đổi khác! Từ xanh lơ nó,... chuyển thành màu đen huyền như hắc ngọc. Lung linh tỏa sáng. Chuyện này...

Trong lúc Thiên Nhan đang ngơ ngẩn thì nghe thấy tiếng Hoa Thiên Cốt hét lên:

“Thiên Nhan tỷ tỷ, tỷ là tiên nữ ư? Đúng rồi, tỷ chính là tiên nữ. Tỷ xinh đẹp như vậy, lại có thể làm cho hoa nở nữa.”

Thiên Nhan mỉm cười lại làm cho Hoa Thiên Cốt ngấm đến thất thần, nàng liền đỡ dành con bé:

“Tiểu Cốt, muội nghe này, tỷ không phải là tiên nữ gì cả, nhan sắc này tỷ được di truyền từ mẫu thân của tỷ đó, còn hoa nở thì cũng giống muội đó? Phải không này? Nhớ đó, muội mà nói nữa thần tiên nghe thấy sẽ đánh mông muội cho xem”

Hoa Thiên Cốt nghe Thiên Nhan nói xong thì gật gật đầu, sợ hãi che miệng lại rất dễ thương, Thiên Nhan bật cười, xoa xoa đầu cô bé:

“Nga~ thật là ngoan~”

Hoa Thiên Cốt nhìn nàng cười lại ngơ ngẩn xong lắc đầu quầy quậy:

“Không đúng, tỷ còn xinh đẹp hơn cả thần tiên nữa! Tỷ xinh đẹp quá đi à. Oa.. lớn lên muội cũng muốn được xinh đẹp như tỷ!”

Thiên Nhan khẽ lắc đầu, đứa trẻ này thật là..Hazz. Mặc dù nàng cũng biết là mình xinh đẹp nhưng là cũng đừng kích động như vậy chứ? (Tự luyến)

Bạn đang đọc truyện *Thần Ma Chi Tranh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Bổ xung sơ lược về nhân vật:

Tên: Nam Cung Thiên Nhan

Thần vị: Cửu Thủy Điện Liên Hoa.

Là hậu duệ của Thủy Thần và lời thần đồng thời cũng là Thánh nữ của thần tộc. Vốn vạn năm trước nguyên thần đã bị hủy trong trận chiến Thần Ma. Được Ma thần tiêu tốn toàn bộ linh lực để giữ cho cơ thể của nàng còn nguyên vẹn nhưng thân thể lại hóa thành hình dạng lúc 12 tuổi.

Linh hồn trở về là một mảnh nguyên linh, khi đó thân thể trong hàm đàm ngàn năm sẽ thức tỉnh.

Nhan sắc tuyệt mỹ vô song, khuynh thiên đảo địa. Thần lực vô cùng mạnh, đứng hàng thứ 3 trong các vị thần. Nhưng cả hai đều bị phong ấn một phần theo trí nhớ của nàng. Mỗi khi nhớ lại một phần ký ức thì sẽ giải khai một phần phong ấn và lấy lại sức mạnh cùng nhan sắc

Những nam chính còn lại đều sẽ có bí ẩn riêng, ta sẽ tiết lộ sau nhé các nàng

2.

Tên: Mạc Băng

Thần vị: Không có.

Là một vị thượng tiên cường đại mà vô cùng thần bí. Vừa ấm áp lại vừa lạnh lùng, hay nói đúng hơn là đa nhân cách.

Cũng chính là tộc nhân cuối cùng của Linh Nhiên tộc, tiên tộc có khả năng thông linh khắp 3000 thế giới.

Vô cùng thanh thoát, khí chất phóng khoáng, đẹp đến thanh thoát như bước từ trong tranh ra.

Đây là nhân vật nam chính xuất hiện thứ hai nhé các nàng

Bạn đang đọc truyện *Thần Ma Chi Tranh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Chương 2: Thiên Sinh Mị Kiếp. Hóa ra là Hoa Thiên Cốt (P1)

Thiên Nhan ngơ ngẩn ngồi trong rừng trúc xanh, suy nghĩ. Đốt cục đây là đâu? Thế giới này là thế giới nào? Tại sao khi nàng tỉnh dậy lại ở đây? Thật quý mị.

Nàng chết rồi, nhưng lại tỉnh dậy trong một thân thể tuyệt sắc. Hơn nữa, thân thể này có một thứ gì đó rất lạ. Có thể thể đổi được màu mắt, cả màu tóc nữa. Hoa nở khi nàng chạm vào vốn là đặc điểm cũ của nàng từ kiếp trước. Còn cả chuyện thi thoảng khi nàng tức giận thì trời sẽ nổi sấm chớp nữa. Ban đầu, nàng rất sợ hãi nhưng cũng chính vì điều này mà nàng đã luyện được tâm tình không sợ bất cứ chuyện kì lạ nào nữa cả chỉ trong 1 tháng.

Thiên Nhan khe khẽ thở dài, theo thói quen đàn một bản nhạc. Đây chính là thói quen từ lâu của nàng, cứ vào mỗi buổi sớm, nàng sẽ tìm một nơi thanh sạch và chơi đàn. Vừa đàn xong bản “Phượng cầu hoàng”, lại suy nghĩ một hồi, tay nàng vô thức lặp lại âm điệu cũ. Nhưng âm thanh được đàn ra lại u uẩn, buồn sâu khôn tả.

Bất chợt, một tiếng tiêu réo rất vang lên trong không khí. Âm hưởng vui tươi, cũng là bản “Phượng cầu hoàng”. Nó như kéo tâm trạng nàng ra khỏi nỗi buồn và dòng suy nghĩ miên man.

Sau khi đàn xong, nàng ngẩng đầu lên, nhìn theo hướng tiếng động phát ra. Nàng lặng đi, nàng vốn là một sắc nữ a~ không thể nào chịu được. Đây là một nhan sắc như thế nào? Gương mặt tuấn tú lại trong sạch, đẹp hết như thứ đồ sứ men xanh hảo hạng. Mắt phượng, môi mọng, đôi mắt đen mà phảng phất tựa nước hồ thu. Cả người chàng toát ra hơi thở trong sạch như sương sớm. Đẹp quá, lại có cả khí chất nữa, nàng điên mất, một hảo soái ca nga!~

Mạc Băng thấy nàng ngơ ngẩn nhìn mình thì rất vừa lòng, ánh mắt nhìn nàng tỏa ra tia sáng dịu dàng, điều này làm cho nàng thêm si mê ngẩn ngơ. Nàng vô thức thốt ra câu hỏi:

“Chàng... chàng là thần tiên sao?”

Mạc Băng nghe nàng hỏi vậy thì càng cười đến dịu dàng, cũng lặng lẽ ngẩn ngơ nhìn nhan sắc của nàng. Thú thực, từ ngày đầu tiên nàng ở đây đánh đàn, chàng có đi du ngoạn qua và nghe thấy. Tiếng đàn động lòng người này làm chàng si mê, muốn gặp người đánh đàn. Chàng cứ ngỡ sẽ gặp được vị tiên hữu tâm giao nào đó. Ai ngờ đó lại chỉ là một cô bé 12~13 tuổi, lại có nhan sắc tuyệt luân đây? Tuy là nàng có dịch dung, nhưng với chàng đều là vô dụng cả.

“Sao nàng lại biết ta là thần tiên?”

Nghe hán hỏi vậy, nàng giật mình, không ngờ ngẩn vì sắc đẹp của hán nữa mà mỉm cười hữu hảo:

“Ta tên Nam Cung Thiên Nhan. Xin được hỏi quý danh của tiên hữu?”

Mạc Băng mỉm cười nhìn vào đôi mắt sáng linh động như hắc thạch của nàng:

“Ta là Mạc Băng, chúng tiên vẫn thường gọi ta là Mạc Băng tiên.”

“Mạc Băng tiên? Ý chàng là chàng là Mạc...”

Thiên Nhan hoảng hốt nhớ lại... Hoa Thiên Cốt, hoa gặp máu là tàn, mẹ nàng vì khó sinh mà mất lại thêm dân làng ghét bỏ; trên người mang mùi hương lạ thu hút yêu ma... Thêm cả Mạc Băng tiên nữa... Từng chi tiết trùng khớp đến lạ kì, lẽ nào đây lại là thế giới tiên huyền trong “Hoa Thiên Cốt”, một cuốn tiểu thuyết nổi tiếng mấy năm trước?!

Thấy nàng ngơ ngẩn mất hồn, khuôn mặt khuyên thiên đảo địa mang thần sắc lo âu nhàn nhạt, lại thêm vẻ ngạc nhiên, không tin nổi thật là đặc sắc. Mạc Băng cũng quên mất nếu mình động vào ai thì sẽ hút đi sinh khí, sức mạnh của người đó mà bất giác chạm vào, vuốt ve gương mặt nàng.

Thiên Nhan cảm nhận được, giật mình vội vàng lui lại mấy bước, cúi cúi đầu, chìm vào suy nghĩ. Nhưng Mạc Băng tiên phía đối diện lại không được như vậy.

Nàng là ‘thuần âm thần thể’. Đúng vậy, không phải là ‘thuần âm chi thể’ mà là ‘thần thể’. Nói đúng hơn là nàng sẽ không bị sao cả nếu như hán chạm vào. Vì sao chàng lại biết nàng là thuần âm thần thể? Rất đơn giản. Nếu như nàng là ‘thuần âm chi thể’, khi hán chạm vào, sức mạnh, sinh khí của người đó sẽ bài xích lại chàng, ai pháp lực yếu hơn sẽ thổ huyết. Nếu như lâu thì người đó có thể vong mạng luôn.

Còn nếu là ‘thuần âm thần thể’ thì sẽ khác, khi hán chạm vào người đó sẽ không sao cả. Chuyện này là do chàng đọc được trong một cuốn sách cổ xưa còn lưu lại, có ghi chép về các vị thần. Nhưng hán không dám chắc vì các vị thần đã biến mất trong trận chiến thần ma vạn năm trước.

Đến bây giờ, chuyện đó không còn quan trọng nữa. Hán có thể chạm vào nàng, vậy là hán có thể có một tri kỉ cùng ‘Cầm sát hòa hợp’ rồi. Nghĩ vậy, Mạc Băng lại trưng ra vẻ mặt ôn hòa như gió xuân:

“Tiểu cô nương, có muốn học phép thuật hay không? Ta sẽ dạy cho nàng.”

Thiên Nhan nghe vậy liền mừng rỡ, ngẩng phắt đầu lên, gật gật nhưng ngay sau đó lại lắc. Mạc Băng thấy vậy thì hơi nhui mày, hỏi:

“Sao? Nàng không thích?”

“Không có, ta cũng muốn tu tiên, muốn học phép thuật nhưng là, ta lại thích chàng rồi. Nếu để chàng dạy ta thì sẽ thành sư phụ của ta, như vậy ta sẽ không thể thích chàng nữa a~”

Mạc Băng bật cười, nhìn gương mặt tuyệt sắc đang bắt mắt bùi bùi môi, tâm trạng rất tốt. Hán đi đến xoa đầu nàng cười cười:

“Tiểu cô nương ngốc nghếch! Ta nào có quan tâm người đời nhìn ta với ánh mắt như thế nào? Nếu nàng muốn làm sư nương của đồ đệ ta thì phải làm cho ta thích nàng chứ không phải làm cho thiên hạ thích nàng hiểu chứ?”

Thiên Nhan vờ ngây ngô cười: “Dạ”

Một tia sáng lướt qua đôi hắc đồng, nàng nhón chân, đúng hơn là nhảy lên. “Chụt” một tiếng rất kêu vào má Mạc Băng tiên rồi vui vẻ chạy đi. Để mặc vị thần tiên cao cao tại thượng nào đó thần thờ chon chân tại chỗ. Nụ hôn đầu câu hán a~

Chương 6: Chương 2: Thiên Sinh Mị Kiếp. Hóa ra là Hoa Thiên cốt (P2)

Thiên Nhan vui vẻ ôm đàn nhảy chân sáo về nhà. Hoa Thiên Cốt ngó ra thấy bóng dáng của nàng thì vui vẻ bung món canh lên, xếp sắp bát đĩa rồi gọi Hoa Lạc ra ăn cơm. Thiên Nhan vào nhà, đặt cây cổ cầm vào góc bàn rồi cười hi hi:

“Tiểu Cốt hôm nay làm món gì ngon mà thơm dữ vậy?”

Hoa Thiên Cốt vui vẻ bỏ vung nồi của từng món ra, vừa cười vừa nói:

“Hôm nay tỷ có lộc ăn rồi đó! Có bánh bao nhân thịt của hôm qua hai chúng ta đi bắt ở nương sau nhà này, có rau cải xào này, đặc biệt còn có cả canh hoa đào thơm lừng nữa nhé?!”

“Oa...oa...Tiểu Cốt thật là khéo tay, thật là đảm đang, làm cho tỷ hạnh phúc quá a.”

Hoa Lạc và Hoa Thiên Cốt cùng bật cười. Hoa Lạc đã coi Thiên Nhan như là con gái của mình mà đối xử nên mừng yêu nàng:

“Hazz, Tiểu heo con, con thật là, cũng phải học tập theo Tiểu Cốt nghe không? Nếu cứ như vậy sẽ không lấy được chồng đâu!”

Thiên Nhan phồng miệng, chớp chớp mắt cười:

“Con ư? Con sẽ không có thành thân đâu. Con sẽ ở nhà để chăm sóc cha nuôi nha!”

“Con hả, Con ở nhà chăm sóc ta? Con mà ở lại thì chỉ khổ cho thân già này phải chăm sóc con thôi. Tốt nhất là con mau tìm một đảng lang quân rồi gả đi cho ta vui vẻ.”

“Cha nuôi!”

Thiên Nhan lo lắng thán, vẻ mặt nhăn nhó hết như quả táo tàu con. Hoa Thiên Cốt thấy vậy cười càng thêm vui vẻ, thêm dầu vào lửa:

“Đừng đó phụ thân, mau nói Thiên Nhan tỷ tỷ học tập nấu ăn và nữ công gia chánh đi. Nếu không lại không có ai rước dâu nghen?”

Nghe phụ tử hai người cùng nhau bắt nạt mình, vẻ mặt của Thiên Nhan phụng phịu nhưng lại là không dấu được sự vui vẻ trong đáy mắt. Dùng bữa xong, Hoa Thiên Cốt thu dọn, còn nàng thì đi rửa chén bát. Vừa ra đến lu nước, lại nghe thấy tiếng Hoa Thiên Cốt hét lên:

“Phụ thân! Người làm sao vậy? Đừng làm cho con sợ”

Thiên Nhan nghe thấy xong liền nhanh chạy vào, thấy Hoa Lạc đang bị ngất ở giữa nhà. Nàng nhanh nhẹn tiến tới nói với Hoa Thiên Cốt:

“Tiểu Cốt, mau mau đi tìm Trương đại phu, nhanh..”

“Dạ”

Hoa Thiên Cốt như nghe được thánh chỉ, nhanh nhẹn chạy đi. Thiên Nhan thì vội diu Hoa Lạc lên giường nghỉ ngơi, lại lấy khăn ẩm lau qua mặt cho ông. Đợi một lát mới thấy Hoa Thiên Cốt đưa một vị trung niên lão bá lại đây.

Sau khi chẩn mạch xong, Trương đại phu khẽ lắc đầu:

“Sức khỏe của Hoa tú tài vốn đã không tốt, giờ lại đổ bệnh, chỉ sợ từ đây bệnh tật sẽ triền miên. Chỉ có thể làm sao cho bớt đau đớn, kéo dài sinh mạng mà thôi. Nhưng nếu muốn như vậy, cần rất nhiều thuốc quý...”

Thiên Nhan nghe vậy, hơi nhú mày nhưng lại rất nhanh nói với Trương đại phu:

“Trương đại phu, cần thuốc gì ngài cứ bốc. Còn về phần ngân lượng ta sẽ nghĩ cách.”

“Cô nương là...”

“Không có gì, ta là biểu tỷ của nàng.”

“VẬY, ta đi trước”.

Thiên Nhan vẫn nhũn mày không thôi nhưng vẫn quay sang phía Hoa Thiên Cốt an ủi:

“Đừng lo lắng gì nhiều, tỷ sẽ nghĩ cách”.

“Dạ!”

Sáng sớm hôm sau, như thường lệ, Thiên Nhan mang theo cổ cầm, đi vào rừng trúc. Ngồi xuống, nàng vừa đàn vừa suy nghĩ lung tung... bất giác nhớ, bây giờ là mùa xuân, hoa nở rất đẹp nhưng qua đông, mai hồng đã rụng hết. Mà có rất nhiều người yêu thích mai hoa, nàng lại có thể làm cho mai hồng nở rộ. Chẳng qua là mất ít máu, có là gì đâu? Vậy là nàng quyết định, tay đàn gảy bất giác mạnh lên, tạo nên một âm điệu chói tai. Mạc Băng vừa lúc tới nơi, nhũn nhũn mày hỏi:

“Nhan Nhi, nàng làm sao vậy? Sao lại thất thần như thế?”

Thiên Nhan hơi ngẩng lên, mỉm cười:

“Không có gì, chỉ là suy nghĩ một số chuyện mà thôi... a, Mạc Băng, chàng có cách gì để cho hoa nở mà không dễ tàn không?”

Mạc Băng nhũn mày:

“Nàng muốn làm gì?”

“A... hiện tại ta đang muốn ngắm hồng mai nên muốn làm cho hồng mai lâu tàn thôi mà.”

Mạc Băng cười cười, khẽ gật:

“Được rồi, nàng lại đây”

Thiên Nha đem cây đàn bỏ qua một bên, bước lại phía Mạc Băng. Nhưng nàng chưa kịp đứng vững đã bị một lực áp cường đại ập đến. Nàng theo quán tính đổ vào khuôn ngực cứng rắn của người kia. Mạc Băng cúi xuống, đưa môi mình, áp vào đôi môi nàng, nhẹ nhàng cắn mút.

Vốn chỉ định trêu đùa nàng một chút, ai ngờ khi vừa chạm vào đôi môi kia, bất giác lại bị đắm say, không thể tự buông ra. Hai người cứ như vậy hôn nhau đắm đuối, cho đến khi Thiên Nhan phải đẩy Mạc Băng ra vì thiếu dưỡng khí. Mạc Băng vẫn cười, khẽ thổi hơi nóng vào tai nàng:

“Tiểu yêu tinh, ta sẽ dạy cho nàng ‘Dưỡng sinh chú’, ta thấy nàng cũng có căn cơ pháp thuật không yếu đâu? Hửm..”

Nếu căn cơ của nàng không hơn người thường sao có thể cùng hắn hôn lâu như vậy đâu? Đúng thật là tiểu yêu tinh... Từ lúc nào hắn đã nhận định nàng sẽ là thê tử của hắn rồi.

Còn Thiên Nhan nghĩ sao về nụ hôn này? Chẳng có chuyện gì, nàng còn cảm thấy nó rất bình thường. Hôn nữa còn được ăn đậu hũ của nữ nam, tội gì không làm? Hôn nữa nàng cũng rất thích hắn nga~~.

Việc pháp thuật ấy hả? Đó là chuyện của cơ thể này, hơn thế, nàng cũng có kha khá vấn đề nghi vấn về cơ thể này nữa.

Bạn đang đọc truyện *Thần Ma Chi Tranh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Chương 3: Thiên Sinh Mị Kiếp. Rời đi (H nhẹ)

Qua hôm đó, quan hệ của Mạc Băng và Thiên Nhan quý dị không tả được. Hắn vừa dạy nàng pháp thuật, cũng thi thoảng làm một vài chuyện ái muội, nhưng là, vẫn chưa làm đến giai đoạn cuối cùng bởi Mạc Băng đối với chuyện này cũng khá là cổ hủ a~~

Còn Thiên Nhan, nàng thi thoảng sẽ trích máu của mình để tạo ra hoa trái mùa, rồi đem bán cho những nhà quyền quý, họ rất yêu thích và được khá là nhiều ngân lượng. Công việc này ấy hả? tất nhiên là giao cho Hoa Thiên Cốt rồi, cũng chính vì vậy ngoài Trương đại phu kín tiếng ra, không ai biết sự có mặt của nàng cả.

Mặc dù Hoa Lạc vẫn phải nằm trên giường bệnh, nếu y có ý chí muốn sống thì với số thuốc đã dùng, y phải khỏi từ lâu rồi, nhưng y lại muốn sang thế giới bên kia với nương tử của y. Không có ý chí để sống, thần tiên khó cưỡng.

Nàng biết điều đó nhưng nàng không nói ra vì sợ cô bé đau lòng. Sống cùng nhau suốt ba năm, nàng cũng coi cô bé lương thiện này như em gái. Nàng quyết định rồi, nàng sẽ ‘Văn đàm phong khinh’ xem mọi chuyện xảy ra nhưng nàng cũng sẽ giúp Hoa Thiên Cốt đến với Bạch Tử Họa đến với nhau mặc dù nàng rất cũng rất yêu Bạch Tử Họa trong nguyên tác nga.

Cuộc sống của Thiên Nhan ở thế giới ‘Hoa Thiên Cốt’ đã cứ thế trôi qua ba năm dòng. Thân thể này đã 15, còn Hoa Thiên Cốt cũng đã 11. Nàng biết chỉ trong năm nay thôi, Hoa Lạc sẽ chết đi. Thiên Nhan đã cố gắng chuẩn bị tâm lí cho con bé nhưng vẫn rất sợ nó sẽ shock nặng.

Như thường lệ, nàng lại cảm cô cảm đi về phía rừng trúc. Nhưng nàng lại cảm thấy không khí không đúng lắm, vô cùng quỷ dị.

Thiên Nhan lo lắng quan sát xung quanh. Mặc dù trong 3 năm này nàng cũng đã học được 1 số phép thuật từ Mạc Băng nhưng mà nếu để đối đầu với cao thủ thì nàng ‘thúc thủ vô sách’ thôi.

Có tiếng động! Thiên Nhan đi theo hướng có âm thanh phát ra, nhưng là khi nàng tới nơi: chính là con sông sau rừng trúc, nơi Hoa Thiên Cốt cứu nàng thì thấy Mạc Băng cùng mấy chục cao thủ hắc y nhân đang giao đấu.

Có vẻ như là Mạc Băng vẫn chiếm ưu thế hơn 1 chút. Hắn có thể hút đi sinh khí của người khác nên bạn hắc y nhân muốn thắng là không thể.

Tầm 2 khắc sau {một khắc = 15’ nhé các nàng}, bọn hắc y nhân đã gần như bại. Chỉ còn duy nhất tên thủ lĩnh trụ lại được. Tên hắc y nhân đó trước khi chết còn gắng phóng một chiếc châm về hướng Mạc Băng rồi cười điên cuồng:

“Mạc Băng tiên! Ha..ha... đó là ‘Thiên địa hợp hoan tán’ mà ta lấy được trong di tích viễn cổ. Không có người con gái nào có thể hoan ái cùng ngươi, ngươi sẽ bị thất khiếu chảy máu mà chết”.

Thiên Nhan lo lắng vô cùng, chạy ra đỡ Mạc Băng, ân cần hỏi:

“Băng! Chẳng không sao chứ?”

Mạc Băng cố gắng áp chế xuân dược trong người, cười nhẹ với nàng:

“Nhan nhi, ta không sao cả. Nàng đừng lo, mau đi trước đi!”

“Không! Mạc Băng, chẳng không nghe thấy gì sao? Chẳng đã trúng ‘Thần hoan tán’ của hắn. Những gì có dính líu tới thần từ ngàn năm trước đã biến mất rồi. Độc này không thể giải, chẳng còn bảo ta đi, lẽ nào chẳng muốn tìm người con gái khác giải độc?”

Thiên Nhan vò đầu lòng hỏi. Nói thật, nàng cũng rất thích soái ca Mạc Băng này. Mặc dù về sau hắn sẽ phải lòng Yêu thần Hoa Thiên Cốt nhưng không sao cả, nàng thích hắn, hắn cũng có thích nàng. Lại nói đến làm chuyện đó có gì chứ? Nàng là một linh hồn từ thế giới hiện đại, mà cũng thấy hắn rất phóng khoáng trong chuyện này cơ mà.

“Nàng mau đi đi, ta không cần, ta có thể tự giải được!”

Ý của Mạc Băng hẳn là hắn chưa có thú nàng, cũng chưa cho nàng danh phận, giới thiệu với chúng tiên, nào có chuyện có thể hủy sự trong sạch của nàng?

Nhưng Thiên Nhan lại suy nghĩ theo chiều hướng cực đoan. Nàng đứng dậy, lặng lẽ cúi xuống nhìn. Bên bờ sông mệnh mang nước, cạnh bao xác chết hắc y, chỉ có hắn y phục trắng muốt siêu phẩm thoát tục đang ngồi đó. Gương mặt hắn đỏ bừng, gắng gượng vận khí điều tức. Thi thoảng, vài chiếc lá trúc bay ngang, cảnh đẹp như giao tranh giữa thiên đàng và địa ngục.

Thiên Nhan kim lòng không đau, ngồi xuống, vuốt má hắn rồi định đứng dậy rồi đi. Nhưng vào lúc này, Mạc Băng lại mở đôi mắt hắn những tia máu đỏ rực ra, kéo Thiên Nhan xuống rồi đè lên người nàng. Đôi môi hắn áp xuống, hung hăng cắn mút môi nàng.

Vừa chạm đến đôi môi căng mọng của nàng, sự mất khống chế của Mạc Băng đã biến mất. Hắn rất tinh táo, nhưng hắn lại không thể nào dừng lại được. Đôi môi hôn càng thêm sâu, hai tay không yên vệ mà luồn vào trong vạt áo của nàng mà xoa nắn đôi gò bồng đảo trắng nõn căng đầy.

Thiên Nhan đưa tay lên, ôm lấy cổ Mạc Băng. Hai tay của nàng cũng giống ai kia, không an vị mà mò xuống, tháo vạt áo của Mạc Băng ra. Lại sờ nắn cơ bụng rắn chắc và vòm ngực to lớn của hắn.

Mạc Băng tiên thờ đóc, nghe tiếng rên rỉ của nàng, ghé vào tai nàng mà thì thầm:

“Nàng đã đốt lửa lên thì phải tự mình dập tắt nó đi. Ta sẽ không tha cho nàng đâu, tiểu yêu tinh”

Mà lúc này, Thiên Nhan đang chăm chú thưởng thức cơ bụng săn chắc của Mạc Băng, đâu có để ý đến lời đe dọa của chàng.

Mạc Băng chưa ăn thịt heo nhưng cũng đã thấy heo chạy, rất vừa ý vì Thiên Nhan thích thú cơ thể của nàng. Hắn thích ý cắn nhẹ vào tai rồi dần liếm mút chạy xuống cổ, dần đốt lửa trên người nàng. Chẳng bao lâu Thiên Nhan đã khó chịu vận vạt áo người, cọ sát dữ dội vào người Mạc Băng. Hắn cười gian, thì thầm vào tai nàng:

“Nhan nhi, nàng muốn rồi phải không?”

Thiên Nhan lại vận người, cắn cắn đôi môi đỏ mọng, gắng không có đáp lại nhưng những tiếng rên rỉ không tiết chế được của nàng phát ra lại lọt vào tai Mạc Băng, làm cho hắn càng thêm hưng phấn.

Hắn hạ thân xuống, đưa phân thân to lớn đã xanh tím vào thân thể nàng, đồng thời môi lưỡi lại cuốn lấy đôi gò bồng đảo của nàng. Thiên Nhan bị tập kích bất ngờ không khỏi vận vẹo người, đau đớn làm nàng thét lên, giọt nước trong suốt rơi xuống gương mặt tinh mỹ, đẹp làm cho người ta hít thở không thông.

Mạc Băng rời khỏi khuôn ngực của nàng, hôn lên đôi môi của nàng, đau lòng thì thầm:

“Lần đầu tiên sẽ hơi đau một chút, nàng hãy cố chịu đựng một lát...”

Mạc Băng để yên phân thân của mình trong người nàng, lặng lẽ chờ nàng thích ứng. lát sau, khi chàng khẽ di chuyển lại chẳng thấy nàng kêu đau nữa mà thay vào đó là tiếng rên đầy khoái cảm của nàng.

Hoa dịch của nàng chảy ra vô cùng nhiều, rơi xuống đất và đá lại làm cho muôn vạn đóa hoa mọc lên, trong chốc lát nở rộ. Nhưng, khi cả hai người thấy hương của loài hoa ấy thì liền thất sắc. Mạc Băng nhủ mảy:

“Xuân hương?”

Nàng lắc đầu, không còn tỉnh táo nữa:

“Ta không biết!”

Mạc Băng cười nghiêng ngả:

“Ta nghĩ chúng ta nên đổi địa điểm khác nếu không cả hai ta sẽ cứng kiệt sức mà chết mất!”

Thiên Nhan hiểu ý Mạc Băng nói, ngại ngùng đỏ chín cả mặt. Đây là... chuyện gì chứ? Quá ngượng ngùng rồi. Nàng đưa tay lên che mặt. Nhưng Mạc Băng lại xấu xa, đâm phân thân của mình vào thêm sâu trong thân thể nàng. Nàng rướn thân mình lên, ngón chân co quắp lại, buông tay che mặt ra mà ôm lấy thân mình Mạc Băng mà kêu thét:

“Băng! A...aa..Dừng...dừng...đi...a”

(Xin lỗi các nàng, thật sự ta không biết viết H, có thể hơi nhạt, ta sẽ cố gắng hơn)

Sau một hồi vận động kịch liệt, Thiên Nhan mệt mỏi nằm dậy, đi xuống cạnh dòng sông, rửa ráy qua loa cho mình rồi lên bờ. Nàng lấy tay chọc chọc vào người Mạc Băng, hắn nhũ mảy mở mắt ra. Lúc này, ‘Thần hoan tán’ đã hết tác dụng, Mạc Băng nhìn gương mặt tuyệt sắc khiến thiên địa thất sắc trước mặt mình, hắn lại cảm thấy có lỗi vì đã cướp mất sự trong sạch của nàng. Vì vậy, Mạc Băng áy náy đối với nàng:

“Ta xin lỗi.”

Nàng nghe xong hắn nói liền chấn động tâm thần. Chuyện này xảy ra là nàng tự nguyện, nàng cũng nghĩ là hắn cũng tự nguyện, vì hắn yêu thích nàng. Nhưng, tại sao hắn lại nói ‘xin lỗi’ với nàng? Hắn có ý gì đây?

Nàng đứng dậy cười thê lương:

“Ta đã hiểu rồi! Vậy,...ta đi trước.”

“Nhan Nhi..”

Nàng nghĩ, hắn không yêu nàng nên xin lỗi nàng. Lúc trước nàng nghĩ hắn cũng yêu nàng, nhưng hắn lại nói vậy làm nàng vô cùng thất vọng...

Còn hắn lại nghĩ, hắn lấy đi lần đầu tiên của nàng mà vẫn chưa cho nàng danh phận, hắn có lỗi với nàng. Mạc Băng nhìn theo nàng rời đi, chắc nàng đã tổn thương sâu sắc lắm...

Một sự hiểu lầm tai hại!

Thiên Nhan lững thững đi về, quên cả việc lấy lại cổ cầm. Khi nàng bước vào sân, khứu giác linh mẫn của nàng đã thấy thoang thoảng mùi tanh của máu tươi. Thiên Nhan chạy vội vào nhà, thấy Hoa Lạc ho ra một búng máu xuống đất. Còn Hoa Thiên Cốt giờ này thì chắc đang đi giao hoa rồi.

Thiên Nhan nhanh chóng lấy khăn tay lau vết máu của Hoa Lạc đi. Mà Hoa Lạc thì ho khan không dứt, ra rất nhiều máu.

“Cha nuôi, người sao vậy?!”

Thiên Nhan ân cần hỏi, đỡ ông lên giường rồi chạy đi lấy chậu nước ấm đến, lau mặt cho ông. Nàng muốn chạy đi gọi Trương đại phu nhưng lại không dám để Hoa Lạc ở nhà một mình nên đành phải đợi Hoa Thiên Cốt về.

Tối gần trưa, Hoa Thiên Cốt mới về đến nơi. Nàng để Hoa Thiên Cốt trông non Hoa Lạc, còn nàng nhanh chân đi nấu một nồi cháo trắng và sắc nồi thuốc cho Hoa Lạc.

Xong xuôi, nàng bưng cháo và thuốc đặt lên bàn rồi chạy đi lấy dưa muối cùng gà om từ hôm qua được hâm nóng lên. Nàng gọi:

“Tiểu Cốt, mau mau ra ăn cháo đi, xong muội chạy vào thành, gọi Trương đại phu về chẩn bệnh cho cha nuôi đi, nhanh.”

“Dạ”

Hoa Thiên Cốt nghe lời nàng vô cùng, mặc dù vội vàng nhưng cũng húp vội chén cháo rồi nhanh chân chạy đi. Thiên Nhan thì lặng lẽ tới bàn, bưng bát cháo tới bón cho Hoa Lạc nhưng ông chỉ ăn được 2 miếng thì ngưng, xong nàng lại gắng nuốt thêm thuốc cho ông.

Thiên Nhan đợi một lát chưa thấy Hoa Thiên Cốt về thì nhận ra, đã đến thời gian của nguyên tác xảy ra. Hoa Lạc sẽ chết. Nàng lặng lẽ di chuyển, đi sắp xếp, thu dọn vài ba bộ y phục của cả 2 vào hành lí rồi ngồi đợi Hoa Thiên Cốt trở lại.

Tối tận nửa đêm, Hoa Thiên Cốt và Trương đại phu mới lại đây. Trương đại phu xin lỗi vì có quá nhiều bệnh nhân. Sau khi chẩn bệnh, ông lắc lắc đầu, lui lại về sau.

Hoa Lạc đã như ngọn đèn cạn dầu, vừa ho khan vừa dần dò Thiên Nhan và Hoa Thiên Cốt chăm sóc lẫn nhau. Lại nói, bởi thể chất Hoa Thiên Cốt hấp dẫn nhiều yêu quái nên phải lên Mao Sơn bái sư học nghệ ông mới an tâm. Nàng lặng lẽ gật đầu còn Hoa Thiên Cốt thì nước nỡ không thôi. Cuối cùng, Hoa Lạc dần dò:

“Sau khi ta mất, các con không cần khâm liệm ta làm gì cho tốn kém, hãy đốt ta và căn nhà này đi, tìm một nơi phong thủy hữu tình, cho ta và nàng ấy bên nhau là được. Thiên Nhan, con hãy chăm sóc tốt cho Thiên Cốt, nó còn nhỏ...”

“Dạ, cha nuôi.”

Thiên Nhan khẽ gật đầu, cầm lấy tay Thiên Cốt, tò ý là nàng sẽ chăm sóc tốt cho cô bé. Hoa Lạc thấy vậy, liền an tâm, mỉm cười nhắm mắt.

Bạn đang đọc truyện *Thần Ma Chi Tranh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Chương 4: Thiên Sinh Mị kiếp.Đến thành Dao Ca (P1)

Hôm sau, khi đã thu dọn xong xuôi, Thiên Nhan cầm tay Hoa Thiên Cốt, lặng nhìn vào ngôi nhà đã rực lửa. Nàng quay sang Hoa Thiên Cốt, khẽ nói:

“Tiểu Cốt, từ hôm nay trở đi, hãy nói với người ngoài tỳ là tỳ ruột của muội. Nhớ, muội là Hoa Thiên Cốt, còn có một người tỳ ruột là Hoa Thiên Nhan. Họ của tỳ, không để người ngoài biết được chứ?”

Hoa Thiên Cốt chớp mắt, tuy không hiểu nhưng cũng vẫn gật đầu:

“Dạ”

Vậy là, hai người cùng rời đi. Thiên Nhan dậm dậm bỏ lại mọi thứ mà không lưu lại chút vết tích nào. Nàng nghĩ, nếu Mạc Băng tiên đã không yêu thích nàng, nàng cũng không muốn níu kéo làm gì. Nếu tất cả đã định trước, hấn sẽ yêu Hoa Thiên Cốt, vậy thì nàng sẽ không cần, không xen vào nữa.

Từ đây nàng mặc định là ‘Hoa Thiên Cốt’ không thể thay đổi, cũng chính vì thế con đường truy thê của mấy anh nam chính cũng đã khó khăn biết mấy!!

Nàng nghĩ, nàng sẽ chỉ là một độc giả trung thành theo dõi mọi chuyện mà thôi. Nếu có chuyện gì vì nàng tới mà thay đổi nàng sẽ cố gắng đưa nó về vị trí cũ. Cũng không còn Nam Cung Thiên Nhan, người đã ‘có quan hệ mập mờ’ nữa mà nàng chỉ còn là cái bóng xinh đẹp của Yêu thần xinh đẹp Hoa Thiên Cốt.

Nàng chính là nghĩ như vậy, nhưng còn Mạc Băng lại đang điên cuồng tìm kiếm nàng thì lại khác. Hấn từ lúc nhìn thấy bóng nàng rời đi đã suy nghĩ rất nhiều, nhưng, cho đến sáng hôm nay, khi không nghe thấy tiếng đàn tuyệt mỹ của nàng thì lại thấy vô cùng trống vắng. Và hấn quyết định, hấn sẽ mặc cho nàng giận hấn, cũng sẽ giữ nàng bên mình.

Mà đến khi hấn nghĩ thông suốt đi tìm nàng thì đã là 3 ngày sau. Hấn đi hỏi khắp nơi gần đó, lại không có ai tên là Nam Cung Thiên Nhan cả. Mà quanh gần đó, người dân lại nói cạnh rừng trúc, chỉ có một cô nương 12~13 tuổi tên là Hoa Thiên Cốt mà thôi. Quanh đó mấy dặm chẳng có cô nương nào khác cả, Vậy là, Mạc Băng tiên mặc nhận, người con gái hấn yêu, hấn có lỗi và cũng là người phụ nữ của hấn chính là Hoa Thiên Cốt.

Thiên Nhan và Hoa Thiên Cốt lên đường đến núi Mao Sơn, giữa đường cũng gặp được linh hồn của Lâm Tùy Ý, đồ đệ của Lao Sơn đã bị Xuân Thu Bất Bại đánh chết, nhận được ủy thác của y. Cả hai gặp kết giới, không lên núi Mao Sơn nên đành tới Dao Ca thành, tìm Hủ Dị các chủ hỏi đường lên núi.

Tới nơi, Thiên Nhan nói Hoa Thiên Cốt đứng đợi một lát để nàng chạy đi mua mặt nạ. Cần thận yếm bùa lên nó, để cứ khi đeo vào, nó sẽ biến ra một dung mạo là cô nương hơn 20 tuổi xinh đẹp, giả trang nam nhân, còn có mặt nạ nữa. Khi Nàng quay lại chỗ cũ thì thấy Hoa Thiên Cốt vui vẻ chạy từ đâu về. Cô bé đưa một đồng cù cái đường được đặt trong vạt áo cho nàng xem:

“Nhan tỷ, tỷ xem nek, Muội vừa đào được đó!”

Thiên Nhan run rẩy khoe miệng, tuy là đã biết đám củ cải này ở đâu ra nhưng vẫn rất muốn hỏi, và thấy cô bé Hoa Thiên Cốt trả lời:

“Umk, ở cuối con đường này này, chính là chỗ kia kia!”

Nàng nhìn theo hướng cô bé chỉ, ... đúng là bãi tha ma trong truyền thuyết kia mak. Tại sao tiểu thái muội Hoa Thiên Cốt có thể dũng cảm như thế chứ? Nhưng vậy cũng tốt, nàng đỡ phải đưa con bé đi hái, OK?

Vậy là nàng hỏi một vị thúc thúc đường đi tới Hủ Dị các. Đúng vậy, lễ vật củ cải ở bãi tha ma của Hoa Thiên Cốt đã được chọn. Khi được gọi vào, nàng già vờ sợ hãi rất đạt, khấp nép nói:

“Ta đứng ngoài được rồi.”

“Các chủ có lệnh, đón cả hai vị vào, nếu hai vị không vào thì thôi vậy, không tiếp.”

Hoa Thiên Cốt nghe vậy, lo quýnh lên, giật áo Thiên Nhan lo lắng nhìn nàng với ánh mắt ‘muội sẽ bảo vệ tỷ’:

“Tỷ tỷ chúng ta cùng vào đi! Nếu không, chúng ta không thể lên núi đâu... Tỷ..”

Thiên Nhan đầu đầu, lại có một cô bé tò ý muốn bảo vệ nàng là sao?

“Được rồi, ‘Ca Ca’ sẽ vào cùng muội”

Thiên Nhan nghiêng răng nghiêng lợi hai từ ‘ca ca’, muốn ám hiệu cho Hoa Thiên Cốt rằng: “Ta đang cải trang làm nam nhân đó có được hay không?”. Nhưng mà, muội muội Hoa Thiên Cốt lại vô cùng ngây thơ lại không thể hiểu được tầng lớp nghĩa trong đó. Mắt cô bé chom chớp, nhón chân lên, thom vào má nàng:

“Tỷ tỷ là tuyệt nhất!!”

Nàng ngất!!!!!!!!!!!!!!

Hai người được đưa đi vòng vèo một hồi, cuối cùng là đang đứng ở đây. Một căn phòng tối tăm, trên nóc lại treo đầy lưỡi người. Có cái khô quắt, có cái tươi mới cũng có cái còn đang chảy máu... Hai người còn tựa như nghe thấy tiếng than khóc từ những chiếc lưỡi kia.

Hoa Thiên Cốt từ khi đặt chân vào nơi này thì vẫn giữ thái độ vô cùng sợ hãi nép sau lưng Thiên Nhan. Thiên Nhan vỗ vỗ tay cô bé trấn an:

“Không sao cả~. Có ca ca ở đây rồi!!”

Sau đó, nàng đã nghe thấy tiếng cười khùng khục từ cổ họng ai đó. Nghe là biết giả giọng già nua, mà sao tiểu bạch liên không nghe ra nhỉ?. Nàng mím môi, quay lại phía Hoa Thiên Cốt, điểm lên trán cô bé. Hoa Thiên Cốt thoáng chốc gục xuống, nàng đưa tay ra đỡ con bé vào lòng rồi trừng mắt nói với bóng người vừa bước ra.

Hủ Dị Quân, Đông Phương Úc Khanh ngạc nhiên khi thấy ánh mắt hung ác của Nam Cung Thiên Nhan, hấn dùng giọng ồ ồ hỏi:

“Tiểu cô nương, không sợ ta sao?”

Nam Cung Thiên Nhan trừng mắt lờm:

“Ta không phải Tiểu Cốt. Hủ Dị Quân, ta không muốn chơi trò mèo vờn chuột với ngươi! Ta cảnh cáo ngươi, muốn trả thù Bạch Tử Họa là chuyện của riêng ngươi! Đừng có mà lôi Tiểu Cốt vào!”

Bạn đang đọc truyện *Thần Ma Chi Tranh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Chương 4: Thiên Sinh Mị Kiếp. Đến thành Dao Ca (p2)

Đông Phương Úc Khanh nhú nhú mày, hấn không thể tính toán ra lai lịch của cô nương này. Tuy là nàng đeo mặt nạ, giả trang nam nhân nhưng không thể dấu hấn dung nhan tuyệt lệ của nàng được vì hấn có Thiên nhan gương. Và lại, hấn có tính toán ra phương vị tình kiếp của Bạch Tử Họa nhưng không thể xác định được là ai trong hai cô nương này.

“Ồ, ta tự hỏi một tiểu cô nương như nàng tại sao lại biết được ân oán giữa ta và Bạch Tử Họa?”.

“Hừ, ngươi không cần quan tâm tại sao ta lại biết, chỉ cần nhớ rõ, đừng lợi dụng Tiểu Cốt là được. Nếu không, kết cục ngươi sẽ không tưởng tượng được đâu!”

Đông Phương Úc Khanh cũng coi như một soái ca nho nhã nên nàng nhắc nhở hắn một chút, nàng là sắc nữ mà. Đông Phương Úc Khanh, một tên si tình, trong lòng tuy đầy hận thù, muốn lợi dụng Hoa Thiên Cốt để trả thù nhưng cuối cùng lại yêu cô ấy. Cuối cùng, hắn lại chết vì cô ấy.

Đông Phương Úc Khanh nhũn mày, có vẻ như cô nương này rất khác biệt với những người con gái khác. Vừa ngây thơ lại vừa lạnh lợi, xinh đẹp tuyệt luân, khi lo lắng lại tỏa ra khí thế sắc sảo, bề ngoài chúng sinh, nàng là ai?

“Ồ, tiểu cô nương, mau nói cho ta biết tại sao nàng lại nhắc nhở ta như vậy?”

Thiên Nhan nhướn mày, cũng coi như là được xoa ca dỗ dành nên nàng trả lời:

“Hừ! Nếu ngươi không nghe lời ta mà cứ muốn lợi dụng nàng, cuối cùng tới một ngày ngươi sẽ thấy sự thông minh, đáng yêu, thiện lương thơ ngây của nàng, rồi yêu nàng say đắm, không thể dừng lại được. Cuối cùng là rơi vào kết cục vô cùng thảm thương đấy!”

“Ồ!...Ra.. là.. thế...”

Đông Phương Úc Khanh kéo dài giọng nói, ra chiều ngạc nhiên. So với 1 cô bé trong sáng, thiện lương có vẻ như là hắn thích một con mèo nhỏ có móng vuốt sắc nhọn hơn đó!!!!

“Nhớ cho ta, đừng có lôi Tiểu Cốt vào chuyện này.”

Tuy là tâm nàng đã lạnh nhưng trong 3 năm chung sống, Hoa Thiên Cốt đã rất tốt với nàng. Cô bé vô cùng thiện lương mà trong sáng, điều này đã làm cho tâm nàng bị tan chảy. Nàng đã coi cô bé như là muội muội, nàng sẽ không để cho ai khác tổn thương tới con bé đâu.

Thiên Nhan quyết định, nàng sẽ tác hợp cho Bạch Tử Họa và Hoa Thiên Cốt nếu như hai người thích nhau rồi. Nàng sẽ đi trước dọn dẹp hết những nam nhân ái mộ Hoa Thiên Cốt, sau này có thể gây nên sự xích mích của cả 2. Mà trong đó có anh Đông Phương Úc Khanh này đây!

Nàng cúi xuống điểm phép vào trán Hoa Thiên Cốt, cô bé liền nhũn mày tỉnh dậy. Ngó quanh, thấy Đông Phương Úc Khanh đứng đó, đầu tiên là hoảng hốt vì cái lưỡi đầy dính của hắn nhưng rất nhanh, cô bé lại chớp chớp mắt với Thiên Nhan:

“Tỷ... ca..ca, thúc thúc này giống con dơi bự quá!”

Đông Phương Úc Khanh: Choáng!! *ngất*

Nam Cung Thiên Nhan: *cười gian*, mi nên biết lực sát thương của ngốc+ ngây thơ tự nhiên là vô hạn đó nhé!!!!

Mặc dù đã có nàng cảnh cáo nhưng Đông Phương Úc Khanh vẫn nhờn như đối thoại với Hoa Thiên Cốt, đối đáp rất tự nhiên và lấy máu của Hoa Thiên Cốt vào ‘Thiên Thủy tích’.

A! Thiên Nhan cảm thấy mình sẽ điên mất! Nàng đã cảnh báo hắn như vậy mà... nàng trừng mắt lờn hắn nhưng lại bị hắn tự động cho qua!!

Cuối cùng Hoa Thiên Cốt và Đông Phương Úc Khanh cũng đã nói chuyện xong, Hoa Thiên Nhan điên tiết cầm tay Hoa Thiên Cốt nhanh chóng ra ngoài. Nhưng tự nhiên lại có một dòng suy nghĩ hiện ra trong đầu nàng:

“Tiểu miêu nhi, ta nghĩ ta sẽ thích tiểu miêu nhi hơn tiểu bạch liên đó!”

Thiên Nhan tức giận đốp chát lại:

“Cút ngay, ta không yêu thích ai cả cũng sẽ không thích ngươi đâu! Trái tim ta rất lớn, chứa được rất nhiều tình cảm nam nữ, ta cũng yêu rất nhiều người. Còn đối

với bạn bè, người thân, ta chỉ có Hoa Thiên Cốt nàng. Nếu ngươi mà dám tổn thương nàng, ta sẽ thiên của ngươi đó!!!”

Hoa Thiên Cốt nhìn gương mặt tức giận tới vận vẹo mà vẫn xinh đẹp tuyệt luân thì ngạc nhiên hỏi:

“Tỷ, a, caca sao vậy? Khó chịu ở đâu ư?”

“Không có gì cả.”

Trong lúc đó, ở Hủ Dị các, Đông Phương Úc Khanh bỏ chiếc mặt nạ có chiếc lưỡi dài đi, lộ ra gương mặt tuấn mỹ vô trù. Hắn khẽ mỉm cười, nói:

“Nàng càng như vậy ta càng thích. Nếu như nàng nói nàng sẽ có nhiều nam nhân, thì ta dọn dẹp lại cho nàng là được.”

Chương 10: Chương 5: Thiên Sinh Mị Kiếp. Chân long chi huyết. (P1)

Sau khi rời khỏi thành Dao Ca, cả hai lại lên đường tiến về núi Mao Sơn. Khi đi qua một khu rừng già, Hoa Thiên Cốt kêu mỗi, muốn đi tìm nước uống. Hai người tìm một lát thì thấy một con suối nhỏ.

Đang lấy nước, Thiên Nhan lại nghe thấy tiếng kêu cứu từ rất xa. Có vẻ như Hoa Thiên Cốt cũng nghe thấy tiếng kêu cứu đó nên hỏi nàng:

“Tỷ...ca, có nghe thấy tiếng gì không nga?”

Tất nhiên rồi, nàng có thể khẳng định đó là nam phụ Hiên Viên Lăng a~. Phải ngăn ngay lại, mặc dù đến cuối cùng, Mạnh Huyền Lăng với Kinh Thủy sẽ ở bên nhau nhưng là, nàng vẫn rất thích Đường Bảo trong nguyên tác đó nga~. Nàng cũng không muốn con sâu nhỏ dễ thương Đường Bảo đó vì sự ghen tuông với Hoa Thiên Cốt của Kinh Thủy mà bị gián tiếp giết chết.

Nghĩ vậy, nàng liền nói với Hoa Thiên Cốt:

“Tiểu Cốt, muội ở lại đây để ta đi xem sao...”

Thiên Nhan nói xong liền chạy đi tới chỗ kêu cứu vang lên. Đúng là có một thiếu niên tuyệt sắc tiểu loli đang bị nhốt trong trận pháp, miệng luôn miệng kêu tên “Hà Đông... mau.. đến cứu ta..”

Thiên Nhan thấy vậy thì cười gian, tiểu loli~. Nàng phải trêu chọc cho bằng được. (Vâng, chính vì chị Nhan chính là một sắc nữ chính hiệu). Thiên Nhan tiến đến, niệm hai lần chú, trận pháp liền bị phá.

Vốn nàng đang định bước đến trêu chọc hấn nhưng, bất giác.. như có điều gì đó thôi thúc, điều khiển tâm trí nàng. ... Thiên Nhan tiến đến, dán đôi môi của nàng vào môi hấn.

Hiên Viên Lăng thấy đầu mình nổ ‘bùm’ một tiếng. Rõ ràng là hấn đang đuổi theo một con rùa tinh nhưng không ngờ lại bị mắc bẫy, phải ở lại trong trận pháp này. Không còn cách nào khác, hấn đành phải kêu cứu tên vô trách nhiệm Lạc Hà Đông kia đến cứu. Ai ngờ từ trong rừng lại bước ra một vị tiên tử mặc lam y xinh đẹp đến khuynh đảo nhân tâm, thiên địa thất sắc tới cứu hấn.

Lại không ngờ trong lúc hấn đang ngẩn ngơ vì sắc đẹp của nàng thì nàng lại tiến đến, hôn hấn rồi ngất đi. Hiên Viên Lăng thấy vậy liền đỡ lấy nàng nằm xuống cạnh bên gốc cây rồi ngẩn ngơ ngắm nhan sắc của nàng.

Trong lúc đó, linh hồn của Thiên Nhan đang bị lạc trong hư hải. Nơi đây luôn có một giọng nói vang lên chậm rãi: “Chân long chi huyết... Thiên long chi hoàng, Thần Ma chi chiến,... vạn năm say giấc...”

Nàng liền đi theo giọng nói ấy. Đến nơi, Thiên Nhan mở to mắt... đây... Nàng đã nhìn thấy cái gì?! Chính giữa hư hải của nàng là một bông thủy liên chín cánh, có vô số tia chớp vờn quanh. Ngay tại lúc đó, một cánh thủy liên mang theo ánh chớp rồi càn, bay đến chính giữa án đường của nàng.

Nàng lại nhận thấy một dòng trí nhớ mơ hồ. Hình như chính là kí ức của thân thể này.

“Nhan nhi, con phải nhớ con chính là thánh nữ của Thần tộc.”

“Nhan nhi, con cùng lúc nắm giữ hai loại sức mạnh lõi, thủy của thần tộc, con chính là sự tự hào của thần tộc chúng ta, thần lực mạnh chỉ đứng sau Chủ thần và Ma thần.”

“Nhan nhi, ... con sẽ thành thân với chủ thần và trở thành mẫu thần...”

“Nhan nhi... Nhan nhi...”

Đây là chuyện gì? Đây... là thân thể của một vị thần hay sao? Nhưng, không phải các vị thần đã sớm biến mất trong trận chiến Thần Ma vạn năm trước rồi sao? Chẳng lẽ, thân thể này vốn không biến mất, chỉ ngủ say. Lúc nàng xuyên tới thấy rất lạnh,... rồi cả tiếng ‘crắc’, hay... đó chính là đàm hàm (đàm băng), nơi mà vị thần này say giấc?

Giờ, nàng chỉ biết, thân thể này là thánh nữ của thần tộc, mang trong mình hai nguồn sức mạnh của Lôi thần và Thủy thần. Mà trong người của Hiên Viên Lăng có hơi thở của ‘Chân long chi huyết’, nàng đến gần nên mới nhớ lại kí ức của thân thể này.

Chương 11: Chương 5: Thiên Sinh Mị Kiếp. Chân long chi huyết (P2)

“Sao lại có bạo động linh lực lớn như vậy?”

Hiên Viên Lăng thất kinh, nhìn quanh, tuy là linh lực của hắn thấp kém nhưng hắn cũng mơ hồ cảm nhận được nguồn linh lực mạnh mẽ quanh đây. Cũng chính vì linh lực kém cỏi nên hắn không thể nhìn ra được, nguồn bạo động này đến từ người Thiên Nhan.

Vừa hoảng sợ xong, hắn liền trở mắt nhìn Thiên Nhan đang biến đổi. Vốn đã đẹp kinh diễm chứng sinh, nay nàng đẹp đến mức lóa mắt. Da thịt lung linh như ngọc, mái tóc suôn mượt nay hơi cụp lại phần đuôi, quyến rũ bức người. Nàng giờ đây đẹp chẳng giống người nữa mà hết như một tinh linh xinh đẹp mị nhân.

Không chỉ thế, khí chất của nàng cũng hoàn toàn bất đồng, chỉ càng thêm thanh cao, siêu phàm, thoát tục. Trên trán nàng còn ẩn hiện một cánh hoa sen mang ánh sắc tím.

Trong lúc nàng ngất đi lại không hề hay biết, linh lực bạo động của nàng đã đưa đến một điều nàng không ngờ đến và cũng không bao giờ muốn nhất.

Mạc Băng, từ ngày Thiên Nhan rời đi, hắn đã đi khắp nơi kiếm tìm nàng. Nhưng nàng hết như đã bị bốc hơi đi mất vậy. Cho đến hôm nay, hắn lại cảm nhận được, đây là hơi thở của nàng, là linh lực đặc thù của nàng. Hắn thấy thế liền vội vàng bay đến khu rừng này. Khi chàng đến nơi, đột nhiên linh lực lại rút đi. Vì vậy, hắn đi tìm nàng khắp cả khu rừng.

Cho đến khi hắn gặp Hoa Thiên Cốt bên bờ suối. Mạc Băng nhầm tưởng nàng là Thiên Nhan vì Hoa Thiên Cốt đang đeo mặt nạ của nàng. Cũng chính do công năng đặc thù của mặt nạ ấy nên hắn đã bắt Hoa Thiên Cốt đi.

Muốn biết vì sao Mạc Băng lại nhầm Hoa Thiên Cốt là Thiên Nhan? Đơn giản, nguyên nhân là chiếc mặt nạ kia. Lúc rửa mặt Thiên Nhan đã tháo nó xuống, khi đi thì không kịp đeo nên đã lỡ để nó lại. Hoa Thiên Cốt thấy tò mò liền đeo lên. Chỉ có như vậy thì không sao, nhưng vấn đề là, phép thuật Thiên Nhan đã yểm trên chiếc mặt nạ.

Hình dáng hoàn toàn thay đổi cùng một khuôn dạng. Lại do linh lực của Thiên Nhan là linh lực của thần nên trừ nàng, vị thần duy nhất đã thức tỉnh (Không tính anh Dật ở chương 1 nhé) thì không ai có thể giải được phép chú của nàng cả

Mạc Băng đã quen với hơi thở của nàng lưu trên mặt nạ nên cứ thế bắt Hoa Thiên Cốt đi. Cô bé sợ hãi vô cùng, hét lên:

“Người... người là ai? Mau thả ta ra..”

“Thiên Nhan, ta xin lỗi nàng, ta...”

“Ta không tên Thiên Nhan, ta tên Hoa Thiên Cốt, đây không phải dung mạo của ta, ta không quen người!”

Mạc Băng nghĩ nàng vẫn còn giận mình, nên giả vờ không quen, không biết pháp thuật như nhiều lần trước đó đùa với mình nên không quan tâm nhiều, kéo tay Hoa Thiên Cốt bay đi. Hoa Thiên Cốt phản kháng như thế nào cũng là vô ích.

Thiên Nhan nhú mày thức giấc, hồn nhiên không biết Hoa Thiên Cốt đã bị bắt đi. Nàng nhìn quanh rồi hỏi Mạnh Huyền Lăng:

“Sao ta lại ở đây?”

Mạnh Huyền Lăng:!

Tại sao chứ? Rõ ràng là nàng ta đi ra từ trong rừng, sau đó đột nhiên tiến đến hôn hắn mà! Tại sao lại hỏi hắn chứ?! Hắn nghiêng răng nói:

“Ta làm sao biết được!”

“Ta là Hoa Thiên Nhan, huynh đệ... người có thấy Hoa Thiên Cốt, muội muội của ta đâu không?”

“Không đâu! Trong rừng lại có 1 tiểu nha đầu nữa ư? “

Thiên Nhan giật mình, nếu không thấy Hoa Thiên Cốt thì sẽ không cần được thời gian Lạc Hà Đông tìm đến. Vậy là Hoa Thiên Cốt không thể làm trưởng môn Mao Sơn được ư? Bạch Tử Họa sẽ không gặp được Hoa Thiên cốt và cũng sẽ không chú ý đến cô bé. Vậy là con bé không thể làm đồ đệ cưng của Bạch Tử Họa,... tiếp đó... a... a... điên mất thôi! Không thể suy diễn thêm nữa.....

Chương 12: Chương 5: Thiên Sinh Mị Kiếp: Chân Long Chi Huyết (P3)

Thiên Nhan diện tiết kéo Hiên Viên Lăng chạy vòng quanh khu rừng tìm Hoa Thiên Cốt mà không thấy, cho đến khi:

“Lăng tiểu tử! Ngươi đi đâu vậy? Ta tìm ngươi này giờ”

Thôi xong rồi, Thiên Nhan quýnh lên. Nếu Lạc Hà Đông đã đến tìm mà không thấy Hoa Thiên Cốt đâu thì sao cô bé nhận được trưởng môn Mao Sơn? Nhưng trí thông minh và sự bình tĩnh của Anh hậu cũng được dịp thể hiện. Nàng chắc chắn giờ cứ phải gác chuyện tìm Hoa Thiên Cốt lại đã. Trước hết nàng phải nhanh chóng lên Mao Sơn, thay Hoa Thiên Cốt nhận ủy thác rồi xuống núi chờ Đông Phương Úc Khanh, trao đổi với hắn một điều kiện để hắn giúp nàng tìm được Hoa Thiên Cốt là xong.

Tới khi tìm được Hoa Thiên Cốt, nhường chức trưởng môn Mao Sơn cho cô bé là xong.

Nghĩ vậy, nàng vội vàng chạy nhanh lên núi. Hiên Viên Lăng ở đằng sau, nhìn theo bóng nàng, hỏi vói theo nàng:

“Nhan cô nương, cô đi đâu vậy?”

“Ta có việc phải lên Mao sơn trước! Ngươi có rảnh thì tìm giúp ta Tiểu Cốt đi, nếu 2 ngày sau mà không thấy thì thôi vậy. “

“Nhưng muốn tìm được cô nương thì phải đi đâu tìm đây?”

Thiên Nhan suy nghĩ 1 lát, mấy ngày sau khi nàng tìm được Hoa Thiên Cốt thì sẽ đưa cô bé lên Quần Tiên yến để làm công tác xây dựng tình cảm nên cô lẽ sẽ phải tìm nàng ở đó đi, vậy là nàng trả lời vọng lại:

“Mấy ngày sau ta sẽ đến Quần Tiên yến bên Dao trì rồi sẽ cùng xá muội ra nhập làm đệ tử Trường Lưu. Như vậy nhé!”

Vậy là Thiên Nhan nhanh chóng lên núi. Bởi nàng vừa giải khai một phần phong ấn, lấy lại thêm pháp lực nên cái kết giới ấy chẳng làm gì được nàng cả. Khi lên tới nơi, thấy khắp nơi toàn là xác chết và máu me.

Nàng đi tới, Thanh Hư đạo trưởng đứng là đang hấp hối. Nhìn thấy nàng, ông ta chậm chậm lấy cung vũ bên hông và 2 cuốn sách ra, đứng lá bí quyết của Mao Sơn và bản ‘Lục giới toàn thư’ do ông biên soạn ra, định nói gì đó. Nhưng ngay lập tức nàng cầm lấy mọi thứ trong tay ông ta, cười nói:

“Ông an tâm, ta sẽ đưa những thứ này cho Hoa Thiên Cốt, một cô bé vô cùng thích hợp làm trưởng môn Mao Sơn của ông, chắc chắn môn phái này sẽ phát dương quang đại!!!!!!”

Thanh Hư đạo trưởng thều thào hỏi:

“Hoa Thiên Cốt.... trong lời thí chủlà người như thếnào?”

“A... đó là một cô bé 11 tuổi, tính cả tuổi mụ là 12, ngây thơ thiện lương, đơn thuần trong sáng.”

Thanh Hư nghe xong, thờ đốc, cố gắng nói:

“Thí chủ, phiền ngươi lại đây, ta có việc cần nhờ cậy...”

Thiên Nhan nghi ngờ, trong nguyên tắc không có cái này nga.... Nàng nhẹ nhàng tiến đến, ngồi xuống cạnh Thanh Hư đạo trưởng. Ông ta chỉ chờ có thế, nhanh chóng đưa tay điểm lên ấn đường của nàng.

Ngay lập tức, ấn kí trường môn hiện lên, đan vào với ấn kí hoa sen của nàng, sáng chói. Nàng nhăn nhó:

“Ông làm cái gì vậy?”

“Ha... thí chủ,... từ nay ngươi ...sẽ là trưởng môn Mao Sơn của chúng ta... Chỉ khi nào... Phong Sương Nhất Kiếm Bạch Từ Họa... dùng linh lực cao cường nhất tiên giới thì mới... có thể chuyển dời ấn kí sang người đại đồ đệ Vân Ân của ta. ...Mao Sơn trông cậy vào thí... chủ...”

Sau đó, thân thể của Thanh Hư đạo trưởng tan biến thành những vật hình cầu bay lên trời. Nàng diện tiết gào lên:

“Thanh Hư chết tiệt! Ta nhớ thù này đã lập, ta sẽ tính vào đại đồ đệ Vân Ân ông yêu thương nhất!!!!!!”

Tại một nơi nào đó ở nhân gian, Vân Ân đang hành đạo cứu người, chợt thấy lạnh sống lưng... có ai đang tính kế hấn a~~

Bạn đang đọc truyện *Thần Ma Chi Tranh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Chương 6: Thương Lượng (P1).

Thiên Nhan vô cùng bức mình, vừa đi xuống khỏi núi Mao Sơn vừa thăm chửi đổng Thanh Hư đạo trưởng. Chính ông ta đã làm cho kịch bản sai bét.

(Chị hồn nhiên không biết mình mới là nguyên nhân lớn nhất dẫn đến chuyện này)

Nàng vừa đi, vừa suy nghĩ. Hoa Thiên Cốt trong lúc tắm thì gặp Đông Phương Úc Khanh nên nếu muốn gặp hấn nàng cũng làm như vậy xem sao. Thế là, nàng mặc định cho Đông Phương Úc Khanh là một tên me gái, biến thái thích nhìn trộm trẻ em tắm.

Thiên Nhan vừa húp nước, vừa thăm nhủ ‘Hừ tên biến thái chết tiệt, cho người có lời một lần, được nhìn cô nải nải người tắm...’. Nàng đội nước lên, phải nói đây là cảnh đẹp ngàn, a, mãi mãi cho đến ngày sau cũng sẽ chỉ có 1 và duy nhất mà thôi. Gương mặt tinh nữ như ngọc tạc, một tác phẩm hoàn mỹ của thiên nhiên đang hiện hữu.

Làn da trắng long lanh như loài ngọc hào hạng, như pha lê lấp lánh hòa vào làn nước trong xanh vắt dường như đang tỏa sáng. Ai nhìn thấy cũng sẽ nói nàng là tinh linh của núi rừng, là tâm điểm của thiên nhiên. Tuy nàng đang hòa vào thiên nhiên nhưng nó chỉ như đang tồn lên vẻ đẹp hoàn mỹ của nàng mà thôi. Cảnh đẹp tuyệt thế này đã không chỉ lọt vào đôi mắt của một người.

“Á...”

Nam Cung Thiên Nhan biết Đông Phương Úc Khanh đã đến nên vô cùng phối hợp với hấn, kêu lên:

“A...Dâm tặc !Bớ người ta... có dâm tặc...”

Đông Phương Úc Khanh hơi đờ ra khi nghe tiếng hét lạnh lạnh của nàng. Rõ ràng vẫn là thanh âm này, nhưng là có sự khác biệt. Vẫn lạnh lạnh, trong suốt như vậy nhưng nó còn... Đùng rồi! là mị hoặc, thanh âm này còn mang theo cả vài phần mị hoặc nhân tâm nữa! Nhưng rất nhanh, Đông Phương Úc Khanh lấy lại sự bình tĩnh của mình, vội vàng nói:

“Cô nương... tại hạ là Đông Phương Úc Khanh, là một thư sinh đang trên đường lên kinh ứng thí. Khát nước nên đi tìm, ai ngờ lại nhìn thấy cô nương đang... Tại hạ sẽ chịu trách nhiệm với cô nương. Ta.. khi đồ trạng nguyên, vinh quy bái tổ sẽ... về thú nàng. Chẳng hay cô nương ở đâu? Tên họ là gì?”

Đông Phương Úc Khanh vừa lấy tay che mắt vừa nói nhanh. Nhưng mà sao khe rãnh giữa các ngón tay của hấn sao lớn thế kia nhỉ?

Trong lúc Đông Phương Úc Khanh còn đang thao thao bất tuyệt nàng đã khinh thường bay lên, y phục tự động sắp tới, chỉ trong chớp mắt, nàng lại như một tiên tử lam y phiêu dật không nhiễm chút bụi trần. chỉ thấy Đông Phương Úc Khanh há miệng:

“Cô nương... nàng là tiên tử ư?”

Thiên Nhan đang đứng trên cành cây, vân đạm phong khinh, cao cao tại thượng nhìn xuống:

“Chẳng hay đường đường Đông Phương các chủ của Hủ Dị các có ước muốn thi đồ trạng nguyên, vinh quy bái tổ từ bao giờ vậy?”

Thiên Nhan muốn xé rách da mặt cùng với hấn. Chỉ có như vậy mới có thể trao đổi điều kiện với hấn. Đông Phương Úc Khanh thấy nàng nói ra thân phận của mình cũng không ngạc nhiên quá lâu, mỉm cười nói:

“Ha...ha... Nam Cung cô nương, Nam Cung Thiên Nhan, hậu duệ của thần tộc. Ta cũng biết không sai biệt lắm đó nhỉ?

Nam Cung Thiên Nhan ngạc nhiên cực kì, hấn thế nhưng lại biết rõ thân thế của nàng. Nhưng cũng đúng, chuyện trong thiên hạ này có mấy mà hấn không biết? Vì vậy, nàng rất thần nhiên mà nói với hấn:

“Ồ, hai ta cùng biết rõ thân phận thật sự của nhau, vậy thì ta cũng có chuyện muốn đàm phán với người đây.”

“Được.”

Bạn đang đọc truyện *Thần Ma Chi Tranh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Thiên Sinh Mị kiếp. Chương 6: Thương Lượng (P2)

Đông Phương Úc Khanh hơi gật. Thiên Nhan khẽ mỉm cười:

“Một điều kiện, ta muốn ngươi cùng ta đi tìm Hoa Thiên Cốt, để nàng ấy có thể kịp đến Quần Tiên yến, gặp mặt Bạch Tử Họa!”

Đông Phương Úc Khanh khẽ giật giật khóe mắt:

“Nàng chắc là đưa Hoa Thiên Cốt đến bên Bạch Tử Họa là không hại nàng ấy?”

Nam Cung Thiên Nhan nhướn mày, trả lời chắc nịch:

“Không đâu! Hoa Thiên Cốt và Bạch Tử Họa sẽ đến bên nhau, hạnh phúc đến mãi mãi về sau! Hoa Thiên Cốt mang trong mình dòng máu Yêu Thần cao quý, Bạch Tử Họa lại là thượng tiên, chỉ cần ta đưa cho hắn một bản thuyết pháp của thần tộc là hắn có thể tấn giai thần vị. Hai người đó chính là trời sinh một đôi mà!”

Đông Phương Úc Khanh đau đầu, tại sao nàng ấy lại biết nhiều thứ như thế? Tất cả mọi thứ như thoát khỏi tầm kiểm soát của hắn và hắn không thích điều này một chút nào!

“Vậy nàng có biết Bạch Tử Họa và Hoa Thiên Cốt là tình kiếp của nhau không?”

“Không quan trọng! ta sẽ đi trước dọn đường cho cả hai. Ai mà dám phá họ... hừ.. hừ...”

Đông Phương Úc Khanh lập tức cười nhạo nàng:

“Hừ, thần lực của nàng nếu ta đoán không lầm thì đã bị phong ấn một phần rồi. Với một chút linh lực ít ỏi như thế, nàng định tác hợp cho họ kiểu gì?”

Thiên Nhan cười khan, rồi lại kiêu ngạo ngẩng cao đầu, đáp:

“Ta sẽ có cách của ta! Ngươi không cần quan tâm. À mà... ngươi nói cho ta biết, Hoa Thiên Cốt hiện giờ đang ở đâu?”

Đông Phương Úc Khanh nhìn nàng tự tin trả lời, mắt hờn nhìn vẻ kiêu ngạo xinh đẹp của nàng, theo phản xạ trả lời:

“Nàng ta đã bị Mạc Băng tiên bắt đi!”

“Cái gì? Mạc... Mạc Băng.. tiên.?”

Đầu Thiên Nhan tự động nổ ‘bùm’ một tiếng. Nàng cứ tưởng từ đó về sau, nàng và Mạc Băng sẽ không còn quan hệ gì nữa. Hắn không yêu nàng, nàng tuy là trong 3 năm ở chung, nàng rất thích hắn. Nhưng làm ơn đi! Nàng không muốn níu kéo thứ không thuộc về mình. Nàng lãnh tình, nàng vô tâm là vậy đấy! Dứt khoát, quyết đoán trong mọi chuyện mới là tác phong của Ảnh hậu như nàng.

Nhưng tại sao?... Hắn lại liên quan đến chuyện này...

“Nàng... và Mạc Băng tiên đó có quan hệ gì ư?”

“Đúng vậy, hắn chính là nam nhân trước kia của ta!”

Thiên Nhan kéo kéo khóe môi, trêu tức Đông Phương Úc Khanh. Quả nhiên, sắc mặt của hắn thoáng chốc tái mét:

“Nàng và Mạc Băng hai người đã phát sinh quan hệ da thịt chi thân? Không thể nào! Mạc Băng tiên, hắn cứ hễ chạm vào ai là người đó sẽ bị hút hết sinh khí mà chết... không lẽ... nàng...”

“A... quên nói cho ngươi biết, ta chính là ‘thuần âm thân thể’. Cho dù Mạc Băng có chạm vào ta bao lần đi chăng nữa thì ta cũng sẽ không sao cả!”

“Cho ngươi tức chết! Dám đánh chủ ý lên lão nương. Hừ”. Thiên Nhan đắc ý nghĩ. Nhưng khi nghe xong câu nói tiếp theo của Đông Phương Úc Khanh sắc mặt nàng liền đen sì.

“Với thần lực hiện nay của nàng, muốn cứu Hoa Thiên Cốt khỏi tay Mạc Băng tiên là chuyện không thể nào. Ta sẽ giúp nàng cùng đi cứu Hoa Thiên Cốt với điều kiện, nàng, làm nữ nhân của ta.”

Nam Cung Thiên Nhan đau đầu. Đông Phương Úc Khanh chính là một tên biến thái không hơn không kém! Đã nghe nàng nói như vậy rồi mà vẫn muốn phát sinh quan hệ da thịt với nàng. Nàng căn bản là không cần suy nghĩ:

Chẳng phải là 1 lần phát sinh quan hệ cùng nhau thôi sao? Được! Dù sao sau này nàng cũng cùng với Tiểu Cốt nhập Trường Lưu mới không muốn gặp

tên biến thái này là chuyện dễ dàng.

Bạn đang đọc truyện *Thần Ma Chi Tranh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Thiên Sinh Mị Kiếp. Chương 6: Thương lượng (P3)

Nàng cắn răng trả lời:

“Được”

“Vậy, nàng hãy theo ta!”

Thiên Nhan cùng Đông Phương Úc Khanh bước lên con hạc giấy bay đi mà không hề hay biết cạnh đó, từ sau gốc cây, một bóng dáng đi ra.

Sênh Tiêu Mặc!. Lần này y thay Nhị vị sư huynh đến khu rừng gần đây để thăm dò nguồn linh lực bị bạo động (Chính là vụ chị Nhan làm ra chứ đâu). Nói là thay mặt chứ thực ra thì, Bạch Tử Họa phải tham gia Quân tiên yển còn Ma Nghiêm thì không muốn rời Trường Lưu nên y phải đi làm công việc tìm nguyên nhân của vụ việc này.

Trên đường đi, y thật sự không quan tâm nhiều lắm đến việc mình phải làm nên y đã đi rất chậm, tìm rượu ngon để uống, cảnh đẹp để thưởng thức nên đến muộn mấy ngày. Trong lúc đi ngang qua khu rừng này, y biết nơi này có một hồ nước rất đẹp nên muốn dừng lại bên hồ ngắm cảnh, thưởng từ.

Lại không ngờ được, y lại nhìn thấy một cảnh còn kích thích hơn, đẹp hơn, hấp dẫn y hơn cả cảnh đẹp nơi này gấp ngàn lần. Y đã thấy gì? Một mỹ nhân khuynh thành tuyệt thế đang tắm rửa. Nàng có vẻ đẹp của tạo hóa, mà nàng còn vượt trên cả tạo hóa. Nàng chỉ đứng đó mà cũng làm cho thiên nhiên phải nhún nhường làm nền cho nàng. Và, y đã yêu nàng ngay từ cái nhìn đầu tiên.

Lại càng không ngờ nàng có 1 đoạn đối thoại hết sức bí mật với 1 chàng thư sinh, thân phận của hắn thật đặc biệt, các chủ Hủ Dị các. Y nghe và biết được rất nhiều điều: Nàng chính là thần, nàng xinh đẹp, nàng quyến rũ nhưng nàng cũng có nhiều nqm nhân bên cạnh. Mạc Băng tiên từng là tình nhân của nàng, giờ lại tới các chủ Hủ Dị các nữa!

Tuy nàng là thần nhưng lại bị phong ấn sức mạnh nên hiện, pháp lực của nàng rất yếu. Nàng còn muốn đến Trường Lưu để tác hợp cho cô nương nào đó tên Hoa Thiên Cốt với sư huynh Bạch Tử Họa của y. Hơn nữa, người này với sư huynh của hắn lại là tình kiếp của nhau.

Cô nương Hoa Thiên Cốt kia lại mang dòng máu của Yêu thần. Đây là chuyện gì? Cả nàng, cả cô nương mang cái tên đầy sát khí kia đều là có liên quan đến các vị thần, chẳng phải là các vị thần đã biến mất từ vạn năm trước rồi sao? Xem ra, có rất nhiều bí ẩn mà không ai biết đang được hé mở.

Suy nghĩ thì rất nhiều nhưng y chỉ có một quyết định: Mặc kệ có ra sao đi chăng nữa, nàng có làm gì thì nàng mãi mãi là nữ thần trong lòng y. và, y sẽ làm mọi cách giành nàng về bên mình.

Cuộc đời của y từ trước tới nay vô dục, vô cầu, không chấp niệm, không vướng bận, vô cùng tiêu điều, tự tại. Nhưng, biến số lớn nhất trong lòng y lại là nàng. Nàng chính là chấp niệm của y. Y sẽ không bao giờ buông nàng.

Thiên Nhan và Đông Phương Úc Khanh bay trên con hạc giấy đến bên ngoài khu rừng trúc mà nàng vẫn thường hay tới đánh đàn, cũng là nơi nàng và Mạc Băng cùng xảy ra bao chuyện...

Nàng quay sang hỏi Đông Phương Úc Khanh:

“Mạc Băng... chàng đưa Tiểu Cốt đến chỗ này ư?”

Đông Phương Úc Khanh cũng đoán ra một phần nào đó, cười nói:

“Ha~... Đây chính là nơi nàng và Mạc Băng cùng hò hẹn sao? Đúng vậy, vốn hắn không có ở đây nhưng giờ lại giăng kết giới cao thâm, làm nhà trúc để ở và nhốt Hoa Thiên Cốt ở trong đó!”

Bạn đang đọc truyện *Thần Ma Chi Tranh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Chương 7: Trao Đổi

Nam Cung Thiên Nhan không muốn nghĩ nhiều thêm làm gì. Nàng không muốn hiểu ẩn ý trong hành động của Mạc Băng nên đã nhanh chóng cắt ngang lời Đông Phương Úc Khanh:

“Vây, chúng ta giờ phải làm cách nào để cứu Tiểu Cốt đây?”

Đông Phương Úc Khanh mỉm cười:

“Nàng lại đây”

Nói rồi, Đông Phương Úc Khanh lấy rất nhiều thứ từ trong cái túi thư sinh của mình ra và bày ra một trận pháp vô cùng phức tạp, cười với Nam Cung Thiên Nhan:

“Nhan Nhi, nàng lại đây. Hãy đưa thần lực của nàng vào mắt trận này!”

“Để làm gì? Tại sao lại phải là thần lực của ta? Khi cứu Tiểu Cốt xong, không có còn thần lực nữa, làm sao ta và nàng ấy có thể đến kịp Quần Tiên yến? Đã muộn lắm rồi.”

Đông Phương Úc Khanh cười cười nói:

“Sau khi cứu Hoa Thiên Cốt xong, chúng ta sẽ ở lại miếu hoang một đêm để cắt dấu Mạc Băng tiên. Sáng hôm sau, ta giúp Hoa Thiên Cốt đi tới Quần Tiên yến. Còn nàng, nàng sẽ phải đi cùng ta.”

Thiên Nhan nghe xong liền thét lên:

“Đông Phương Úc Khanh! Ngươi đừng có được đà mà lấn tới! ta nói ta sẽ trở thành người phụ nữ của ngươi, có thể ngủ cùng ngươi nhưng không phải là theo ngươi. Nếu ngươi mà ép ta, ta sẽ thả vào gập Mạc Băng để nói hấn thả Hoa Thiên Cốt ra chứ không trao đổi với ngươi nữa đâu!”

Gân trán Đông Phương Úc Khanh giật giật, nghiêng răng trả lời:

“Được rồi, ta đồng ý với nàng. Nhưng là, trận pháp này ta thấy trong 1 cuốn sách cổ, được gọi là trận ‘Dịch chuyển không gian’. Chúng ta có thể xác định Hoa Thiên Cốt ở đâu rồi di chuyển nàng ta về tâm trận, chỉ có thể dùng linh lực của thần để khởi động trận pháp. Chính vì thế, chẳng thể nào không cần nàng được! Nàng an tâm đi, khi nàng ‘trả ơn cho ta xong, ta sẽ lại lập trận, đưa nàng tới Quần Tiên yến trong thời gian ngắn nhất.”

Thiên Nhan suy nghĩ một lát rồi gật đầu: “Được.”

Trong lúc này, Hoa Thiên Cốt vừa mới vẽ xong bức tranh chân dung của mình, chạy ra, đưa bức tranh cho Mạc Băng và nói:

“Ngươi nhìn đi! Đây mới là dung nhan thật sự của ta! Dung mạo mà ngươi biết vốn không phải là ta mà!”

Mạc Băng tiên cầm lấy tranh, không chạm vào Hoa Thiên Cốt vì nghĩ nàng ấy vẫn giận mình. Hắn nhìn xong bức tranh, ghi nhớ vào đầu ‘dung mạo thực sự’ của nàng rồi hần cười:

“Ta yêu nàng, yêu tính cách của nàng chứ không phải dung mạo. vốn ta thích nắn, gập nàng là do tài năng, do tiếng đàn của nàng chứ đâu phải do nàng đẹp xấu ra sao?”

Hoa Thiên Cốt định tiếp tục giải thích cho hắn hiểu mình không phải là ‘nàng’ trong lời hắn nói nhưng bất chợt, bị một lực hút cường đại bao lấy. Mạc Băng đứng đó, trơ mắt nhìn Hoa Thiên Cốt biến mất trước mặt mình. Hắn điên cuồng hét lên:

“Thiên Nhan...”

Tại sao chứ? Tại sao nàng vẫn bỏ hần đi? Nàng vẫn hận hần ư? Tại sao chứ? Hắn đã biết sai rồi cơ mà!

Trán Mạc Băng ần ần dấu ẩn dọa tiên... trong lúc đó, giọng nói mỉa mai của Thiên Nhan vang lên:

“Mạc Băng! Ta biết chàng không yêu ta, đừng nên níu kéo nhau làm gì! Ta tuy cũng yêu thích chàng nhưng, tình yêu không phải là sự ép buộc. Ta... thôi vậy, Chàng đừng tìm ta nữa, mau về đi!”

Đôi mắt đỏ rực của Mạc Băng dần trở nên trong suốt không tạp niệm. Nàng vẫn yêu hắn, nàng không hận hắn nữa nhưng nàng không tin là hắn yêu nàng! Vậy thì hắn phải đi tìm nàng, nói cho nàng biết, hắn yêu nàng, yêu vô cùng.

Hoa Thiên cốt được cứu ra, vô cùng vui mừng ôm chầm lấy Thiên Nhan:

“Tỷ tỷ,.. ôi huu...huu..”

Thiên Nhan đưa tay lên, đon giản gỡ mặt nạ Hoa Thiên Cốt đang đeo ra, mỉm cười:

“Lần sau đừng có mà nghịch dại nữa ? Nhớ lấy cho tỷ, nếu lần sau gặp lại người đó đừng nói cho hắn bất cứ điều gì về tỷ nhé?”

“A... Người đẹp như thiên tiên ấy luôn gọi muội là Nhan nhi, Thiên Nhan’, người ấy hẳn là tìm tỷ phải không? Người có vẻ yêu tỷ nhiều lắm, người đẹp như vậy... sao tỷ không yêu người?”

Thiên Nhan hung dữ trừng mắt:

“Muội đừng có nói nhảm nữa! hừ... hừ...”

Hoa Thiên Cốt trở mắt nhìn Thiên Nhan:

“Tỷ a~ càng ngày càng xinh đẹp hơn . Mấy ngày không gặp tỷ, sao muội có cảm giác tỷ xinh đẹp hơn thì phải? Ôi, cứ thế này muội mù mắt mất thôi!”

“Ha..ha..”

Thiên Nhan cười khan, con nhóc dẻo miệng, ngày càng tinh ranh, còn biết lảng chủ đề đi nữa. Nàng, Hoa Thiên Cốt cùng Đông Phương Úc Khanh nhanh chóng rời đi. Tối đến, cả ba nghỉ chân tại một miếu hoang, nàng cùng hắn bắt tay lập kết giới để ‘nội bất xuất, ngoại bất nhập’, tránh mặt Mạc Băng. Hoa Thiên Cốt chợt tỏ ra lo lắng nói với Nam Cung Thiên Nhan:

“Nhan tỷ,... Thiên Thủy Tích này ngày càng nóng lên, muội lo lắm!”

Thiên Nhan cười, liếc qua Đông Phương Úc Khanh rồi cầm tay Hoa Thiên Cốt lên, rạch tay cô bé ra. Một giọt máu của Hoa Thiên Cốt nhỏ xuống viên ngọc.

“Á!...Có sâu!”

Hoa Thiên Cốt hét lên khi đang cầm nắm viên ngọc, xong cô bé giật mình, vút ra xa. Từ trong Thiên Thủy tích nứt ra một con sâu vô cùng dễ thương. Con sâu đó vui vẻ cười, ngoe nguẩy mấy cái chân ngắn ngủn, gọi Hoa Thiên Cốt:

“Mẹ!”

Rồi nó quay sang Thiên Nhan cười hi hi, gọi: “Mẹ nuôi”, cuối cùng nó nói với Đông Phương Úc Khanh:”Cha nuôi”

Thiên Nhan điên lên! Chẳng phải con sâu này nên gọi Đông Phương Úc Khanh là cha và Hoa Thiên Cốt là mẹ sao? Giờ lại biến thành Cha nuôi rồi?Sao lại có cả vụ mẹ nuôi nữa vậy?

Trong lúc Thiên Nhan ngơ ngẩn, Hoa Thiên Cốt đã đặt tên cho Đường Bảo xong. Đường Bảo ngay lập tức nhảy vào lòng nàng, kêu lên:

“Mẹ nuôi, mẹ thật xinh đẹp, con yêu mẹ nhất!”

Nàng...ngất!!!!!!!!!!

Cả 2 đã rời đi, Đông Phương Úc Khanh liền tiến tới, bá đạo ôm lấy nàng, cười:

“Nhan nhi, ta sẽ làm cho nàng không muốn rời ta đi!”

Nói xong, hắn hung hăng hôn môi nàng, hai tay không an vị mà di chuyển. Một tay xoa nắn bầu ngực căng tròn của nàng, một tay thì thoát vạt áo của nàng, luôn xuống nơi tư mật.

Bàn tay thô ráp của hắn miết nhẹ vùng bí ẩn, làm nàng rung mình khe khẽ. Hắn dần hôn xuống bắt đầu từ trán xuống khoe mắt và cổ. Nơi nào môi hắn đi qua là sẽ để lại vô số vết ngân trên cơ thể nàng.

Thấy bên dưới của nàng bắt đầu ẩm ướt nên hắn đưa một ngón tay của mình vào u huyết của nàng, đưa đẩy. Đợi tới khi nàng thích ứng hắn mới đưa thêm một ngón tay nữa vào, hai ngón tay trong động huyết đi lại rất tự nhiên.

Chịu kích thích như vậy, cơ thể Thiên Nhan lại nhanh chóng co rút, nàng kêu lên những tiếng rên vô cùng mị hoặc:

“A... không được... Ta .. không được rồi!...”

Đông Phương Úc Khanh nghe vậy, nhanh chóng rút tay ra khỏi huyết động của nàng, vươn tới bên tai nàng thì thầm:

“Gọi tên ta...”

Sấp lên đến cao trào mà hắn lại đi ra, Thiên Nhan vô cùng khó chịu, vặn vẹo người, kêu lên:

“Đồng. . . Đồng Phương. . . A. . . Úc Khanh.. Khanh.. cho ta, cho ta~ a.”

Hắn nghe xong thì cười cười đến nguy hiểm:

“Được thôi, nàng muốn vậy thì tự đến đi, ta cho nàng.”

Hắn lật người, để nàng cười lên người hắn, cười vô cùng gian manh. Thiên Nhan cúi xuống, nhìn thấy cự đại xanh tím, sưng to và đang ngẩng cao đầu vô cùng dũng mãnh. Đồng tử của nàng co rút mạnh, nhìn hắn như sinh như vậy. . . không ngờ. . . nàng nhấn nhá nói với Đồng Phương Úc Khanh:

“Úc Khanh, . . . ngươi giúp ta, bằng tay, đến, ta cũng giúp ngươi, . . . bằng miệng được không?”

Hừ, như thế là hắn được lời đó! Nhưng Đồng Phương Úc Khanh lại cười cười nói:

“Ta thấy đề nghị của nàng rất đáng để suy nghĩ. Nhưng. . . chuyện đó, để lần sau nha!”

Nói xong, hắn nắm lấy vòng eo thon nhỏ của nàng, khẽ nhấc lên rồi vô tình thả xuống. Thiên Nhan cảm thấy phía dưới của nàng như rách ra, của hắn đội sâu tới tận cùng của nàng, nàng kêu lên:”A”

Đồng Phương Úc Khanh cười, nói với Nam Cung Thiên Nhan:

“Nàng có biết tiếng kêu rên của nàng làm ta càng thêm hưng phấn không? Nàng là muốn tự đến hay là muốn ta giúp?”

Nàng nghiêng rặng, đưa người lên cao rồi từ từ ngồi xuống, dần dần dung nạp cự đại của hắn. Khi thấy được khoái cảm, nàng mới dần ngồi xuống sâu hơn. Nhưng mà chỉ được 1 lần như vậy, nàng đã kiệt sức, nằm gục lên ngực hắn.

Đồng Phương Úc Khanh lại lật người nàng xuống, dán môi mình lên đôi gò bồng đảo mà điên cuồng cắn mút, lại khẽ đưa người, tiến sâu vào cơ thể nàng. Cự đại của hắn chen chúc với từng lớp thịt non mềm, cự đại khoái cảm làm cho cả nàng và hắn đều rên lên. . .

Đang chìm đắm trong hải triều, ai ngờ Đồng Phương Úc Khanh lại dừng mạnh tiến tới. Thấu tới tận thành cổ tử cung của nàng làm nàng thét lên và lên cao trào.

U huyết của nàng vì lên cao trào mà nhanh chóng co rút lại, hắn thấy vậy liền nhanh chóng luật động trong cơ thể nàng. Được mấy lần mà lần nào cũng đội sâu đến tận cùng, cuối cùng, khi chất lỏng của nàng phủ lấy hắn, hắn hét 1 tiếng rồi điên cuồng phun vào trong cơ thể nàng tinh hoa của hắn.

Sau khi cả 2 đều đã thỏa mãn, Thiên Nhan nhanh chóng gượng đứng dậy, nàng nói với Đồng Phương Úc Khanh:

“Ngươi mau bố trí cho ta pháp trận ‘Dịch chuyển không gian’ đến Quần tiên yến, nếu không là không kịp đâu”

Nàng tỉnh sợ sợ, cho Hoa Thiên Cốt và Đường Bảo đi trên con hạc giấy, chắc giờ này hai đứa cũng đã đến nơi rồi. Thiên Nhan dùng thần lực khôi phục cơ thể khỏi sự mệt mỏi, chuẩn bị lại rót thần lực vào pháp trận.

Đồng Phương Úc Khanh nhú mày:

“Nàng như vậy sẽ không chịu nổi mất!”

“Ngươi có làm không? Nếu như ngươi không làm, ta sẽ dùng thần lực liên tục bay đến Quần tiên yến đó!”

Đồng Phương Úc Khanh xoa xoa thái dương đang giãn gập của mình, đồng ý với Thiên Nhan. Tiểu nha đầu này thật cứng đầu! Nam Cung Thiên Nhan sửa sang lại y phục của mình, bước vào trong trận pháp, đưa thần lực vào, thân thể nàng dần biến mất.

Nhìn nàng, Đồng Phương Úc Khanh nói với theo:

“Nhan nhi, nàng nhớ đợi ta ở Trường Lưu, ta sẽ tới thăm nàng”

Thiên Nhan nghe xong, suýt đảo chân ngã.

Bạn đang đọc truyện *Thần Ma Chi Tranh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Chương 8: Quần tiên yến (P1)

Hoa Thiên Cốt và Đường Bảo được Đồng Phương Úc Khanh giúp đỡ nên cả hai ngồi trên một con hạc giấy biết bay. Chỉ trong một ngày cả hai đã đến

chân núi Côn Luân. Nơi này tuy có giếng kết giới nhưng rất yếu, Hoa Thiên Cốt vì có Thiên Thủy Tích nên dễ dàng đi qua.

Một người một sâu cùng thống nhất là sẽ tìm cách trà trộn vào trong. Vì thế, Đường Bảo lên vào trong yến tiệc, dự định trộm vài thứ quả quý có thể giúp vào trong tiệc. Một nén nhang sau, Đường Bảo trở lại. Hoa Thiên Cốt kích động hỏi:

“Sao rồi? sao rồi?”

“Hê hê, đương nhiên là không sao rồi. Chẳng những con hái được hoa Lục Tu, còn tiện thể trộm được quả Khai Minh, Phẩm Thảo và Sa Đường. Đáng tiếc Bàn Đào viên quá lớn, con mang nhiều, bay giữa không trung sợ người ta phát hiện.”

Sau đó, Đường Bảo giải thích công dụng của mấy loại quả này cho Hoa Thiên Cốt. Đường Bảo than:

“Hazz... Mẹ Cốt đầu, mẹ thật ngốc! Mau ăn quả Lục Tu vào rồi nghĩ biến hóa ra hình dạng của con đi! Nếu có mẹ nuôi ở đây thì tốt rồi, chúng ta sẽ chẳng phải vất vả như vậy nữa!”

Hoa Thiên Cốt tò mò hỏi Đường Bảo:

“Nhan tỷ lợi hại lắm hả?”

“Con không biết. Nhưng dù gì con cũng là linh trùng của Hủ Dị các, con cũng có thể cảm nhận được nguồn linh lực vô cùng tinh khiết của mẹ nuôi xinh đẹp. Tuy là không nhiều lắm nhưng mà cũng hơn hẳn hàng tiên ban bình thường rồi!”

Hoa Thiên Cốt và Đường Bảo, hai con sâu dễ thương giống y chang nhau ngồi trong một chiếc lá, Đường Bảo niệm quyết, chiếc lá bay lên lênh bênh. Qua nguy hiểm của con chim Khâm Nguyên, cả 2 cuối cùng cũng tới Dao Trì. Con thuyền dừng lại bên một bông hoa đào. Đường Bảo lại luyện thuyền với Hoa Thiên Cốt về các vị thần tiên trên thiên giới.

Hoa Thiên Cốt nghe vui vẻ, thi thoảng còn bình luận vài ba câu nữa.

Cuối cùng, một giọng hô lớn vang lên: “Trường Lưu thượng tiên đến...”

Hoa Thiên Cốt nghe thấy vậy, ngó ra bên ngoài. Cô bé nghĩ, đó tương lai sẽ là sư phụ của mình.

Người đó đạp gió cười mây, nhẹ nhàng bay từ trên thiên không xuống. Hoa Thiên Cốt dường như đang nhìn thấy cảnh tượng đẹp nhất trên thế gian. Dung mạo kinh động thiên nhân, đôi mắt không giấu được vẻ thanh cao ngạo mạn, đôi môi mỏng không tươi tắn như người thường, giữa mi tâm là ấn ký chưởng môn đỏ sẫm, ánh mắt thần nhiên mà lạnh nhạt, lưu động như nước như trăng. Tất cả như tiến sâu vào trái tim Hoa Thiên Cốt.

Tuy người này không có tiên tư và khí chất tươi mát, phóng khoáng như Mạc Băng mà Hoa Thiên Cốt từng gặp. Nhưng ở người lại có sự lãnh ngạo xa cách...

Hoa Thiên Cốt trầm nghĩ: “Bạch Tử Họa, đường xuống suối vàng, trong dòng Vong Xuyên, bên đá Tam Sinh, đầu cầu Nại Hà, ta đã gặp chàng ở đâu?”

Người đó ngồi xuống dưới tán cây ngay bên dưới Hoa Thiên Cốt. Đúng lúc đó, 1 làn gió thổi qua, Hoa Thiên Cốt chao đảo rơi xuống ly rượu của Bạch Tử Họa. hần vươn 2 ngón tay kẹp bóng dáng nho nhỏ kia lên. Hoa Thiên Cốt thấy một trận đầu văng mắt hoa, sau đó mới phát hiện mình đã an vị trên tán cây.

Một lúc sau, tới khi Ngọc Đế và Vương mẫu trò chuyện nhắc tới việc của Mao Sơn, Hoa Thiên cốt mới chặt vật lẩn từ trên tán cây xuống.

Nghe Lôi Âm thét hỏi, Hoa Thiên Cốt run run thét lớn:

“Ta là người Thanh Hư đạo trưởng phái đến.”

Lại nghe mọi người chất vấn, Hoa Thiên Cốt mới sợ hãi sửa lại:

“A... không phải ta là trưởng môn, tỷ tỷ ta, Hoa Thiên Nhan mới là trưởng môn đương nhiệm của Mao Sơn. Ta nhận được sự ủy thác của tỷ tỷ ta, tới báo tin trước, Xích Thuyền Thiên đã bị cướp đi, mong chư tiên cùng giúp sức.”

Bạn đang đọc truyện *Thần Ma Chi Tranh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Chương 8: Quân Tiên Yến (P2)

Nhưng Lôi Âm vẫn không tin, cực kì tức giận mà nói:

“Phạm nhân to gan, dám điều ngoa bày chuyện trên Thiên giới.”

“Ta, ta... không. có..”

Vương mẫu hiền hậu, nhẹ nhàng hỏi:

“Vây, tỷ tỷ của ngươi đâu?”

“Tỷ ấy có chút việc bận nên phải ta tới đây trước. Cũng còn là... để báai Phong Sương Nhất Kiếm Bạch Tử Họa làm thầy...”

Hoa Thiên Cốt mong chờ nhìn về phía bóng dáng màu trắng kia. Nhưng mà Bạch Tử Họa vẫn ung dung thưởng rượu, không hề chú ý đến cô bé. Lôi Âm đã tức giận là thế, ngay cả Điện Mẫu cũng không tin nổi, thét lên với Hoa Thiên Cốt:

“Tên bạ đặt to gan! Tử đại thiên vương đâu? Mau tới lôi nó ra ngoài...”

“Ta không có...”

“Ai dám động vào muội muội của ta?”

Trong lúc Hoa Thiên Cốt đang định phân bua, một giọng nói trong vắt mà phảng phất yêu mị vang lên. Toàn bộ chúng tiên ngây ngẩn nhìn tới nơi giọng nói ấy phát ra.

Từng làn gió cuốn bay tầng tầng song phấn, cánh hoa đào rơi rơi, bông bành tựa như mưa. Người từ không khí hiện ra kia hết như một vầng sáng dịu dàng nhất thế gian.

Làn váy xanh nhẹ nhàng, phiêu dật. Trên tóc nàng còn vương vài cánh hoa đào, xinh đẹp. Vài sợi tua trong suốt của cung vũ bay theo gió múa bên hông eo thon nhỏ. Vóc dáng tha thướt mà cao ngạo.

Trong mắt nàng như ẩn chứa cả thiên địa. Gương mặt tinh mỹ hoàn hảo hơi nâng cao. Trên trán ẩn kín trường môn Mao Sơn đỏ rực như lửa hòa vào với cảnh sen hồng tỏa sắc tím mênh mang quyến rũ không nói nên lời.

Chư tiên ngẩn nhìn nàng tới xuất thần. Mà bóng dáng vừa cao ngạo vừa quyến rũ khuynh thiên đảo địa từng bước tiến lại phía Hoa Thiên Cốt, cất giọng nói:

“Chẳng hay ta ta có nói xá muội tới báo tin trước, có gì là sai? Đạo lễ đối đáp khách của chư tiên là như vậy sao?”

Vương Mẫu cười hiền hậu giải thích:

“Không có gì, chẳng qua tiểu cô nương này nhỏ như vậy, không ít tiên hữu nghi ngờ nên... Xin hỏi vị cô nương này là..?”

Nam Cung Thiên Nhan khẽ gật, vẻ mặt cao ngạo:

“Chương môn đương nhiệm của Mao Sơn, Hoa Thiên Nhan.”

Nghe vậy, chúng tiên cùng gật gù. Tuy cô nương này còn nhỏ tuổi, chỉ mới 15~16 tuổi nhưng tiên khí của nàng thanh sạch, trong trẻo ẩn ẩn quanh thân đúng là vẫn hơn một người phạm 11~12 tuổi.

Hoa Thiên Cốt như nhớ ra chuyện gì, quay sang phía trường môn Lao Sơn, nói với ông về chuyện của Lâm Tùy Ý. Chương môn Vương Ốc sơn nghe vậy liền xanh mặt mày:

“Tên Xuân Thu Bất Bại này quả thực không để Tiên giới chúng ta vào mắt. Chuyện đoạt xích Thuyền Thiên hấn nhất định cũng tham dự. Bệ hạ, xin hãy hạ Tiên Tập lệnh!”

Ngọc Đế gật đầu, lại thấy Thái Thượng Lão Quân nói: “Thần thấy mối họa lớn nhất bây giờ lại là Lưu Hỏa Phi Đổng Sát Thiên Mạch. Yêu nhân kia pháp lực cao cường, mấy lần vào điện Cửu Tiêu trộm tiên dược như chôn không người. Mấy lần đại chiến cũng không thể vây bắt được hấn, coi thiên binh thiên tướng như khi mà đùa giỡn. Hơn nữa hấn lại là kẻ đứng đầu chúng ma, nếu có thể diệt tên này trước, thực lực yêu ma chắc chắn sẽ giảm đi.”

“Ừm, có lý, các vị tiên nhân có thần khí còn lại, nhất định phải cẩn thận gấp bội, không thể lại xảy ra chuyện bí thảm như Mao Sơn. Yển hội này ta cũng không còn tâm trạng tiếp tục, nếu không có chuyện gì thì lần này dừng tại đây, mọi người trở về thấp cho Thanh Hư đạo trường nén hương đi. Tôn thượng, người có gì muốn nói không?”

Ngọc Đế nhìn về phía Bạch Tử Họa, trong mắt là sự phó thác nặng nề. Hấn bình tĩnh nói:

“Không có.”

Bạn đang đọc truyện *Thần Ma Chi Tranh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Chương 8: Quần Tiên Yến (P3)

Vậy là Quần Tiên yến kết thúc. Thiên Nhan dẫn Hoa Thiên Cốt về phía Bạch Tử Họa. Dung nhan diễm lệ nhưng nhợt nhạt vì dùng quá nhiều thần lực dẫn đến thể trạng suy kiệt. Nàng hỏi hần:

“Trường Lưu thượng tiên, Phong Sương Nhất kiếm Bạch Tử Họa?”

Bạch Tử Họa nhìn nàng, ánh mắt có phần suy ngẫm, hần có một loại cảm giác, rất thân cận với nàng. ... Bất giác thiện cảm của hần với nàng tăng lên. Đôi mắt thanh cao ngạo mạn kia cũng trở nên nhu hòa rất nhiều, ản ản còn cả tia ấm áp, nhu tình. Nàng khẽ nói:

“Tôn thượng, xá muội, từ nhỏ mệnh cách kì dị, trên người còn mang theo một mùi hương lạ hấp dẫn yêu ma, tuy ta có phong ấn nó lại nhưng thật sự ta không thể mãi mãi ở bên cạnh nàng nên tôn thượng, người hãy nhận xá muội làm đệ tử.”

Bạch Tử Họa lạnh nhạt nhìn Hoa Thiên Cốt:

“Ta không nhận đồ đệ.”

Rồi lại nhìn thoáng qua nàng, trầm ngâm khẽ nói:

“Gọi ta là Tử Họa. Nhưng cô bé có thể theo ta về Trường Lưu sơn, làm một đệ tử bình thường, nếu trong 1 năm, có thể làm ta vừa ý thì có thể ta sẽ suy nghĩ lại”.

Thiên Nhan cười, đôi mắt to, dài hơi nheo lại, phong tình vạn chủng nói:

“Ta là Hoa Thiên Nhan, còn nàng là xá muội Hoa Thiên Cốt. Nàng đến Trường Lưu, ta có thể đến theo để chăm sóc nàng không?”

Bạch Tử Họa hơi nhú mày:

“Tôi để chăm sóc thì không thể... nhưng mà. Nếu nàng có thể lấy danh phận trưởng môn Mao Sơn đến thăm Trường Lưu thì được.”

Thiên Nhan cảm thấy mình ngày càng suy yếu, gắng gượng nói:

“Vậy xin cảm ơn người, Tử Họa.”

Nghe nàng gọi tên mình, Bạch Tử Họa thấy tâm trạng mình rất tốt, đôi mắt hiện hữu ý cười nồng đậm. Thiên Nhan cảm thấy thần trí mơ hồ rồi mất hần. Bạch Tử Họa nhìn Thiên Nhan ngất đi, hai tay vô thức đưa ra, đỡ lấy nàng. Hần cảm thấy cô cùng ngạc nhiên, khi này, nàng không còn vẻ thanh ngạo, cũng không còn vẻ quyền rũ nữa mà thay vào đó là gương mặt thanh sạch hết như bông thủy liên trên sóng nước.

Chính hần cũng không ngờ được, ánh mắt mình nhìn nàng lại có thêm cả vài phần tình cảm nữa.

Hoa Thiên Cốt nhì Bạch Tử Họa ôm lấy Nam Cung Thiên Nhan, cảnh đẹp như vậy, hai người cùng đẹp đôi như thế.... Tim cô như thất lại, nhưng rất nhanh lấy lại sự vui vẻ:

“Bạch... Bạch... ta là Hoa Thiên Cốt, đây...”

“Ngay cả cái tên cũng mang sát khí như vậy...”

Trầm mặc một lát, nói:

“Sau này ta gọi người là Tiểu Cốt.”

Nói xong, hần phất tay áo, ôm ngang eo bé Thiên Nhan lên. Bỗng Hoa Thiên Cốt gọi giật hần lại:

“Bạch... Bạch... Đây là Đường Bảo.”

Bạch Tử Họa nhìn con sâu nhỏ khom người chào mình, bỗng thấy thú vị vô cùng. Đường Bảo bấy giờ mới la lên:

“Mẹ cốt đầu! con muốn... muốn ở cùng Nhan mẹ mẹ...”

Nói xong, Đường Bảo liền nhảy vào lòng Nam Cung Thiên Nhan. Bạch Tử Họa nhìn Đường Bảo thom ‘chọt’ vào má nàng, khẽ nhú mày. Tại sao một con sâu lại có thể ăn đậu hũ của nàng như thế?

Hần giật mình về suy nghĩ của mình. Nhanh chân bước lên một đám mây, mặc cho Hoa Thiên Cốt đứng chưa vững đã niệm quyết bay vút về Trường

Lưu phía Đông.

Trên đường, hắn lấy lại sự bình tĩnh, không quay lại, nói với Hoa Thiên Cốt:

“Sau này gọi ta là Tôn Thượng là được.”

Hoa Thiên Cốt gật đầu, nhưng tại sao Nhan tỷ tỷ lại được gọi người là Từ Họa còn nàng lại phải gọi người là Tôn Thượng? Nhưng rất nhanh, suy nghĩ ấy đã bị cô bé quăng ra sau đầu.

Bạn đang đọc truyện *Thần Ma Chi Tranh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Chương 9: Một phần phong ấn.(H)

Bạch Từ Họa bế Thiên Nhan bay về hướng Đông. Bên cạnh Hoa Thiên Cốt đứng nhìn theo bóng của Bạch Từ Họa, chợt thấy, hắn đang ở rất xa mình.

Nhìn xuống bóng Trường Lưu sơn, Hoa Thiên Cốt phải trợn mắt há miệng, không ngờ nó lại kinh diễm tuyệt luân như vậy, lộng lẫy hơn Dao Trì rất nhiều.

Cả Trường Lưu vào buổi chiều tà, tràn ngập trong sắc hoa đào hồng thắm. Cô bé còn nhìn thấy rất nhiều những người mặc áo bào giống nhau đang luyện võ. Bạch Từ Họa bay qua tiền điện, đáp thẳng xuống giữa hậu điện.

Những đệ tử này nhìn thấy hắn, vô cùng cung kính cúi chào:

“Tôn thượng!”

Bạch Từ Họa định bế Thiên Nhan thẳng về Tuyệt Tình điện nhưng chợt nhớ đến còn muối muối của nàng nên gọi:

“Thập Nhất.”

“Có đệ tử, Tôn Thượng cần gì sai bảo?”

“Đây là đệ tử mới của sư môn, hãy sắp xếp cho cô bé một chút, có gì không biết thì hỏi ta.”

Nói xong quay người bỏ đi. Thiên Nhan tuy là suy yếu đến cùng cực nhưng vẫn nghĩ một chút, Hoa Thiên Cốt tuy là hậu duệ của Yêu Thần nhưng tiên tư lại yếu kém, nếu để nàng ấy ở lại đây thì sẽ bị tụt lại sau rất nhiều.

Nghĩ như vậy, nàng liền khế cự. Bạch Từ Họa nhìn Thiên Nhan, thấy nàng chăm chú nhìn mình, đã phần nào hiểu được ý nàng nên để nàng đứng xuống, dựa vào người mình. Thiên Nhan khẽ nói:

“Tiểu Cốt, muối lại đây!”

Hoa Thiên Cốt nghe vậy, nhanh nhẹn bước lại. Thiên Nhan khẽ mỉm cười:

“Tiểu Cốt, tiên tư của muội yếu kém, phải cố gắng gấp đôi người thường. Giờ ta sẽ truyền cho muội một phần linh lực còn lại của ta. Muội an tâm, linh lực của ta rất tinh khiết nên cơ thể của muội sẽ không bị bài xích đâu. Tuy là không giúp gì nhiều nhưng ít nhất vẫn khiến muội có thể nhanh nhẹn, hoạt bát và khỏe mạnh hơn một chút. ...sau đó, linh lực cạn kiệt nên ta sẽ không tinh dậy trong một thời gian, sau ta sẽ tới tìm muội.”

Nói xong, Thiên Nhan đưa tay điểm vào mi tâm Hoa Thiên Cốt, truyền cho cô bé phần linh lực còn lại rồi kiệt sức ngã xuống.

Bạch Từ Họa lại đỡ lấy nàng, khẽ nhíu mày, tại sao đã biết là nguyên linh sẽ bị tổn thương vì cạn kiệt linh lực mà nàng vẫn làm như vậy? Nàng quan tâm cô bé kia như thế sao? Bất giác, ánh mắt của hắn nhìn Hoa Thiên Cốt đã lạnh đi một phần.

Bạch Từ Họa ôm lấy Thiên Nhan, định bay về Tuyệt Tình điện thì chợt thấy tiếng nói vang lên:

“Sư huynh, ồ! Sư huynh, cuối cùng cũng có ngày này... A. Thiên Nhan, là nàng, nàng ấy sao vậy?”

“Đệ quen nàng?”

Sênh Tiêu Mặc vốn đang ở Tiêu Hồn điện chờ đợi người trong lòng (Thiên Nhan) đến Trường Lưu nhưng không ngờ, hắn lại nghe thấy hai đồ đệ cưng của mình nói một chuyện vô cùng thú vị: ‘Tôn thượng hôm nay bế một cô gái tuyệt sắc về Trường Lưu!’ Nghe vậy, hắn liền không kìm lòng được mà đi ra xem trò hay.

Hắn thật không ngờ lại gặp nàng ở đây. Sênh Tiêu Mặc xoay xoay chiếc sào trên tay, cười đến quỵn rũ:

“Ha... ha... nàng chính là bằng hữu của ta. Chỉ bằng huynh cứ về Tuyệt Tình điện trước đi, để ta sẽ chăm sóc nàng.”

Nói xong Sênh Tiêu Mặc bước lên, ôm Nam Cung Thiên Nhan vào lòng. Cười híp mắt hết như con hổ li bất được mồi, nhìn thiên hạ trong lòng mình. Đúng là nàng rồi, không sai vào đâu được! **

Bạn đang đọc truyện *Thần Ma Chi Tranh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Một phần phong ấn {H} (P2)

Bạch Tử Họa nhìn Sênh Tiêu Mặc ôm nàng. Mi tâm của hắn không khỏi nhú lại, nhưng vẫn phát tay áo, phóng khoáng rời đi.

Hôm sau, Thiên Nhan tỉnh dậy, nàng nhìn quanh, thấy mình đang ở một nơi rất lạ. Nàng ngồi dậy, nhìn quanh thì thấy một bóng tím tiêu sái bước vào. Nàng hỏi:

“Ngươi là?..”

“Ta? Ta là Sênh Tiêu Mặc, còn nơi này là Tiêu Hồn điện.”

“Ồ, ra là thế, ta là Hoa Thiên Nhan, tại sao ta lại ở đây?”

Sênh Tiêu Mặc thấy nàng nói dối mình, tuy là rất khó chịu nhưng vẫn mỉm cười. Đôi mắt phượng híp lại:

“Nam Cung Thiên Nhan, ha... nàng đừng có lừa dối ta... ngày nàng cùng Đông Phương Úc Khanh đối thoại trong rừng, ta có nghe thấy.”

Thiên Nhan đầu đầu, nhìn Sênh Tiêu Mặc cười đến nguy hiểm. Bỗng hắn tiến đến, bế bổng nàng lên, nàng vội thét:

“Mặc hồ lí! Ngươi buông ta ra, ngươi muốn đưa ta đi đâu?”

“Mặc hồ lí? Ồ, tên thân mật nàng dành cho ta nghe hay lắm. Còn ta sao? Tất nhiên ta muốn đưa nàng đi tắm rửa rồi!”

“Cái gì?!”

Thiên Nhan dấy dựa, nhưng vì nàng vừa mới hồi phục một chút linh lực nên không thể làm gì được hắn cả. Sênh Tiêu Mặc cười càng tươi hơn:

“Ha ha, cơ thể của nàng từ trên xuống dưới có chỗ nào mà ta chưa nhìn qua?”

Cuối cùng, Thiên Nhan bị con hồ li họ Sênh nào đó lột sạch y phục, đưa vào hồ tắm nước nóng. Cái hồ này được đặt trên một mảnh đảo nguyên tuyết đẹp, hơi nóng bốc lên, hòa vào trong không khí làm cho cảnh vật điểm lệ nơi này trở nên mờ ảo càng đẹp đẽ. Thiên Nhan nhìn thấy hân côi y phục của hắn, vội la lên:

“Ta có thể tự tắm được mà! Ngươi đừng tới đây!!!”

Sênh Tiêu Mặc đưa tay giữ nàng lại, đưa tay vạch nơi tư mật của nàng ra, đưa ngón tay của mình vào nơi đó chà sát. Hắn cười, nhưng ý cười chẳng thể nào lan được tới đáy mắt, hắn hỏi:

“Nhan nhi yêu quý! Nàng cho ta biết, cái lỗ nhỏ nhắn này đã có mấy tên nam nhân đi vào rồi? Hừ, ta phải rửa sạch sẽ cho nàng mới được! nàng đâu thể tự rửa sạch cho mình được chứ? Hừm?...”

Thiên Nhan bị hắn kích thích, thờ dốc, bám lấy thành hồ, rên rĩ:

“Có... hừ, hừ... đừng... đừng làm như thế,...!!! Sao ngươi lại như thế? Mau thả ta đi.”

Sênh Tiêu Mặc không nghe nàng, hắn chỉ cần nghĩ đến cảnh tượng kích thích của nàng và hai người nam nhân nữa... hắn như điên lên, không thể nào giữ được bình tĩnh.

“Nàng nói xem, cái lỗ nhỏ này có mong chờ ta tiến vào không hả?”

Nói xong, hắn đặt nàng lên thành hồ, cúi người xuống. Miệng hắn tiến lại nơi tư mật của nàng. Chiếc lưỡi vượt qua từng lớp thịt non mềm, quấy đảo bên trong. Thiên Nhan bất lực chìm vào bể dục, mặc cho hắn đưa đẩy. nàng không còn năng lực suy nghĩ bất kì điều gì nữa, chỉ biết vô thức rên rĩ. Cho đến khi...

“A... dừng.. dừng chạm vào nơi đó. Dừng... a...”

Khoái cảm ập đến khi Sênh Tiêu Mặc đưa lưỡi của mình chạm đến hoa hạch non mềm. Nàng rên lên, cơ thể co rút dần lại... hoa dịch từ hoa huyết trào ra. Sênh

Tiêu Mặc thấy vậy, ngay lập tức nuốt tất cả vào rồi quán lấy môi nàng, thì thầm:

“Nàng có muốn thử chút mùi vị của chính mình không? Rất ngọt... hửm?...”

Môi lưỡi điên cuồng giao nhau vang lên những tiếng ‘Chặc chặc’ làm người ta nghe thấy phải đỏ mặt tía tai. Sênh Tiêu Mặc lại khe khẽ thì thầm vào tai nàng:

“Nhan nhi, nàng đã được thoải mái rồi, giờ đến lượt ta... nhưng mà ta không muốn vào cái lỗ nhỏ ở đằng trước ... ta phải làm sao bây giờ?” **

Bạn đang đọc truyện *Thần Ma Chi Tranh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Một phần phong ấn (H) (P3)

Vậy mà hần lại lật người nàng lại, đưa một ngón tay vào cục huyết của nàng. Thiên Nhan la lên, cục huyết kẹp chặt gón tay của hần lại. Sênh Tiêu Mặc cười cười, thổi hơi nóng vào tai nàng.

“Nhan nhi, nàng xem, cục huyết của nàng kẹp chặt tay ta như vậy, đợi đến lúc ta đi vào thì sẽ tiêu hồn đến nhường nào?”

Thiên Nhan hoảng hốt kêu lên:

“Sênh Tiêu Mặc! ngươi nên nhớ ngươi là Nho tôn, một trong tam tôn Trường Lưu. Tại sao ngươi lại đối ta như vậy? buông ta ra...”

Sênh Tiêu Mặc không hề nghe nàng nói, lại đưa thêm một ngón tay nữa vào khuấy đảo.

“Nhan nhi, thật là không thành thật, nàng xem thân thể của nàng thành thật hơn nhiều... nơi này của nàng kẹp chặt tay ta như vậy, nàng còn dám nói là không muốn?...”

Thiên Nhan vừa thấy đau đớn lại thêm khoái cảm tràn ngập trí óc, lại một lần nữa chìm trong triều cường của biển dục. Nàng rên lên:

“A... nữa a... Mặc... không, không nhanh quá a~~ dừng dừng lại...”

Sênh Tiêu Mặc khẽ mỉm, nhanh nhẹn rút tay ra, rướn người đưa cực đại của mình vào cục huyết của nàng. Tay cũng không ngừng nghỉ mà xoa nắn đôi phong cao vút và tay kia thì đưa đẩy trong hoa huyết của nàng, làm cho nơi đó tiết ra rất nhiều hoa dịch.

Mật dịch của nàng hòa vào nước hồ. Trong hồ lại từ đó mọc lên những bông hồng liên xinh đẹp, tỏa ra hương thơm kích tình. Thiên Nhan ngửi thấy thì liên than thán. Lần trước với Đông Phương Úc Khanh làm chuyện đó, thần lực của nàng còn, có thể áp chế lại chuyện này, nhưng lần này nàng lại không thể làm như vậy được.

Sênh Tiêu Mặc ngửi thấy mùi hương này thì khẽ cười, thúc vào mạnh mẽ hơn, lại thì thầm:

“Ồ! Không hổ danh là con gái của Thần, đến cả làm việc này cũng kích thích như vậy?... ta tự hỏi nàng là thần gì đó?”

Bị đau đớn ập đến, nàng kêu thét, rên rĩ:

“Câm miệng... A... dừng.. nhanh như vậy... ta chết mất... aaa”

Ngay lúc đó, nàng cảm nhận được 1 luồng lực ập đến, hút mình đi. Lại một lần nữa, linh hồn của nàng hiện hữu trong hư hải. Còn Sênh Tiêu Mặc thì lại tưởng nàng kiệt sức ngất đi nên đưa nàng lên bờ, lau người cho nàng. Hần còn thì thâm bên tai Thiên Nhan:

“Nàng đã làm cho ta yêu nàng ngay từ lần gặp đầu tiên, vậy thì nàng phải chịu trách nhiệm. Nàng chính là chấp niệm trong lòng ta. Nàng có biết rằng, khi nghĩ đến nàng cùng hai tên nam nhân khác ‘đồng sàng cộng chăn’ ta đã điên cuồng biết mấy...ta xin lỗi nàng vì đã không thể tiết chế được, nhưng, ta không hối...”

Đúng lúc ấy, có tiếng nói từ bên ngoài vọng vào:

“Nho tôn, Thế tôn gọi người tới đại điện nghị sự ạ.”

“Được rồi.”

Nói xong, hắn nho nhã bước ra ngoài. Tuy là Thiên Nhan đã ngắt đi, nhưng ý thức linh hồn nàng vẫn thanh tỉnh. Nàng tự hỏi, đã nghe thấy Sênh Tiêu Mặc nói những gì? Hắn nói hắn yêu nàng ư?

Lại có một giọng nói mơ hồ y như lần trước vang lên trong hư hải. Thiên Nhan theo lối cũ, đi tới nơi bông hoa sen 9 cánh đang lơ lửng trong không trung. Lần này thế nhưng nàng lại không nghe nói về thân thể của Sênh Tiêu Mặc, như lần trước, nàng có nghe thấy, thậm chí định trong người Hiên Viên Lăng có Chân Long chi huyết. Nàng chắc chắn trong người hắn phải có huyết mạch của Long thần thì mới làm cho phong ấn của nàng mất đi một phần.

Nhưng cũng có thể, huyết mạch của Sênh Tiêu Mặc quá loãng, hoặc... trong thân thể ấy, là linh hồn của một vị Thượng Thần cực mạnh,... tự phong bế chính mình...

Nàng biết những thứ này chẳng qua là do trong vô thức, những tri thức về các vị thần viễn cổ cứ như khắc sâu vào trí óc nàng.

Nam Cung Thiên Nhan bước lên, nhìn vào bông Cửu liên điểm lệ đang lơ lửng trong không trung. Bất chợt, một cánh hoa rời đài, bay đến hấp vào mi tâm của nàng. Hai cánh hoa sen như đan vào nhau, tỏa ra ánh sắc xanh, tím quỳên rũ, hút hồn. Một dòng kí ức cùng lúc đó tràn vào trí óc nàng.

“Hoa Thần Nam Cung Thiên Nhan!... xin người...”

“Hoa thần, xin người ban mùa màng cho chúng con...”

“Hoa Thần... Hoa Thần...”

Ngay lúc đó, một luồng khí xanh như biển tràn ra từ mi tâm của nàng, bao trùm lấy toàn bộ Tiêu Hồn điện. Đây bay toàn bộ những người còn trong điện ra ngoài, ngăn trở bất kì ai tiến vào. Cũng là không ai trong Trường Lưu biết tại nơi này đang xảy ra một trận bạo động linh lực cực kì lớn.

Bên trong Tiêu Hồn điện, từng đợt linh lực xanh, tím xen kẽ nhau trào ra như sóng biển. Mà thân thể Thiên Nhan lại đang lơ lửng trên không trung. Cả người nàng được linh lực bao bọc bên trong, thân thể được từng đợt khí trà vào, tẩy rửa phàm thai.

Bạn đang đọc truyện *Thần Ma Chi Tranh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Chương 10: Trường Lưu sơn (P1)

Trong đại điện, Nho tôn Sênh Tiêu Mặc đeo đai ngọc, mặc áo lụa tím biêng nhác tao nhã nửa nằm nửa ngồi trên chiếc giường phủ kín bằng ti ngọc cảm đặc biệt được làm riêng cho mình. Tay hắn nghịch chiếc tiêu của mình, thích ý nhìn tiểu cô nương thanh tú đang quỳ gối dưới điện.

Rõ ràng không có quan hệ với nàng. Cả về tiền tư, khí chất lẫn dung mạo, tất cả đều không bằng nàng. Thật không ngờ được trong người tiểu cô nương này lại mang dòng máu Yêu Thần cao quý.

Chợt nghe Ma Nghiêm thét hỏi Hoa Thiên Cốt về việc tại sao nàng lại biết nhiều việc về Lục giới như thế. Hoa Thiên Cốt run run trả lời:

“Thưa Thế tôn, con đọc được những thứ này trong ‘Lục giới toàn thư’ của Thanh Hư đạo trưởng.”

“Vậy cuốn giới thư đó đâu? Mau trình lên cho ta xem.”

“Con không giữ, con chỉ được Nhan tỷ cho xem một chút thôi...”

Ma Nghiêm nghe vậy, quay sang Sênh Tiêu Mặc khẽ trách:

“Đệ nên nói nàng ta giao cuốn sách ấy ra đây. Thật không hiểu sao một thứ quan trọng như vậy mà nàng ta dám đưa cho một đứa trẻ đọc.... thật không hiểu nàng ta nghĩ gì nữa!”

Sênh Tiêu Mặc mỉm cười, biêng nhác mà quỳên rũ nói:

“Chà, để xem nào, huynh cứ an tâm nàng một khi đã nhận ủy thác thì sẽ giữ lời, sẽ không giao ra đâu. Huynh cứ để cho nàng giữ đi. Nàng ấy cũng đủ năng lực để làm bảo vệ cuốn sách ấy mà!”

“Đệ!... thật là...”

Bạch Tử Họa thoáng nhìn qua Sênh Tiêu Mặc. mấy hôm nay, nàng ở chỗ đệ ấy, hơn nữa đệ ấy còn có vẻ rất quen thuộc, rất hiểu nàng nữa.

Đúng lúc ấy, từ bên ngoài, một thanh niên áo đỏ rực như lửa chạy vào điện. Ma Nghiêm thấy vậy, quát hỏi:

“Hòa Tịch! Ngươi... đây là chuyện gì?!”

Hòa Tịch còn không kịp để thở, vội cúi người thưa:

“Tam tôn! Nho tôn, đệ tử có việc gấp cần bẩm báo... Tiêu Hồn điện... giờ lại xuất hiện một kết giới, hất cả đệ tử và Thanh La đang chăm sóc Hoa chương môn ra ngoài. Hơn nữa, Hoa chương môn còn đang ở trong đó.”

Sênh Tiêu Mặc nghe xong, mặt mày tái mét, đầu còn bóng dáng biếng nhác nhả nửa mà nhanh chóng đứng dậy, vội vã bay đi, chẳng nói gì đến việc nói một câu gì cả.

Đến Tiêu hồn điện, hắn nhanh chóng định xông vào nhưng kết giới này cũng ngăn hắn ở bên ngoài. Hắn đành đứng đó đợi, khoảng sau một khắc, kết giới mới biến mất. Khi chạy vào trong, xuất hiện trước mắt hắn là Thiên Nhan đang rơi xuống. Thấy vậy, hắn liền đưa tay đỡ lấy nàng.

ở bên ngoài, Bạch Tử Họa nhìn mấy người Ma Nghiêm, Hòa Tịch, Vũ Thanh La, Lạc Thập Nhất, Hoa Thiên Cốt và cả Đường Bảo nữa. Hắn nghiêm giọng nói:

“Tất cả ở bên ngoài, không ai được bước vào dù chỉ một bước.”

Nói xong, Bạch Tử Họa nhanh chóng đi vào, hắn cũng rất lo cho nàng. Hắn lại nhìn thấy Sênh Tiêu Mặc đang ôm nàng vô cùng thân mật, khẽ hỏi:

“Phong ấn của nàng lại... bị giải khai một phần nữa sao?”

Hắn nhìn nàng, không ngờ nàng lại trở nên xinh đẹp như vậy. Mái tóc xoăn dài, màu tím yêu mị quyến rũ. Đôi mắt màu biển của nàng xanh thẳm, cứ như muốn hút người ta vào bên trong vậy. Da thịt đẹp như ngọc, cả người toát ra khí chất cao quý lạnh lùng. Nhìn nàng có vẻ suy yếu nhưng lại có hương vị uể oải, lười biếng mà quyến rũ, làm lòng người mê say

Giờ nhìn nàng hết như một đóa hoa Anh Túc, đẹp đến độ thiên địa thất sắc, nàng đẹp như ma quỷ, nàng là sự hấp dẫn trí mạng với bất kì ai.

“Ta... ta thể nhưng lại là Hoa thần.”

Ánh mắt mê mang, nàng khẽ thì thào. Sênh Tiêu Mặc nghe vậy, không biết phải làm sao với nàng nữa, nàng nhớ ra chuyện gì đây? Là phần kí ức đã bị phong ấn này ư?

Bạch Tử Họa nghe xong liền chấn kinh, nàng đã nói cái gì? Nàng... nàng... là thần sao? Một vị thần thực sự??? Thiên Nhan sau khi tiếp nhận thêm một phần kí ức cùng thần lực, thân thể lại vừa trải qua cải tạo, quá độ mệt mỏi nên thật sự vô lực thiếp đi. Sênh Tiêu Mặc đỡ nàng nằm lại trên tháp, quay ra phía Bạch Tử Họa.

“Huynh có thắc mắc gì cứ hỏi.”

Bạch Tử Họa yên lặng rồi khẽ nói:

“Tất cả!”

“Nàng thật sự là một vị thần. Như huynh nghe thấy đấy, nàng là Hoa thần, tên thật của nàng là Nam Cung Thiên Nhan. Nhưng mà, nàng lại bị phong ấn hết kí ức, sức mạnh, và cả... ừm sắc đẹp của mình nữa. Đệ cũng thật sự không rõ khi phong ấn của nàng được giải khia toàn bộ thì nàng sẽ kinh diễm chừng sinh như thế nào nữa. Nhưng, tất cả không quan trọng nữa, bởi nàng, chính là thê tử tương lai của đệ.”

Bạch Tử Họa nghe Sênh Tiêu Mặc nói xong, sắc mặt xanh mét rồi đi. Hắn biết,... đệ ấy cũng là nhận ra tâm của hắn và đang khẳng định chủ quyền của mình sao? Đệ ấy luôn thấu hiểu lòng người như vậy!!!**

Bạn đang đọc truyện *Thần Ma Chi Tranh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24: Trường Lưu Sơn (P2)

Mấy hôm sau, khi Hoa Thiên Cốt đang học bay thì Thiên Nhan đang núp sau lùm cây gần đấy rình xem cảnh Bạch Tử Họa tình tứ với Hoa Thiên Cốt. Nói thật, tiên tư của Hoa Thiên Cốt vô cùng bình thường nên tập luyện chăm chỉ mãi, 1 thời gian sau mới biết sử dụng kiếm. Giờ thì không.

Nghe Mạn Thiên, con gái đảo chủ Bồng Lai đảo nhìn Hoa Thiên Cốt tập mãi không xong thì vô cùng miệt thị và căm ghét.

“Vì sao chứ? Rõ ràng cô ta xinh đẹp hơn, tài giỏi hơn Hoa Thiên Cốt, thân phận của cô ta cũng đâu kém cạnh gì? Hoa Thiên Cốt là muội muội Trưởng môn Mao sơn, còn nàng ta cũng là con gái Bồng Lai đảo chủ đấy thôi, tại sao tất cả mọi người luôn vây lấy Hoa Thiên Cốt, hỏi thăm về người tỷ tỷ tuyệt sắc kia cơ chứ?”

Ghen ghét nổi lên trong đầu Nghê Mạn Thiên, làm cô ta nghĩ ra một kế. Cô ta bay đến bên Hoa Thiên Cốt, kéo tay Hoa Thiên Cốt, bay lên rồi làm như bị lỡ tay, bỏ tay Hoa Thiên Cốt ra rồi cười gió bay vút lên cao.

Thiên Nhan ở đó không xa, nhìn thấy cảnh ấy, đau lòng không thôi nhưng vẫn cố nhịn, chờ Bạch Từ Họa đến cứu con bé. Nhưng cho đến khi Hoa Thiên Cốt đã gần ngã chạm tới đất rồi mà vẫn không thấy Bạch Từ Họa đâu, Thiên Nhan mới cuống lên, dùng thần lực bay ra, đỡ lấy con bé.

Nam Cung Thiên Nhan đỡ lấy Hoa Thiên Cốt, nhìn quanh thì thấy một bóng dáng trắng bay vút qua. Nàng vô cùng tức giận nhưng vẫn không đuổi theo, chỉ đưa Hoa Thiên Cốt chạm đất. Hoa Thiên Cốt nhỏ nhẹ nói:

“Xin lỗi tỷ tỷ, ta... ta làm tỷ thất vọng rồi...”

“Không sao cả, đâu phải là lỗi của muội?”

Thiên Nhan cười cười, đỡ lấy Đường Bảo đang vùng vẫy trong lòng Lạc Thập Nhất, gõ vào đầu nó:

“Đường Bảo, con lại hư rồi, a~~ con có muốn có thể bảo vệ mẹ Cốt Đầu của con không nào?”

“Có a!~~ nhưng mà, linh lực của con còn quá yếu, cơ bản là không giúp được gì nhiều a~~”

Thiên Nhan thoáng nhìn xung quanh, tất cả nam nhân trừ hòn đá di động Sóc Phong và Lạc Thập Nhất đang si mê ngắm nhìn Đường Bảo ra thì đều đang si mê nhìn nàng. Thậm chí, cả nữ nhân cũng vậy, tất cả sững lại, không thể cử động được, ánh mắt họ cứ như bị bóng dáng tuyệt sắc kia vây lấy. Đến cả Nghê Mạn Thiên ghét nàng, ghen tị với nàng là thế cũng không nhịn được mà mắt sáng lên như sao.

Nàng bất lực, có phải nàng muốn vậy đâu a? tuy là vừa nâng cao thần lực nhưng lại không đủ để che dấu mái tóc và màu mắt này. Nàng chỉ còn cách là che dấu khí chất mị hoặc tận xương ấy đi thôi. Chính vì vậy, tất cả bọn họ tuy không bị mị hoặc nhưng mà mọi người đều không cưỡng được ngắm nhìn nhan sắc khuynh đảo thiên địa của nàng. Hic, nàng còn nhìn thấy cả nước miếng nữa a~~

Thiên Nhan thì thầm với Đường Bảo:

“Ta sẽ truyền ít linh lực cho con để con có thể biến thân nha? Giờ ta phải đi trước nhé.”

“Dạ, mẹ nuôi nên đi nhanh đi, tránh cho mấy tên kia cứ ngây ra nhìn mẹ a~~ cha nuôi sẽ ghen chết mất thôi!”

“Được, mẹ đi trước đây, hôm nào con cùng Tiểu Cốt tới Tiêu Hồn điện tìm mẹ a~~ Ha ha, ta cũng rất thích tiểu cô nương Kinh Thủy kia, con dẫn cả nàng đi nhé?”

Nói xong, Thiên Nhan lại cười bông hồng liên bay thẳng lên Tuyệt Tình điện. Nàng hét to:

“Bạch Từ Họa! Ngươi ra đây cho ta!”

“Không ai nói với nàng Tuyệt Tình điện của ta là cấm địa không ai được phép đặt chân tới ư?”

Thiên Nhan không hề quan tâm, sau này khi Tiểu Cốt làm đệ tử của Bạch Từ Họa, dọn lên đây ở, nàng sẽ còn dọn lên ở luôn cơ mà. Nàng lại nghĩ tới Hoa Thiên Cốt, điên lên:

“Ta không cần biết! ngươi nói mau, tại sao vừa rồi Tiểu Cốt gặp nguy mà ngươi không bay tới cứu nàng?”

Bạch Từ Họa trả lời rất thản nhiên:

“Chẳng phải là nàng ở gần đó sao?”

“Không có quan trọng, đáng lẽ lúc ấy ngươi phải bay ra, ôm lấy nàng... sau đó a~~ hai người đắm đuối nhìn nhau rồi... AA.. chính là thế đó. Dốt cục là tại sao ngươi lại không cứu nàng?”

Bạch Từ Họa nheo đôi mắt phượng, cả người tỏa ra luồng khí băng lãnh:

“Hừ, nói nàng... một người thương yêu muội muội như nàng tại sao lại để lâu như vậy mới cứu Hoa Thiên Cốt. Hóa ra là nàng muốn ta cứu cô bé ấy à? Nàng là đang muốn làm gì vậy?”

Thiên Nhan ho khan mấy tiếng, lui lại phía sau hai bước. rồi như nhớ ra cái gì đó, nàng hỏi Bạch Từ Họa:

“A.. này, ta có thể xuống đáy biển Trường Lưu Sơn được không?”

“Không được!”

“Tại sao a?~”

Thấy hấn trả lời dứt khoát như vậy, nàng rất là hiếu kì hỏi.

“Đó là cấm địa của Trường Lưu ta, sao nàng lại muốn xuống đó?”

Bạch Tử Họa nhăn mày. Dưới đáy biển kia có một vật rất nguy hiểm, tại sao nàng lại muốn xuống đó chứ? Thiên Nhan khe khẽ lắc đầu:

“Ta cũng không biết. Sáng nay, khi ta tỉnh dậy, muốn đi thăm Tiểu Cốt, lúc đi, ta luôn có cảm thấy một thứ gì đó đang mời gọi ta. Mà nơi ta cảm nhận được, lại là đáy biển nơi này. Ta chỉ là... muốn xuống đó xem...”

Bạch Tử Họa nhìn sâu vào đôi mắt xanh như biển đang mê mải của nàng. Máy ngày nay, hấn đã làm mọi cách để tìm hiểu về nàng, kể cả việc dùng bí thuật của Trường Lưu hấn cũng đã làm.

Nhưng tất cả quá khứ của nàng cứ như bị bao phủ trong mây mù. Hấn chỉ có thể biết được thân phận cao quý của nàng. Nàng thế nhưng là con gái của Thủy Thần và Lôi Thần, có thần vị là Cửu Thủy Điện Liên Hoa, nàng chính là Hoa thần.

Hấn thật sự không chịu thừa nhận tình cảm của mình dành cho nàng. Hấn yêu thích ngắm nhìn nàng khi thanh cao, ngạo mạn; khi lại ngây thơ, thanh thuần; khi lại quyến rũ mị hoặc. Tính cách của nàng muôn màu muôn vẻ, biến đổi không ngừng. Hấn thích nàng vui vẻ, cũng yêu nàng khi nàng mạnh mẽ, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt của người khác nhìn nàng, hấn liền có kích động dẫu nàng đi. Đặc biệt, hấn còn vô cùng không thích khi thấy Sênh Tiều Mặc chăm chú, ôn nhu chăm sóc cho nàng.**

Bạn đang đọc truyện *Thần Ma Chi Tranh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Trường Lưu Sơn (P3)

Cho đến ngày hôm qua, hấn mới thừa nhận rằng hấn thật sự yêu nàng. Bởi khi hấn chạm vào nước ao Tuyệt Tình đã không còn thoải mái như trước nữa. Nỗi đau đớn khắc cốt khiến hấn phải buộc thừa nhận.

Nhưng, tại sao nàng lại là người con gái của tam đệ? Giờ nàng lại muốn tác hợp cho hấn và muội muội nàng sao? Nàng chẳng lẽ không hiểu hấn ư?

Bạch Tử Họa hấn, lần đầu tiên thất bại như vậy. Hấn bước lên phía trước, nhìn xuống phía dưới Tuyệt Tình điện. Trường Lưu sơn vẫn như trăm năm trước đây không đổi, hùng vĩ mà lộng lẫy. Bạch Tử Họa khẽ hỏi nàng:

“Nhan nhi, từ đây nhìn xuống, nàng thấy cái gì?!”

Nam Cung Thiên Nhan cười cười, nhìn xuống Trường Lưu mà nhớ đến hấn, Bạch Tử Họa trong nguyên tác luôn bên ngoài lạnh lùng, bên trong ấm áp. Lại là người luôn làm trái lòng mình, nàng khẽ cười mỉa:

“Bạch Tử Họa! Có phải người nói người nhìn thấy cả thiên hạ không? Ta thì khác, ta chỉ nhìn thấy từng đám mây lơ lửng trước mắt ta thôi. Bạch Tử Họa, người đứng trên cao bề ngoài nhìn chừng sinh trong thiên hạ, người nghĩ mình phải có trách nhiệm với chúng sinh, với thiên hạ sao? Bạch Tử Họa, người không thể! Nếu người không phụ người trong thiên hạ, mà lại phụ người, phụ người con gái trong lòng người thì người sẽ mãi phải hối hận, day dứt!”

Bạch Tử Họa thở dài:

“Có lẽ vậy, nhưng mà Nhan nhi, ta biết, nàng là thần. vậy nàng có biết trách nhiệm của thần lớn đến chừng nào?”

Thiên Nhan lắc đầu, nhìn xuống những đám mây mù bao phủ cả núi sông rồi lại nhìn hấn:

“Bạch Tử Họa, người không hiểu. Nếu làm thần chỉ có thể làm những việc mà mình nên làm mà không thể làm những việc mình muốn làm thì làm thần còn có ý nghĩa gì nữa đâu? Thần cũng có chấp niệm của riêng mình, vì thế sinh ra Yêu Thần. Thần cũng có sát tâm nên có Ma Thần tồn tại. Yêu Thần chứa chấp niệm của muôn thân, Ma Thần lại chứa sát tâm của cả thiên hạ. Ngay cả những vị thần cao cao tại thượng cũng có như vậy, nói gì đến Thượng tiên như người? Người theo ta...”

Nói xong, nàng cầm lấy tay Bạch Tử Họa bay xuống khỏi Tuyệt Tình điện. Cảm nhận được xúc cảm từ lòng bàn tay truyền đến, con tim đóng băng trăm năm của Bạch Tử Họa như tan chảy, nhu tình nhìn người con gái cao quý phía trước.

Nam Cung Thiên Nhan đưa Bạch Tử Họa đến bên ao Tam Sinh, nàng cần khai thông đầu óc cho tên này để sau này hấn không phải phụ Tiểu Cốt của nàng nữa. Nàng cười nhẹ:

“Bạch Tử Họa, người biết đấy, ta là thần, nhưng ta cũng có chấp niệm, khi ta có sát tâm, sát sinh người vô tội ta cũng bị Thiên Địa trừng phạt. nhưng

ngươi có tin hay không, Thiên Địa cũng không hề ngăn thần có chấp niệm, có tình cảm, có sát tâm.”

Nói rồi, nàng bước xuống ao Tam Sinh, bước đi chậm rãi. Nhưng lạ một điều là khi nàng đi tới đâu, nước ao Tam Sinh như có linh tính, tự động tránh xa nàng ra. Thiên Nhan đi một vòng quanh ao, rồi mới nhìn Bạch Tử Họa:

“Ha, ha... ngươi biết đấy, 3 loại nước trong ao Tam Sinh này không có nguồn, chỉ biết nó phun ra từ miệng của tượng của 3 con viên cổ thần thú, nhưng ngươi lại không biết công dụng thật sự của nó.”

Bạch Tử Họa nhìn nàng, đôi mắt chứa đầy sự nghi vấn, đọc bao nhiêu bí tịch, hắn cũng chẳng thể tìm ra lợi ích thật sự của nước ao này. Các đời chưong môn trước của Trường Lưu nghĩ ra cách này vận dụng công dụng của nó, nhưng hắn vẫn luôn nghĩ, nước ao này không chỉ có công dụng như vậy. Thiên Nhan khẽ cười:

“Ngươi không thể tưởng được đâu, nước này chính là nước mà Thần tộc dùng để uống, có thể làm nâng cao Thần lực trong cơ thể. Các ngươi ngu ngốc không biết công dụng đáng quý của nó mà dám đem ra để làm nước tắm hử!...”

Cho dù biết thì sao nào? Nó chỉ có công dụng với các vị thần, tộc khác uống vào, khi có chấp niệm thì sẽ bị mài mòn cả ruột gan. Điều vô dụng cả, nhưng nàng vẫn giận, trí nhớ cho nàng thấy, có thể uống loại nước này để tu luyện có thể nhanh chóng hơn nhưng mà bọn họ lại dùng thứ nước này để tắm!!!!!!!

A... may mà bọn họ chỉ tắm nước trong hồ, nàng còn có thể hứng trực tiếp lấy nước để uống. Suy nghĩ một hồi, nàng lại nói:

“Bạch Tử Họa, ngươi hãy suy nghĩ lại đi. Hôm sau ta sẽ đưa Hoa Thiên Cốt tới Mao Sơn cùng Vân Ân, trong thời gian này, ngươi có thể sẽ nhận ra chân tâm của mình. Sau khi ta trở về, nếu ngươi còn muốn sánh vai bên Tiểu Cốt ta sẽ đưa cho ngươi một bản bí pháp tấn giai Thần vị. ta đi đây.”

Nói xong, Nam Cung Thiên Nhan phóng khoáng bay đi. Để lại Bạch Tử Họa đang ngơ ngẩn suy nghĩ, lặng nhìn theo bóng dáng xinh đẹp ấy. chẳng lẽ.. hắn sai rồi sao? Hắn luôn chỉ cho rằng, tình cảm là thứ không cần thiết và hắn sẽ không bao giờ có.

Nhưng, hắn lại yêu nàng.... Vô phương vẫn hồi.

Hắn cho là mình chính là người có pháp lực cao nhất Tiên giới, cần có trách nhiệm với chúng sinh, với thiên hạ.

Nhưng là, chính nàng là thần cũng không nghĩ như vậy.

Hắn suy nghĩ rất nhiều, nhưng đột cục hắn cũng nghĩ không ra là tại sao nàng luôn muốn gắn ghép hắn cho muội muội của nàng?

Bạn đang đọc truyện *Thần Ma Chi Tranh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Chương 11: Gặp gỡ Sát Thiên Mạch (P1+P2+P3)

Sáng sớm hôm sau, Thiên Nhan đã chuẩn bị xong xuôi, cùng Vân Ân, Hoa Thiên Cốt và Đường Bảo rời khỏi Trường Lưu, tiến về Mao Sơn. Ài... thực ra là nói chuẩn bị cho oai vậy thôi chứ thực ra nàng chỉ lấy một vài hũ trúc nước ao Tam Sinh mà thôi. Nàng bắt buộc phải hứng từ miệng của 3 con thú chứ không thì bản lĩnh lắm.

Chính vì Nam Cung Thiên Nhan là thần nên khi uống loại nước này sẽ làm cho thần lực của nàng trở nên tinh khiết và nhiều hơn. Đây chính là phát hiện cực lớn và vô cùng vĩ đại của nàng.

Nam Cung Thiên Nhan cùng mấy người đi rất nhanh, chẳng mấy chốc đã đến chân núi Mao Sơn. Nghỉ ngơi một ngày, sau hôm chính thức nhận chức chưong môn Mao Sơn thì như thường lệ, nàng đem theo chiếc cổ cầm mượn được của Vân Ân tìm đến một khu rừng đẹp ở sau núi. Trong lúc Thiên Nhan đang đàn thì từ đâu có một sợi huyết chỉ bay đến.

Thiên Nhan nhíu mày. Nàng hiện giờ tuy là thần lực yếu kém nhưng không có nghĩa là ai cũng có thể bắt nạt nhá! Tức giận, nàng khẽ gảy, thanh âm trong không khí tràn ra, cắt phẳng từng chỉ huyết. Nàng ngẩng đầu lên, cười như không cười:

“Phân đồ Mao Sơn, còn không mau xuất hiện?”

“Hừ, tân chưong môn của Mao Sơn cũng có chút bản lĩnh đó chứ?”

Từ sau gốc cây, một bóng dáng thon dong bước ra. Nàng mày đẹp khẽ nhíu, kẻ kia tuy là đeo mặt nạ quý dị nhưng dựa vào vóc dáng lẫn lời nói, quả là giống nhau như đúc với Vân Ân. Im lặng một hồi, Thiên Nhan liền nở nụ cười dễ thương:

“Ủa? Vân Ân, ngươi đeo mặt nạ làm cái gì? Mau lại đây đưa ta đi chơi”

Móa! Vân Ế muốn ngất. Tại sao nàng ta lại có thể thay đổi thái độ nhanh như thế? Rõ ràng ban nãy vẫn còn lãnh ngạo lạnh lùng, cao quý mà nghiêm thết hẳn, bây giờ lại ngây thơ vô đối, mắt nàng chom chớp, long lanh hút hồn người ta, nũng nịu đòi hẳn đưa nàng ta đi chơi là sao?

Vân Ế cười đến dử tợn:

“Đừng có mà nói cái tên ghê tởm đó với ta. Ta là Vân Ế, chính là người đã dẫn yêu ma đến diệt Mao Sơn, giết Thanh Hư đạo trưởng đấy!!”

Nam Cung Thiên Nhan hừ mũi, ai chẳng biết chứ! Nhưng bà đây đang muốn xoay người vòng vòng đấy! nàng cười càng đến dễ thương:

“Vân Ân, huynh đừng đùa nữa!”

“Hừ! ai muốn đùa với người?...”

Nói xong, Vân Ế lại tiếp tục cắn ngón tay, vô số sợi huyết chỉ bay ra, đan vào nhau, thập phần xinh đẹp mà vô cùng nguy hiểm. Thiên Nhan nhìn thấy, nhanh chóng bay lên, cả người uốn lượn, tránh từng sợi chỉ. Một cảnh tượng mỹ như vậy đột nhiên phải dừng lại. Mấy sợi máu kia lại bị ai đó dùng khí tước làm cho đứt đoạn, rơi xuống đất hóa thành mấy cũng máu loãng.

Nam Cung Thiên Nhan ngẩng đầu trông lên, xa xa lại là một bóng tím xinh đẹp đang đứng trên cành cây. Thấy rõ mặt người tới, Thiên Nhan liền mừng ra mặt, nàng vô cùng yêu thích Sát tỷ tỷ nga, đây là một sự si mê, cuồng luyến với tính cách của nhân vật này.

‘Mái tóc tím như thác phiêu diêu trong gió, bộ y phục tím uốn lượn tựa ảo mộng. Làn da trắng nõn trong suốt dưới ánh mặt trời, khe ản hiện đường cong duyên dáng của xương quai xanh. Mi tâm hẳn có ấn ký đỏ sẫm lộng lẫy như hoa, đôi mắt màu đỏ trong veo không chút vân đục, bầu trời đầy sao cũng không thể sánh bằng.’**

Vân Ế mày nhú chặt, đột nhiên biến mất. Thiên Nhan nhìn thấy người đó tảo nhả bay từ trên cây xuống, đến bước đi cũng nhẹ nhàng, vòng eo uyển chuyển, nhanh nhẹn tới gần, vật lộn màu tím lay động theo gió, mỗi hành động đều vô cùng quyến rũ, mị hoặc đảo điên, khiến người ta mất hồn mất vía. Nàng thì thầm:

“Đúng là xinh đẹp hút hồn người ta, thảo nào mà.... Lại nhầm... là tỷ tỷ.... hazz, đẹp hơn cả Cửu Thiên tiên nữ như thế này cơ mà!!!!!!”

Sát Thiên Mạch nghe thấy nàng lầm bầm, cười đến khuyên đảo nhân tâm. Hắn vừa mới xuất quan, nghe tin Mao Sơn bị hại, vì Thanh Hư đạo trưởng có ân với hắn nên hắn mới tới xem xem. Không ngờ, tới chân núi, hắn lại nhìn thấy một cô bé tầm 15~16 tuổi, đẹp ừm... coi như bằng hắn đi. Có chết hắn cũng không thừa nhận nàng xinh đẹp hơn cả nàng đầu nhè !!!! (Thật sự là Sát tỷ không chấp nhận được ai đẹp hơn mình). Ai đẹp hơn hắn, hắn sẽ tìm cách giết người đó, mà nàng lại vô cùng dễ thương, hắn mới không muốn giết nàng đâu! Hừ, kể cả cái tên đệ nhất Tiên giới kia cũng thua hắn cơ mà!

Nàng ngồi đó đánh đàn, thanh tao mà u nhã. Khi có người tấn công thì nàng tỏ vẻ cao quý lãnh diễm, lúc sau nàng lại vô cùng ngây thơ đáng yêu. Giờ nàng còn lầm bầm cái gì ấy nhỉ? Ha ha, đã khen hắn đẹp còn nói nhầm hắn là tỷ tỷ nữa chứ?..

Sát Thiên Mạch tiến đến gần Nam Cung Thiên Nhan, đưa tay xoa xoa đầu nàng, vui vẻ hỏi:

“Tiểu nhóc con, tại sao lại nói ta là tỷ tỷ?”

Nam Cung Thiên Nhan làm như chột dạ, quay đầu đi, phồng miệng trả lời mà không ai biết trong mắt nàng đang hiện lên một tia ranh mãnh:

“A đâu có... đâu? Người ta mới không nhầm ca ca là tỷ tỷ”

Sát Thiên Mạch cười đến mị hoặc, hắn chưa từng thấy ai dễ thương như nàng vậy. Yêu thích nàng, lại cũng thích giọng nói mê hoặc của nàng gọi hắn, hắn hỏi:

“A... nhóc, biết ta là ai không?”

“Không có biết a~~ nhưng ca ca còn đẹp hơn cả tiên nữ á!!”

“Ha...ha...ha. Ta chính là Ma Quân Sát Thiên Mạch đó, nhóc có sợ hay không?”

Thiên Nhan nghiêm túc lắc đầu, nàng hâm mộ còn không hết lấy đâu ra sợ hãi cơ chứ? Nàng cười tươi rói:

“Vậy muội gọi người là A Mạch ca ca... được không nào? Muội tên là Nam Cung Thiên Nhan, áid a, nếu A Mạch không phiền, cứ gọi muội là Thiên Nhan, Nhan Nhan, Nhan nhi, Tiểu Nhan đều được...”

“A~ vậy, gọi muội là Tiểu Nhan nhi được không? Lại đây, ta có cái này cho muội!”

Nam Cung Thiên Nhan tròn mắt, sao lại có cái tên tiểu Nhan nhi được? giống như gọi thái giám ấy, nàng mới không chịu đâu!

Sát Thiên Mạch tươi cười mà rút lấy xương ngón tay cùng nhỏ một sợi tóc tím tuyệt đẹp của mình ra. Luồn vào nhau rồi xoa đầu nàng. (Thiên Nhan kiến nghị, nàng không phải trẻ con đâu nhá!!!)

“Đây là một phần cơ thể của ta, mang theo nó thì cho dù Tiểu Nhan nhi ở đâu ta cũng biết. Khi nào gặp nguy hiểm hãy thổi nó lên, ta sẽ chạy nhanh tới

cứu, hiểu chưa?”

Thiên Nhan ngây ngô nhận lấy, cười cười cảm ơn hắn, mặc dù nàng không thích cái tên tiểu Nhan nhi này chút nào. Sát Thiên Mạch nhìn thấy nụ cười ngây thơ, tuyệt mỹ của nàng thì nhanh chóng đỡ người ra. Hắn khóc thầm trong lòng, nhóc con này cũng xinh đẹp quá rồi. Nghĩ là vậy, hắn lại tiếp tục xoa đầu nàng:

“Tiểu Nhan nhi là chương môn Mao Sơn đúng không? ồ, có người đến tìm nhóc rồi, ta không muốn xung đột với bọn chúng đâu, ta đi trước đây!”

Thiên Nhan vô cùng nhanh nhẹn, kéo lấy tay áo Sát Thiên Mạch, chu miệng:

“A Mạch, tỷ... a.. ca ca, ta muốn tí đưa ta đi chơi a~~”

Nói rồi, Thiên Nhan lại làm một biểu cảm... ừm, vô cùng giống con cún con: mắt chom chớp long lanh nước, miệng chu lên. Sát Thiên Mạch nhìn nàng như vậy, không nhịn nổi mềm lòng, cúi xuống, bế nàng lên, cười:

“Được, A Mạch đưa tiểu Nhan nhi đi chơi được không?”

“Dạ”

Thiên Nhan thấy gian kế của mình thành công, vô cùng vui vẻ ôm chặt cổ Sát Thiên Mạch. Mấy hôm nay ở Trường Lưu vô cùng chán nga. (Lo, chị ngắt suất cơ mà!)

Sát Thiên Mạch ôm lấy nàng, đang định bay đi thì thấy Vân Ân cùng Hoa Thiên Cốt, Đường Bảo và mấy đệ tử của Mao Sơn chạy tới đây. Vân Ân hô to:

“Chương môn”

Thiên Nhan nghe vậy, quay lại tươi cười:

“Vân ân, người an tâm, ta cùng A Mạch đi chơi một lát!~. Người không cần lo lắng, mấy ngày sau đưa Tiểu Cốt về Trường Lưu là được, ta sẽ về thẳng đó a~~”

Nói xong, nàng còn vui vẻ ôm lấy Sát Thiên Mạch, vui vẻ:

“A Mạch, chúng ta đi thôi!”

Đường Bảo bên dưới nhìn lên, la lớn:

“Nhan muội muội, cho con đi cùng với! hu..hu.. cha nuôi nói tối nay muốn được gặp mẹ mà, ~ mẹ nuôi đi như vậy, cha nuôi sẽ giận con mất!!”

Nhưng mà, Thiên Nhan đã biến mất phía chân trời rồi. Hoa Thiên Cốt an ủi Đường Bảo:

“Đường Bảo ngoan, tối nay ta sẽ cùng người đi gặp Đông Phương được không nào? Ta sẽ giải thích cho Đông Phương, huynh ấy sẽ không giận người nữa đâu, ha?~”

Đường Bảo vẫn vô cùng ảm ức. nó mới không muốn cha nuôi giận mình đâu! Mẹ nuôi thật đáng ghét! Đi chơi một mình đã không mang nó đi rồi mà còn làm cho cha nuôi giận nó nữa!**

Thiên Nhan bấy giờ đang vô cùng vui vẻ ôm lấy Sát Thiên Mạch, cụng bay trên pháp bảo của hắn. ừm, pháp bảo của Ma quân này nhìn qua thì giống một con phượng hoàng nhưng thực tế thì không phải. nàng hỏi hắn, hắn lại cười bí hiểm, nhất quyết không chịu nói cho nàng biết. nàng lại cô cùng tò mò hỏi hắn:

“A~~ A Mạch tu luyện pháp hành hệ gì?”

“Ta ư? Ừm... là Âm Hỏa, còn tiểu Ngôn nhi thì sao?”

Thiên Nhan nghĩ nghĩ, mẫu thân nàng là Thủy Thần, nàng cũng kế thừa thủy tính a~. Nhưng phụ thân nàng lại là Lôi Thần... chắc là hòa biến dị nhỉ? Nhưng nàng lại là Hoa Thần, vì vậy, nàng dứt khoát trả lời:

“Chắc là hệ Mộc á! Nhưng mà sao lại có Âm Hỏa nhỉ? Muội tương chỉ có 5 loại pháp hệ: Kim, Mộc, Thủy, Hỏa và Thổ a~~?”

Sát Thiên Mạch nghe vậy, lại cang cười đến yếu mị, che miệng lại duyên dáng nói:

“A... tiểu Nhan nhi ngốc! ta là Quân chủ Ma giới hia mà, đâu phải là tiên tộc như bọn muội?”

Thiên Nhan nghe xong lẩm bẩm ‘Muội mới không phải Tiên tộc, người ta là Thần tộc đảng hoàng mà!’

Hai người bay thêm một chút rồi dừng lại ở một hòn đảo giữa biển. Nam Cung Thiên Nhan nhìn quanh, hòn đảo này khắp nơi toàn là những kì trân dị

quả, hoa thơm, bướm lượn thấp phần xinh đẹp. nàng vô cùng vui vẻ ngắm nhìn, đúng là còn đẹp hơn cả Côn Luân Dao Trì nga, mọi nơi đều phảng phất có linh khí vờn quanh, đập dềnh. Thiên Nhan hô lên:

“A Mạch! Đẹp quá!....”

Sát Thiên Mạch nhìn Thiên Nhan chạy giữa biển hoa, xinh đẹp hết như một thần nữ đang múa vũ điệu đẹp nhất Thần giới. (Khuynh:Thực ra anh đã bao giờ thấy thần nữ đâu? Chém gió vậy thôi đúng không?Mạch: muốn chết!!!!)

Hắn không thể công nhận, nàng đẹp, phải nói là tuyệt đẹp mới đúng. Nàng đẹp tới mức thiên địa thất sắc, nhật nguyệt hạ phong. Thiên Nhan thấy lạ, lại quay lại hỏi Sát Thiên Mạch:

“A Mạch lấy đâu ra nhiều kì hoa dị quả quý hiếm như vậy a?”

“Hừ! nói đến lại thấy giận! lần đó ta chỉ mượn Bạch Tử Họa chiếc đàn Phục Hi để tìm hiểu sự huyền diệu trong 16 món thần khí. Hắn ta đã không cho vậy mà còn không biết thương hương tiếc ngọc, dùng Đoạn Niệm kiếm đâm ta một nhát. Tuy là ta tránh được nhưng lại bị thương ở mặt.”

Thiên Nhan nhiệt tình đáp lời:

“Đúng vậy, tên Bạch Tử Họa đúng là đáng hận!!!”

Nàng tỏ vẻ căm phẫn tới cùng làm Sát Thiên Mạch bật cười rồi đắc ý nói:

“Vi vết thương mãi không khép miệng được, ta hét lên Thiên cung rồi xuống Đông hải trộm linh dược chữa thương. Cho bọn chúng tức chết! haha~~. Sau đó, còn thừa ấy hả? ta đem tất cả trồng lại ở đây đó, muội xem có thích không?”

Thiên Nhan dùng ánh mắt long lanh nước nhìn Sát Thiên Mạch, vui vẻ kêu:

“A Mạch thật tài giỏi a~~ Có thể xuống Đông hải trộm đồ. Muội cũng muốn xuống đó, lấy trộm pháp bảo ‘San hô lưu ly’ của Đông Hải Long Vương a~~. Đưa muội đi, đưa muội đi.....”

Sát Thiên Mạch mừng rơn, hết như gặp được tri kỉ, long lanh ánh mắt nhìn Thiên Nhan. Còn Thiên Nhan thì đang sượng rơn, tự nhủ: ‘Hazz, trước đây ta thích nhất là những vai diễn siêu trộm, lại vô cùng hâm mộ siêu trộm Kid.... Ta muốn đi trộm hết... từ Thiên Cung xuống hẳn Ma Đô luôn!!!!!!!’

Sát Thiên Mạch cười, nhìn nàng càng thêm thích ý. Ha ha, nàng cùng sở thích vật với hắn nha. Thiên Nhan thấy hắn có vẻ đồng ý thì túm lấy áo hắn nịnh nọt:

“A Mạch có đói bụng không? Muốn ăn cá nướng không? Để muội nướng cá cho A Mạch nhé!!”

Sát Thiên Mạch hí hí mắt, sùng nịnh cười với nàng:

“Được, muội nhóm lửa để ta đi bắt cá.sau khi ăn xong, ta sẽ dẫn muội đi trộm bất cứ thứ gì muội thích được không?”

“Dạ!”

Nam Cung Thiên Nhan gật đầu thật mạnh, vậy là có thể đi học ngón nghề của Ma Quân Ma giới rồi.

Tối hôm đó, Hoa Thiên Cốt đặt Đường Bảo vào trong lỗ tai, mò mẫm tìm con đường nhỏ hồi sáng cùng Vân Ân đi tìm thiên Nhan. Mãi cho tới lúc đến chỗ khu rừng hồi sáng thì mới thấy Đông Phương Úc Khanh đang ngồi tựa lưng vào một thân cây cao. Hoa Thiên Cốt mở lời:

“Đông Phương ca ca?”

“Tiểu Cốt đến rồi à? Đường Bảo, con nói xem, mẹ nuôi của con đâu rồi?”

Đường Bảo cúi người không nói, lộ rõ vẻ buồn rầu. Hoa Thiên Cốt thấy vậy, bèn bênh vực cho Đường Bảo:

“Hazz da, Đông Phương ca ca đừng giận Đường Bảo nha. Nó luôn đi theo muội, không biết gì đâu mà!”

“Vậy, nàng ấy đi cùng với ai?”

Đường Bảo vội lấy công chuộc tội, nhanh nhẩu nói:

“Cha nuôi, đừng giận con nữa mà! Con biết nè, Nhan mục là đi cùng với Ma Quân Sát Thiên Mạch đó! Nhan mục không cho con theo, còn nói là sẽ về thẳng Trường Lưu a~~”

Sắc mặt Đông Phương Úc Khanh thoáng chốc liền xanh mét, nhưng vẫn cố mỉm cười với Hoa Thiên Cốt:

“Tiểu Cốt ngoan, nhớ ở Trường Lưu học tập thật tốt nha, còn nhớ phải chăm sóc Nhan nhi nữa, giờ trời cũng đã tối lắm rồi, muội cùng Đường Bảo nhanh chóng về đi kéo lạnh.”

“Dạ, huynh cũng nhớ chăm sóc sức khỏe nhé, muội đi trước.”

Khi thấy Hoa Thiên Cốt đi khỏi, Đông Phương Úc Khanh nổi điên lên. Từ khi nàng về Trường Lưu, hắn không thể theo dõi nàng bằng bí thuật nữa vì ở đó có kết giới rất mạnh. Nhưng khi thấy Đường Bảo truyền tin cho mình, hắn cũng đủ phát cuồng rồi. Nàng hết ở Tiêu Hồn điện với Sênh Tiều Mặc lại dây dưa không rõ với Bạch Tử Họa, trước còn có Mạc Băng tiên, giờ lại là Sát Thiên Mạch. Dốt cục, nàng còn muốn dây dưa, thu vào hậu cung của nàng bao nhiêu người nam nhân nữa đây?

Bạn đang đọc truyện *Thần Ma Chi Tranh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27: Chương 12: Kịch bản làm sao vậy? (P1)

Sau khi Nam Cung Thiên Nhan cùng Sát Thiên Mạch thưởng thức tài nướng cá của nàng, ừm, cũng phải tấm tắc khen ngon. Nàng cùng Sát Thiên Mạch bay lên thẳng Thiên cung, lén lút chạy vào vườn đào tiên. Chỉ tiếc là, Quần Tiên yến vừa kết thúc nên đào ngon cũng chẳng còn mấy. Trên Thiên cung, chỗ nào có nhiều vật quý cũng phải có bước chân của hai người đặt chân qua.

Tiếp theo, cả hai lên vào Đông hải, trộm pháp bảo của Đông Hải Long Vương, còn to gan hơn nữa là quấy tung biệt uyển của cả bốn biển, lấy cắp hết ngọc tai long lẫy, san hô quý hiếm...

Cuối cùng, cả hai chạy tới Ma đô, và vâng, chính là Ma Quân chính tay đưa đạo chích đến trộm đồ quý nhà mình, thậm chí còn ôn ôn nhu nhu hướng dẫn, chỉ cho nàng nơi nào có nhiều vật quý, có cạm bẫy, trận pháp nào nữa.

Mấy hôm sau, khi cả 2 đã quấy banh Tam giới ra rồi mới thỏa mãn. Sát Thiên Mạch mặc dù không muốn nhưng cũng bắt buộc phải đưa Nam Cung Thiên Nhan về Trường Lưu. Hắn đưa nàng về tới tận chân núi, căn dặn:

“Tiểu Nhan nhi, haha, mấy hôm nay đi chơi với muội ta rất vui nhưng mà muội không thể không về Trường Lưu được hay sao? Muội là trưởng môn Mao Sơn mà”

Sát Thiên Mạch làm bộ đáng thương hề hề mak nói. Mấy hôm ở cùng nàng, hắn nhận ra nàng có rất nhiều tính cách và thay đổi liên xoành xạch, nếu không muốn nói là đa nhân cách. Nhưng thực tế thì nàng chính là một người đáng thương, cũng rất khao khát tình cảm thật tâm.

“Ôi, A Mạch, ta đã nói rồi mà, ta nhất định phải về để tác hợp cho Hoa thiên Cốt muội muội ta và tên Bạch Tử Họa chết tiệt đó, A Mạch...”

Hừ, hắn đã giả vờ rất đạt rồi nhưng nàng còn diễn giỏi hơn cả hắn. Nàng vô cùng vui vẻ thơm má Sát Thiên Mạch rồi chạy thẳng vào Trường Lưu. Khi vào đến chính điện thì có đệ tử canh gác cung kính nói:

“Nho tôn có lệnh, nếu Hoa chương môn đã về thì tới Tiêu Hồn điện gặp người, người có chuyện muốn nói về tiểu muội của chương môn.”

Nam Cung Thiên Nhan suy nghĩ một lát, gật đầu đồng ý:

“Được rồi, cảm ơn.”

Nói xong, nàng nhanh chóng bay lên một đóa hoa chú phép bay lên Tiêu Hồn điện. nàng nhìn quanh, thấy Sênh Tiều Mặc đang nằm tựa trên một tảng đá dưới gốc liễu, không thể không công nhận, hắn ta rất soái. Hazzz, mặc dù hắn có bỉ ổi, vô lại như thế nào đi nữa thì hắn vẫn cứ soái như vậy. nhìn thấy nàng, hắn hờ hững hỏi:

“Nhan nhi mấy hôm nay đi chơi vui vẻ chứ?”

“Tất nhiên rồi, người hỏi thế là có ý gì?”

Thực chất, Nam Cung Thiên Nhan vừa giận lại vừa thương hắn. giận ư? Tất nhiên rồi, khi không bị một người đàn ông cưỡng ép, có ai vui được không? Còn thương? Hazzz hắn cũng quá tội nghiệp rồi, sống cả trăm năm, hiếm hoi động tình được 1 lần thì nhận ra đó là người phụ nữ vô cùng phóng đảng. Được rồi, nàng không thể không công nhận, nàng là một người con gái phóng đảng được chưa?

Tư tưởng của nàng vô cùng khác người nếu như không muốn nói là biến thái. Chỉ cần là nam nhân soái, không bị bệnh về sinh lý, không có quan hệ dây dưa với nữ nhân khác, nàng có thể làm tình với hắn, chẳng có gì kì lạ cả.

Sênh Tiều Mặc đứng dậy, đi tới, ôm lấy nàng. Nhanh chóng, đôi môi của hắn áp vào môi nàng, lưỡi cùng lưỡi quyen hòa. Hai tay hắn lại không an vị,

luồn vào trong áo của nàng. Thiên Nhan thở dốc, lại hơi cau mày:

“Mặc hồ li, chàng không nói chuyện tử tế được sao?”

ừm, thực ra thì sau khi tỉnh dậy, cái cọ to tiếng một hồi, vật lộn 1 hồi, 2 anh chị này đây có ý định chung sống hòa bình và anh Mặc chính thức là nam nhân đầu tiên mà chị Nhan công nhận. *Tung hoa*

Sênh Tiêu Mặc mỉm cười, thì thầm vào tai nàng:

“Ta đã đồng ý với nàng là sẽ giúp chuyện nàng chuyện muội muội nàng, nhưng ta là Nho tôn, không tiện rat ay nên ta giúp nàng đăng kí vào lớp học thường cùng Hoa Thiên Cốt rồi, nàng sẽ ở chung cùng Kinh Thủy và Hoa Thiên Cốt, thuận tiện hơn nhiều.”

Thiên Nhan tươi cười:

“Hồ li đúng là hồ li, Mặc, ta thích chàng quá đi thôi!”

“Ha ha, vậy Nhan nhi, cũng nên cho ta phúc lợi chứ nhỉ?”

Sênh Tiêu Mặc muốn giúp nàng tác hợp Hoa Thiên Cốt với Bạch Tử Họa còn chẳng được, vì hắn phát hiện ra, Bạch tử Họa có ý với nàng. Còn chuyện nàng có nhiều nam nhân, được rồi, hắn lờ đi. Lại nghĩ, nàng là Thần, lại xinh đẹp, quyền rũ như thế...(Em phải công nhận mấy anh này ở cùng chị Nhan lâu ngày trở thành thê nô một lũ!!!!!!!!!!)

“Ài, đừng mà, ta mới trở về, còn có chuyện phải làm bây giờ....”

“Hừ!.... có chuyện gì quan trọng hơn chuyện này chứ?....”

Nói xong, hắn ôm nàng về phòng, lập kết giới để những tiếng kêu ái muội làm người ta mặt đỏ tim đập vọng ra ngoài.

Ta xin khép màn, hôm nay em không có tâm trạng viết H a~~ thông cảm.

Buổi chiều, Thiên Nhan bay lên Tuyệt Tình điện, muốn tìm Bạch Tử Họa để hỏi chuyện hắn. Nàng nhìn quanh, thấy Bạch Tử Họa đang ngồi trên mỏm đá, hướng về biển đông, bên cạnh còn có một bàn cờ và bình trà thơm. Nàng tiến lại phía ấy, cười cười hỏi:

“Bạch Tử Họa... ta tới đây gặp ngươi để hỏi, ngươi là đã suy nghĩ kĩ chưa? Có muốn thành thần hay không?”

Nam Cung Thiên Nhan cười cười, ngồi xuống đối diện hắn, lấy trong tay áo ra một bản pháp quyết, cười, nói:

“Đây là bản pháp quyết của Thần giới, vì ngươi có căn cơ rất tốt nên chắc chưa đến nửa năm sau ngươi sẽ phi thăng, lấy được thần vị”

Bạch Tử Họa lại vô cùng ung dung trả lời:

“Nếu như ta nói là không muốn?”

Thiên Nhan đắc ý che miệng, kiêu mị cười:

“Ai da, chưa nói cho ngươi biết, ta cũng đã đưa cho Sát Thiên Mạch một bản pháp quyết hệ hỏa rồi, ai da, ngươi nghĩ xem, nếu như... Ma Quân Sát Thiên Mạch mà phi thăng thần vị thì... ngươi nghĩ xem...”

Hừ, hắn không muốn nhận nàng sẽ ép hắn nhận. Nói thế nào đi nữa, sau này Hoa Thiên Cốt trở thành yêu thần, Bạch Tử Họa nhất định phải tấn giai thần vị sánh bước bên con bé.

Còn Bạch Tử Họa, hắn nghĩ nghĩ xong lại cười ôn nhu. Thiên Nhan lại lóa mắt, hazzz... sao lại có một nam nhân đẹp như thế nhỉ? Pi...pi... đây là muội phu~~ không được.. aaaa bản tính sắc nữ lại nổi lên, nàng nhanh chóng chạy nhanh khỏi Tuyệt Tình điện.

Bạn đang đọc truyện *Thần Ma Chi Tranh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Kịch Bản làm sao vậy? (P2)

Buổi tối, Hoa Thiên Cốt cùng Đường Bảo và Kinh Thủy lên Tiêu Hồn điện thăm Thiên Nhan. Hoa Thiên Cốt vô cùng lo lắng hỏi:

“Tỷ tỷ, tỷ xem, đã đi đâu nhanh như vậy, Đường Bảo đã bị Đông Phương ca ca trách mắng đó”

“Ha ha ha. Tỷ chẳng qua là đi chơi 1 số nơi thôi mà.....a, ta có cái này cho mấy muội nek!”

Nói xong, nàng lấy từ trong khư đỉnh ra mấy thứ quả quý, nhằm đánh lạc hướng bọn nhỏ. Quả nhiên, cả 3 đều bị thu hút lại hỏi han lung tung. Thiên Nhan cười mờ ám áp hỏi Hoa Thiên Cốt:

“Tiểu Cốt, mau nói cho ta, hehehe, Bạch Tử Họa đã tặng vật định tình cho muội chưa?”

“Vật định tình gì chứ? Tôn thượng chỉ đưa muội Đoạn Niệm kiếm và cặn muội rằng tu tiên thì phải dứt tình đoạn niệm thôi mà!!”

Thiên Nhan cười hehe hướng Khinh Thủy cười cười, nháy nháy mắt:

“Phải không?”

Khinh Thủy mở to mắt, lắc lắc đầu, ngây thơ nói:

“Không đâu Nhan tỷ tỷ, Cốt đầu không có thích tôn thượng đâu, nàng thích Lãnh Du ca ca mà ~!!”

Lãnh Du? Thăng cha nào vậy? trong nguyên tác có sao? Fesh Quả Quả, cho ta biết có thăng cha này sao? Trong lúc nàng đang ngơ ngẩn thì lại thấy Hoa Thiên Cốt đỏ mặt ngượng ngùng, thốt lên:

“Gi chứ? Khinh Thủy, bạn im đi, Lãnh Du ca ca mới không có... hazzz mình mới không có thích huynh ấy đâu!!!!!!”

“Khinh Thủy, muội nói đi, tại sao ta rời Tiểu Cốt mới mấy ngày mà muội ấy đã từ từ Bạch Tử Họa chạy sang Vân Du gì gì đó rồi? Mà hần ta là ai vậy?”

“Hazz, người ta là Lãnh Du, không phải Vân Du đâu, mà haha... hai hôm trước, trên đường đi về Trường Lưu, qua một nơi non xanh nước biếc, hoa thơm bướm lượn, phong cảnh hữu tình... la la... Tiểu Cốt đã gặp một lực hút vào trong động phủ huyền bí. Haha, cứu được người ta xong, người ta lại cứ theo sau Tiểu Cốt nói nàng là chủ nhân của hần... hahaha, nghĩ lại muội lại thấy tức cười a~”

Thiên Nhan tiếp lời:

“Rồi sau đó?... cái tên Lãnh Du ấy về Trường Lưu son... theo Tiểu Cốt?...”

“Đúng vậy đó, Nhan tỷ thật thông minh nha~~ hahaha”

Thiên Nhan ngắt, chuyện quái gì đang xảy ra như thế này? Ai da.. chuyện ngày càng rắc rối, bảo nàng xử lí sao đây? Thiên Nhan hít một hơi sâu:

“Hi, bắt đầu ngày mai ta cũng sẽ đến lớp học của bọn muội, Khinh Thủy, muội nhớ ‘chi rõ’ cho tỷ bộ mặt của Lãnh Du đó nga!!~~~~~”

“Dạ!!”

Sáng hôm sau, Thiên Nhan nhanh chóng cập nhật lịch học, đầu tiên là tiết lịch sử lục giới, rồi đến lớp học bay nữa là xong. Khi nàng chạy tới Hội điện thì đã thấy Hoa Thiên Cốt cùng Khinh Thủy đứng ngoài đợi rồi. Thiên Nhan nhanh chóng chạy đến, lại nhìn phía sau Hoa Thiên Cốt bám theo một nhân ảnh. Nàng dừng sò.

Khinh Thủy đã thấy Nam Cung Thiên Nhan liền chạy đến giới thiệu:

“Ha... Thiên Nhan tỷ tỷ, tỷ tới rồi hả? đó, tỷ nhìn thấy chưa? Soái ca đứng kè kè sau Thiên Cốt chính là Lãnh Du ca ca đó. Người ta học lớp Giáp mà mỗi ngày đều tới hộ tống Thiên Cốt đi học đó, ghen tỵ chết mất!!”

Thiên Nhan thật sự không có nghe Khinh Thủy nói gì, nhanh chóng đi đến bên cạnh Vân Du, nghiêng răng kèn kẹt, nhanh chóng không để hần ta phản ứng đã nhanh chóng lòi ra xa. Nàng chống nạnh, tức tối hỏi:

“Nam Cung Vân Du! Sao để lại ở chỗ này? Nam Cung Vân Thụy đâu?”

Nam Cung Vân Du méo xệch miệng, ai ngờ lại gặp bà chán này ở đây chứ? Hần cười cười diễn hình của loại đại vô lại:

“Nam Cung Thiên Nhan, tỷ có cần gọi hần cả tên húy của đệ ra như vậy không? Làm ơn giờ hãy gọi đệ là Lãnh Du, còn thăng cha kia hả? hần cũng đang rình mò con nhóc mang huyết mạch Đọa Thần kia mà thôi.”

Nam Cung Thiên Nhan nhú mày:

“Đọa Thần? đệ nói là Nghê Mạn Thiên? Huyết mạch của nàng ta quá loãng, hơn nữa không phải là huyết mạch chi chủ, đâu có đáng nói. Nhưng mà, hia người đã thức tỉnh rồi sao lại lảng vảng cạnh đây?”

“Ài, cũng không phải là do hầu hết các vị thần đã ngủ say hết rồi sao? Hơn nữa, các thần ừ bây giờ vô cùng ít ỏi, họa hoằn lắm mới có vài người mạnh mẽ... giờ lại gặp tới 3 người. thăng nhóc Vân Thụy kia ngu ngốc, chẳng chon Khinh Thủy để thương lại có huyết mạch Vũ Thần mạnh như vậy lại đi đâm

đầu vào hậu duệ Đọa Thần huyết Mạch yếu loãng ấy.....”

Nam Cung Thiên Nhan khinh thường triệt để, hừ hừ mũi:

“Thế sao ngươi không chọn Khinh Thủy mà lắng vàng gần Tiểu Cốt của ta?”

Nhưng mà, Nam Cung Vân Du lại hừ mũi:

“Hừ, trong 3 nàng, Nghê Mạn Thiên mang sức mạnh Đọa thần, tuy là yếu nhất nhưng lại thập phần hấp dẫn. khinh Thủy tiểu muội cả huyết thống lẫn nhan sắc đều là hạng 2, còn Tiểu Cốt đầu dễ thương tuy là không xinh đẹp lắm nhưng huyết mạch của nàng là mạnh nhất nên ta mới chọn nàng.”

Thiên Nhan không quan tâm, khoanh hai tay lại, lạnh lùng chất vấn:

“Này, ta thật sự không tin tại sao Song thê bọn họ lại có thể sinh ra đôi song bào thai quái gở như thế này chứ? Hai người là đệ đệ ruột của ta được sao? Ngươi thì quá thực dụng, ai kia lại quá phóng túng, hừ, mất hết mặt mũi ta,”

Lãnh Du tròn trĩnh mắt lườm Thiên Nhan:

“Tỷ đừng có mà ở đó chế giễu bọn ta! Tuy tỷ là vị nữ thần mạnh nhất, sở hữu cả 3 loại sức mạnh nhưng không có nghĩa là tỷ được khinh bỉ bọn ta!! Hừ hừ, ta chưa có nói nhì? Ta đã thật lòng thích Cốt đầu rồi, tỷ đừng có mà quấy bọn ta!”

Nàng sao lại sợ, trừng lại, hai tay còn chống nạnh hết như lưu manh đường phố. Hai người như hai con gà chọi trên sỏi, muốn lao vào nhau để quyết chiến, Thiên Nhan lại không kể hình tượng, xông vào trước tiên, véo lấy tai của Lãnh Du:

“Cái gì vậy ? đệ đã biết cái lời ta rồi đúng không? Tiểu Cốt là của Bạch Tử Họa còn Nghê Mạn Thiên đó hả? Ừm, cũng ổn đó, chỉ là nàng ta thích Lạc Thập Nhất rồi biết không?”

“Ha ha, Nam Cung Thiên Nhan, tỷ cũng quá coi thường ta rồi, cái tên Bạch Long Mao đó ta mới không sợ, cả đời này ta chỉ có 1 kì phùng địch thủ là Nam Lưu Nguyệt Thần đáng ghét đó mới có thể làm ta lo lắng thôi. Còn tỷ nghĩ Vân Thụy tiểu tử đó là ai a?~~ tuy là sức quyến rũ kém đệ nhưng mà hắn cũng không kém tới mức bại dưới tay 1 tiên nhân thấp bé đó đâu.”

Thiên Nhan còn muốn chửi nữa nhưng mà do thấy Đào ông đã vào lớp được một lúc rồi nên nàng vội gắt: “Cứ đợi đó cho ta.” Rồi nhanh chóng đi vào.

Bạn đang đọc truyện *Thần Ma Chi Tranh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29: Chương 13: Mạnh Huyền Lăng.

Sau khi đối thoại một cách tức tối với Vân Du (Lãnh Du) xong, Nam Cung Thiên Nhan nhanh chóng đi vào trong đại điện. Thấy cánh cửa mở ra, mọi người trong lớp học nhìn ra cửa, và tất cả đều có chung một suy nghĩ: “Không phải chứ? Sao trên thế gian này lại có người đẹp như vậy?”

Bên ngoài có Thiên Nhan đứng đó, mái tóc tím mượt như nhưng bay trong gió, tôn lên làn da trắng mịn màng, làm nó như tỏa sáng. Đôi mắt màu xanh biển mênh mang như muốn hút cả con người ta vào trầm luân. Một thân váy lam mềm mại, nàng đẹp như trog ảo ảnh, tựa như không thật.

Đứng ngay sau lưng nàng là một nam tử cực kì tuấn tú, ôn nhuận như nước. mái tóc đen mượt như nhưng buộc lỏng ngay sau đầu bằng sợi vải lam. Ngũ quan của hắn đẹp hài hòa tới mức tinh mỹ.

Một vài nữ tử còn thốt lên: “Nhìn chàng ấy còn đẹp hơn cả tôn thượng nữa!!”

Cả hai người đứng cạnh nhau hết như một bức tranh thủy mặc hài hòa tới tuyệt đối. hầu như tất cả mọi người đều đơ ra, có người còn há to miệng, rớt đầy nước miếng. lúc này cả điện im lặng đến tuyệt đối. đột nhiên, có một tiếng hô thất thanh vang lên:

“A...A..”

Tiếng hét ấy phát ra từ một chàng trai ngồi cạnh Nghê Mạn Thiên. Cực kì tuấn mỹ, gương mặt xinh đẹp giống hệt Lãnh Du. Tuy nhiên, nếu nhìn vào ai cũng có thể phân biệt được bởi cả người nam tử này khoác một bộ cánh đỏ rực.

“Vân Thụy! huynh thích nàng ta sao?”

Vân Thụy nghe Nghê Mạn Thiên nói vậy thì ho khan, mặt nhăn nhó hơi mất tự nhiên mà quay đi nơi khác:

“Đó là tỷ tỷ của ta!”

Nghê Mạn Thiên tỉnh tỉnh nóng này, nghĩ là Vân Thụy thích chương môn mới của Mao Sơn thì chất vấn. Cô ta rất ghét Hoa Thiên Cốt nhưng lại không ghét Hoa Thiên Nhan, cô ta chỉ ghen tị với nàng tại sao lại đẹp hơn cô ta mà thôi! Nghe Vân Thụy nói xong, Nghe Mạn Thiên giật mình, im đi không nói. Cô ta rất thích Vân Thụy nha! Thầm nghĩ phải lấy lòng tỷ tỷ của ‘phu quân tương lai’ ra sao....

Vân Thụy nhìn Nghe Mạn Thiên chột dạ như vậy thì rất vui, muốn trêu chọc vật nhỏ dễ thương này nhưng mà khi nghĩ tới gương mặt tuyệt mỹ kia với vẻ mặt ‘vân đạm phong khinh’ nhưng trong mắt tràn lửa giận kia thì liền cười không nổi. Thầm nghĩ kẻ sách đối phó...

Tiết lịch sử tiên giới này cả giảng đường đã trải qua trong phong ba này đây. Thật sự là cả lớp này chẳng học hành gì cả mà chỉ ngồi để ngắm soái ca, mỹ nữ. Gần cuối lớp có vô số người đẹp ngồi cạnh nhau: Nghe Mạn Thiên vốn là một mỹ nhân, Sóc Phong soái ca lạnh lùng bí ẩn, Lãnh Du ôn nhu như nước, Vân Thụy nóng rực như lửa, Hoa Thiên Cốt cũng coi như thanh tú, Khinh Thủy dễ thương... và đặc biệt là Nam Cung Thiên Nhan đẹp đến khác người.

Tổ hợp mấy mỹ nam mỹ nữ này ngồi cùng nhau khiến cho cả lớp không thể nào tập trung học. Đặc biệt, Thiên Nhan mặc kệ sự lạnh lùng của Sóc Phong, cứ tiến tới mà hỏi thăm:

“Này, Sóc Phong...”

“...”

“Này, người từng đi qua những đâu rồi?...”

“...”

“Này, người nói chuyện đi được không?”

“...”

Được lắm, nàng đã hạ mình như thế, nói chuyện với hắn mà hắn không thèm ném xia tới mình. Muốn yên lặng chứ gì, nàng nhất quyết không cho đấy. Nhưng mà, nàng không có ngu mà tự rạt ay trả thù, àng sẽ cho ‘bà tám’ Khinh Thủy tới hành chết hắn, hừ hừ....

(Vây là các đôi cơ bản được xác định rồi nhé,... Có riêng Hoa Thiên Cốt là cũng NP đó các nàng ạ, nhưng mà anh kia sẽ gặp sau ☐)

Đến cả Đào ông, già như vậy rồi cũng còn thi thoảng giảng sai bài, thi thoảng dùng ánh mắt ‘thèm thuồng’ lia về phía ấy khiến học sinh trong lớp nhìn thấy khinh bỉ không thôi.

Cuối cùng, Thiên Nhan cùng mấy người lập thành đoàn đi ra ngoại viên học bay. Ừm tất nhiên rồi, có Khinh Thủy, Đường Bảo, Hoa Thiên Cốt cùng một cái đuôi của cô bé nữa. Tiết học này do Lạc Thập Nhất dạy. Vì Thiên Nhan đã biết bay rồi, nói chính xác là cô phải học cái quái gì đâu? Nên Thiên Nhan xung phong kèm dạy Hoa Thiên Cốt.

Trong lúc đang chỉ dạy cho Hoa Thiên Cốt, Thiên Nhan nghe thấy có tiếng lao xao, bàn tán nên nàng cũng tò mò quay qua xem. Đó là một đoàn người toàn là đang mặc quân phục đi vào, người nghênh tiếp lại là Mặc lão, một trong những nguyên lão đức cao vọng trọng ở Thư Các. Nổi bật nhất trong đoàn là một nam tử. Nếu như cho Thiên Nhan phát biểu, nàng sẽ thét lên một câu vô cùng xúc động đó là:

“Oa! Tiểu loli... Tiểu Lãng Lãng.....”

Đúng vậy, người đến chính là Hiên Viên Lãng, người tình luôn luôn được Khinh Thủy hâm mộ đây mà.

“Đó là ai vậy? Sao có thể vào đây chứ? Còn mang theo cả quân lính nữa!”

“A... ta biết,... đó hình như là con trai của hoàng đế nơi nhân gian thì phải.....”

Trong lúc mọi người đang bàn tán thì thấy bọn họ tiến tới. Mặc lão nhìn hắn, cười cười:

“Ha, ha... hiện giờ Tôn thượng đang bế quan, Nho tôn và Thế tôn đang rất bận bịu nên giờ ta cứ giới thiệu người về với lớp mới.”

“Tạ trưởng lão”

Hiên Viên Lãng chấp hai tay rất lễ độ, cùng Mặc lão đi về phía này. Dừng lại trước mặt mấy người đang tập luyện. Hiên Viên Lãng nhìn thấy nàng, cười vô cùng tươi, nói:

“Tiểu Nhan~”

“Ha ha, sao người lại ở đây?!”

Thiên Nhan cười khan, khéo léo hỏi, trong nguyên tắc làm gì có Hiên Viên Lãng đến Trường Lưu đâu? Hay là nàng nhớ nhầm nguyên tác rồi? hic!

“Ta muốn tới Trường Lưu để học tập. cũng thật trùng hợp, muội cũng ở đây ư?”

Trùng hợp? trùng hợp cái mỵ người. Thiên Nhan thét gào. Nếu như thật là trùng hợp, trong chính truyện viết nàng còn tin. Chứ cái quái gì đây? Sao hấn lại tới nơi này?!

Mộc lão nhìn nhìn, hiểu ý, biết là hai người quen nhau, rồi thông báo với Lạc Thập Nhất tập trung tất cả mọi người lại, rồi nói:

“Đây là Mạnh Huyền Lăng, từ nay sẽ học cùng các người. Hãy xếp hấn vào lớp Giáp. Được rồi, ta đi đây.”

Nói rồi Mộc lão quay người đi. Hiên Viên Lăng quay người nói với binh lính phía sau, nói:

“Các người đi về trước đi, ta tới đây là ổn rồi!”

Xong xuôi, hấn quay lại nở một nụ cười tỏa nắng với Thiên Nhan. Nàng cười cười, liếc qua Kinh Thủy coi thử, ôi! Thật may mà nhờ công nàng đồn thổi, Kinh Thủy còn đang chăm chú tò mò nhìn Sóc Phong. Hahaha. Còn vụ của Nghê Mạn Thiên thì đã có Vân Thụy tiểu tử kia lo. Vậy là... Há há, Thiên Nhan nở nụ cười vô cùng tự đắc, quay sang nhìn Hiên Viên Lăng:

“Này, Lăng ca ca, sao huynh lại ở đây?”

“Tiểu Nhan, ta là nhớ nàng nên mới tới đây đó!”

Thiên Nhan cảm khái thẳng cha nào vừa dứt lời nói đây là trùng hợp, ngay lập tức nói vì nhớ nàng là sao? Sao trên đời này lại có người tro tráo, da mặt dày quá thế. Thật sự là không nên nói chuyện với tên này!

Sau khi giờ học kết thúc, Thiên Nhan dự định gọi Vân Du cùng Vân Thụy đi hỏi chuyện. Từ trong tiềm thức, nàng thấy hai người này rất quen thuộc, cảm giác như là... người thân lâu ngày gặp lại.

Nhưng chỉ khổ nỗi, hai tên kia lẩn đi quá nhanh, còn tên Hiên Viên Lăng này lại bám lấy nàng không thôi. Hai người lòi nhau, nói chính xác hơn nàng bị kéo tới khu rừng sau núi. Hấn nhìn nàng cười cười:

“Tiểu Nhan, nàng học ở ban nào?”

“Ta ư? Ta cùng ban với Tiểu Cốt.”

Hiên Viên Lăng thấy hơi thất vọng, tự hỏi sao thiên tư của nàng tốt tới như vậy mà lại không vào ban Giáp. Nhưng lại nghĩ đến nàng thương tiểu muội như vậy, chắc nàng là muốn chăm sóc muội muội mình thôi mà. Hấn lại tươi cười:

“A, Tiểu Nhan, ta có vật muốn tặng nàng!”

“Sap thế?”

“Chắc là... để tặng nàng vì nàng đã cứu ta đi?”

Nói xong, Hiên Viên Lăng mới lấy trong ngực chiếc vòng ngọc ra đeo lên cổ Thiên Nhan. Miệng nàng méo xệch cả lại. nhưng mà, Hiên Viên Lăng lại vô cùng vui vẻ, không hề chú ý đến, cười tươi như hoa:

“Đây là báu vật mà ông già nhà ta đưa cho. Nói là có thể trừ tà gì gì đó, báu vật thượng cổ nào đó. Nhưng mà nàng an tâm nhận đi bởi nhà ta có nhiều thứ như thế này lắm, nhớ giữ cho kĩ nhé, nó tên là ‘Câu ngọc’.”

Thiên Nhan giật mình:

“Chẳng lẽ đó chính là thần khí đang bị phong ấn? Câu ngọc?”

Chẳng phải đây là Câu Ngọc mà Hiên Viên Lăng đã tặng cho Hoa Thiên Cốt? một trong 16 thần khí? Tuy là nàng không muốn nhận quà của Hiên Viên Lăng nhưng cái này thì cũng được ha?

Thiên Nhan suy nghĩ một lát, cười hỏi:

“Này, dốt cục huynh tên là gì vậy?”

Hấn rõ ràng tên là Hiên Viên Lăng giờ không dung lại đổi thành Mạnh Huyền Lăng vậy? hấn nghe xong, cười cười:

“Gia thế của ta hơi phức tạp nên phải lấy tên giả, tên thực của ta là Hiên Viên Lăng mà!”

ừm, cũng đúng ha, gia đình hấn chính là hoàng tộc, không tiện nói ra cũng đúng mà. Nàng cười:

“Ừm! vậy không còn việc gì nữa, ta đi được rồi chứ?”

“Được, ta cùng đi!”

Thiên Nhan đảo trông mắt xanh biển, cười đến giao hoạt:

“Ha..ha.. ta có một chút việc, huynh cứ đi trước đi, lát ta vào sau? Ha?”

Thiên Nha muốn tránh hấn chẳng được ai muốn đi cùng hấn cứ? cứ bót dây dưa với mấy người này là tốt nhất.

“Vây, ta đi trước!”

“Tạm biệt!”

Thiên Nha cười nhìn hấn đi xa, thở phào ngồi bệt xuống đá tảng nghỉ ngơi. Chợt nghe tiếng động lạ, nàng quát lên:

“Ai?!”

Bạn đang đọc truyện *Thần Ma Chi Tranh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30: Chương 14: Bóng đen bí ẩn (Cao H)

“Ai?”

Đang ngồi nghĩ vơ vẩn, chợt Thiên Nhan nghe thấy tiếng động lạ từ trong rừng, nàng nhanh chóng chạy vào xem sao. Đang cảnh giác nhìn xung quanh, nàng lại thấy thân thể mình như bị quẩn chặt. kinh mạch bế tắc. không thể sử dụng thần lực, nàng quát:

“Mau ra đây”

Thiên Nhan nhìn thấy đứng trước mặt mình là một bóng đen cao ráo. Nhìn qua thì đó là một nam nhân tuấn tú, nhưng vì trời tối nhanh, lại có cây cối che mắt ánh sáng nên nàng không thể nào biết được dung mạo của hấn.

Bóng người tiến lại phía nàng, Thiên Nhan vẫn không nhìn rõ dung mạo của hấn nhưng không rõ vì sao, nàng lại thốt lên:

“Âu Dương!”

Người đó nghe nàng nói xong, thân hình chấn động mạnh mẽ, rồi cười tự đắc, giọng trầm thấp quyến rũ:

“Nàng mất trí nhớ nhưng vẫn nhớ ta, nàng vẫn nhớ ta sao lại cùng người nam nhân khác có quan hệ?”

Thiên Nhan giật mình, không lẽ thân thể này quen hấn ta? Nhưng thân thể này là một vị thần thời viễn cổ. vậy thì, bóng đen trước mặt đây cũng là.... Nàng lo lắng nhưng vẫn bình tĩnh nói:

“Ngươi là ai? Ta không hiểu vì sao ta lại biết ngươi là Âu Dương gì đó mà vô thức nói ta, nhưng mà, hiện giờ ta không nhớ ra ngươi là ai. Ngươi mau nói đi, tại sao lại dùng thần lực giam ta lại?!”

Âu Dương Thần Dật cau mày, nàng vẫn không nhớ ra hấn sao? Nếu như vậy, nàng... Còn yêu hấn không? Phải chăng là vì nàng yêu hấn quá sâu đậm nên khi nhìn bóng hấn đã vô thức thốt ra tên hấn? nàng vẫn yêu hấn sâu đậm sao? Nhưng chỉ cần nghĩ đến những khi nàng cùng người nam nhân khác,... nàng nằm dưới thân bọn chúng mà rên rỉ,... Con tức giận của Âu Dương Thần Dật bùng lên trong chốc lát. Hấn cười lạnh lùng:

“Nàng không nhớ ra ta? Hừ, ta sẽ làm cho nàng nhớ ra ta!! Nam Cung Thiên Nhan, nàng có nhớ hay không ngày đó nàng muốn hiến dâng cho ta lần đầu tiên. Nhưng là, ta nói, sẽ động phòng với nàng vào đêm tân hôn. Nhưng giờ thì sao? Hơn vạn năm sau, vào thời gian ta giao đấu với Giao Long bị thương nặng ngất đi tới hơn một tháng. Ta không tỉnh lại trong một tháng ấy nàng đã nằm dưới thân của bao nhiêu nam nhân mà rên rỉ?”

Thiên Nhan nhú mày, nàng có làm tình qua 3 nam nhân là thật,... nhưng nàng cũng không hề chú ý đến thân xác này có tình cảm với ai bởi nàng nghĩ những vị thần trong trận chiến Thần Ma vạn năm trước đã biến mất hết rồi. thật không ngờ giờ lại có một nam nhân đến chất vấn nàng?!

Đang nghiêm túc suy nghĩ, bỗng nàng thấy lạnh lẽo, y phục của nàng đã biến mất từ lúc nào. Nàng nhìn thẳng vào người nam nhân đang hôn lên mí mắt của hấn. nhưng là, nàng vẫn không nhìn rõ. Thiên Nhan lạnh lùng nói:

“Ngươi dám thất lễ với ta? Ta không biết ngươi là ai cả. đừng để ta phải chán ghét ngươi!”

Âu Dương Thần Dật cười to:

“Ha ha, nàng hận ta? Chán ghét ta? Đừng nói điều nực cười như thế. Ngày đó là người nào bỏ mặc chức Mẫu thần chạy đến bên ta mà nói không có ta

sẽ không thể sống được?”

Nàng nhắm mắt lại, run lên nhè nhẹ khi đôi môi hắn di chuyển xuống đôi gò bồng đảo của nàng. Thiên Nhan lạ lùng nghĩ, nàng không có bao giờ có cảm giác kích thích như vậy khi làm chuyện này,... không lẽ là thân thể này chính là yêu thương người nam nhân này thật sự?

“A!!”

Thiên Nhan kêu nhẹ, Âu Dương Thần Dật không hiểu sao lại cắn nhẹ vào nơi mẫn cảm của mình. Dịch từ nơi tư mật ồ ạt chảy ra, nàng thất kinh, làm sao vậy? thân thể của nàng dưới bàn tay ma quỷ của hắn tại sao lại trở nên mẫn cảm như thế. Nàng rên rỉ:

“Người... đừng cắn vào đó, đừng chạm vào nơi đó a~~”

“Nhan Nhi, nàng có biết vì sao ta lại biết rõ nơi mẫn cảm của nàng như thế không? chính vì, ngày trước, ta cùng nàng đã làm tất cả các bước rồi, chỉ còn thiếu bước cuối cùng mà thôi!”

Thiên Nhan rung mình, nàng trước đây rất phóng đảng trong chuyện này, nhưng là, với mỗi người nam nhân nàng chỉ làm một lần duy nhất. tới nay vẫn vậy, trừ Sênh Tiêu Mặc ra,... như thế này,... nàng không phải sẽ bị hắn bồn đến chết sao?

“Âu Dương, người mau bỏ cấm chú đi, làm như thế này thật là không thoải mái.”

“Nhan Nhi, nàng lại tinh ranh hơn rồi, nhưng được thôi, ta sẽ thả nàng ra, trước hết, ta phải làm cho nàng không thể dời đi cái đã!”

Nói xong, Âu Dương Thần Dật nhanh chóng đưa hai ngón tay vào nơi tư mật đã ướt át hoa dịch của nàng, khuấy đảo.

“A,... người đừng làm như thế,... a~~ ta”

Cảm thấy thân thể đã có thể cử động, Thiên Nhan muốn đẩy hắn ra và chạy đi nhưng lí trí không thể thắng được phản xạ của thân thể. Mà trí óc của nàng cũng bị thứ gì đó điều khiển, nửa người dưới còn đóng đưa kết hợp, làm cho tay của hắn đi vào sâu hơn.

Vòng tay ngọc ngà đưa lên cuốn lấy cổ của Âu Dương Thần Dật, nửa người dưới đóng đưa dữ dội. không lâu, Âu Dương Thần Dật còn tiếp tục đưa thêm một ngón tay nữa vào. Giọng nói của hắn vang lên, khan khan nhuộm màu tình dục:

“Nhan nhi, nàng xem đi, nơi đó của nàng thật lớn, có khi ta đưa cả bàn tay vào cũng vừa ấy chứ?”

Thiên Nhan trong vô thức nghe theo lời hắn cúi xuống nhìn, rất rõ ràng hiện trước mắt nàng là hoa huyết của nàng căng đến tận cùng, cắn nuốt tới bốn ngón tay thô to của hắn. Khoái cảm cùng đau đớn dâng tràn, nàng rên rỉ:

“Âu Dương, a~~ thoải mái quá!! Thêm nữa đi, cho ta nhiều hơn nữa, thoải mái quá a~~”

Âu Dương Thần Dật thấy nàng vô cùng sướng khoái dưới thân mình thì cười :

“Nhan nhi, nói xem, nàng có muốn ta hay không?”

“Có!!! Nhan nhi muốn, Âu Dương, mau cho ta~~”

Thần Dật cười cười, rút mấy ngón tay ra, cười đến mê hoặc, nói vào tai nàng:

“Nhan nhi muốn ư? Nhưng mà ta không muốn cho thì sao?”

Ham muốn đến tột đỉnh lại bị hắn đi ra khỏi cơ thể, nàng cau mày, nhìn xuống hạ thân thô to bằng cả cổ tay đang sưng tím của hắn. Quá thô to rồi! nếu hắn đi vào có thể nơi đó của nàng sẽ rách nát. Nhưng mà thân thể trống rỗng làm nàng vô cùng khó chịu, nàng rướn người, đưa hoa huyết của nàng lại gần côn thịt của hắn.

Chưa đưa vào đến một nửa, thân thể của nàng đã đau đến căng rách, nàng dừng lại ở đó mà tự lật động. Âu Dương Thần Dật thấy nàng như vậy thì cúi xuống, thì thâm vào tai nàng:

“Nhan nhi, mau cho hét vào đi! Sẽ rất sướng khoái đó!!”

Thiên Nhan ngay lập tức lắc đầu, cắn môi:

“Không được, quá to, của ta quá căng rồi, sẽ rách nát!”

Thấy không dụ dỗ được nàng, hắn đưa hai tay bắt lấy bờ mông căng tròn của nàng, nhanh chóng đẩy mạnh:

“AAAAAAAAAA!”

Thiên Nhan hét to, nơi đó đau đớn kịch liệt truyền đến làm nàng đau đớn không dứt. Nhưng mà lạ là, nó không có rách ra, cũng không sưng sát mà trở nên căng ra đón nhận, hơn nữa khi côn thịt thô to của Âu Dương Thần Dật lật động bên trong, Thiên Nhan còn cảm nhận được khoái cảm tột đỉnh đánh

úp.

“Nàng biết vì sao nơi đó của nàng không rách không? ha ha, nàng làm sao có thể rách ra được? thân thể nàng càng nhiều lại nhận càng nhiều. ngày đó còn có thể nhận được trước sau hai tay ta cơ mà! Ha! Nàng lại cũng không rõ vì sao thân thể nàng lại chảy ra hoa dịch kích tình như vậy?”

Hắn cố tình không nói ra. Nàng vốn đâu có biết gì về thân thể này chứ? Nàng lắc đầu, ánh mắt mờ mịt:

“Không phải ta là hoa thân sao?”

“Đúng vậy, nhưng nàng không chỉ là Hoa thân, nàng còn là Mị Thần nữa! rất sáng khoái phải không? nói cho ta nghe?”

“Ừm, đúng vậy, Âu Dương, thật sáng khoái!”

Như một đứa trẻ, hắn nói gì nàng lặp lại y như vậy. Nhưng mà, hắn đúng là ác ma. Hết một lần lại đến một lần, nàng bị hắn làm cho tới khi mệt mỏi mà ngất đi, thân lực cũng cạn kiệt vì chữa trị thân thể. Ngày đã là 3 ngày sau. Tên Âu Dương Thần Dật này cũng quá là khỏe mạnh rồi, nàng cũng coi như là một vị thần, dùng thân lực chống đỡ mà hắn cũng hành cho nàng ngất đi được

Bạn đang đọc truyện *Thần Ma Chi Tranh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31: Chương 15: Giấc ngủ dài

“Phụt!”

Tuyệt Tình Điện tiên khí dập dờn, lan tỏa cả vài ba tia thần khí tán mạn. Mà người bên trong đang ngồi với tư thế ngồi thiền lơ lửng trong không trung phun ra một búng máu tanh nồng. Giữa những tầng khí màu trắng bạc đan xen kia, dung mạo tuyệt luân, ngũ quan góc cạnh tinh mỹ mang đến cho người ta cảm giác cao cao tại thượng không thể nào chạm tới. Đó chỉ có thể là cảm giác khi ta nhìn thấy... THẦN.

Mà người đó không ai khác chính là Bạch Tử Họa. sau khi phun một ngụm máu tươi, thân hình trên không trung của hắn rơi nhanh xuống nền bồ đoàn. Trên miệng hắn vẫn còn dính vài ba tơ máu.

Hắn đã tấn giai thần vị thất bại sao?!

Không, chẳng qua là khi Bạch Tử Họa đang hấp thu lấy tinh hoa của nhật nguyệt để chuyển chúng thành thân lực trong người thì bất chợt những ảo giác đan xen của Thiên Nhan đã đánh sâu vào tâm trí hắn.

Nhưng có gì mà những hình ảnh của nàng lại có thể vượt qua được đại trận kết giới, truyền tới tận đây? Không ai khác ngoài Âu Dương Thần Dật. hắn đang muốn tuyên cáo quyền sở hữu nàng với tất cả những nam nhân đã từng có quan hệ hoặc ý nghĩ chiếm đoạt với nàng.

Những hình ảnh dâm mỹ của nàng và một nam nhân không rõ trần ngập tâm trí của Bạch Tử Họa, làm cho hắn suýt tẩu hỏa nhập ma.

Không chỉ có Bạch Tử Họa sốc. Nhưng ít nhất chỉ có Bạch Tử Họa giữ được bình tĩnh, muốn tấn giai thần vị xong xuôi sẽ hỏi cho rõ ràng, tại sao nàng lại có thể đã là người phụ nữ của Sênh Tiêu Mặc lại có thể làm chuyện ấy với nam nhân khác?

Việc đầu tiên mà Sênh Tiêu Mặc, Đông Phương Úc Khanh và Mạc Băng tiên chính là nhanh chóng chạy đi tìm tung tích nàng. Làm mọi cách, dùng mọi bí thuật, nhưng chỉ tiếc là nàng vẫn không rõ tung tích.

Còn Mạnh Huyền Lăng, trong tâm hắn lúc này ngoài giận giữ cũng chỉ còn giận giữ mà thôi. Hắn tuy là không rõ chuyện nam nữ cần làm nhưng là, hắn cũng có nghe qua,... hắn rõ đây là chuyện gì đang xảy ra. Hắn thật không ngờ nữ thần của lòng mình lại,...

Sát Thiên Mạnh thấy hình ảnh tràn vào tâm trí mình thì tuyệt không rung động. Hắn chính là không tin, nhóc con hồn nhiên đó làm sao có thể có cái chuyện này? Hừ, chẳng qua là có ai đó muốn ngăn cản hắn tấn giai thần vị mà thôi!!

Nhưng mà, ngay sau hôm đó, tin tức Nam Cung chương môn Mao Sơn phái đã mất tích.

Sau khi Thiên Nhan kiệt sức ngất đi Âu Dương Thần Dật lại mỉm cười thần bí cúi xuống lặng lẽ bế Thiên Nhan lên, vuốt ve gương mặt tinh xảo của nàng, còn thì thầm gì đó vào tai của nàng. Hắn bế Thiên Nhan đi đến bên đỉnh núi, từ trên cao thả nàng xuống đáy biển Trường Lưu. Mà Thiên Nhan, nàng vẫn say ngủ như cũ.

Nam Cung Thiên Nhan một lần nữa thần thức đi vào hư hải. nàng nhìn thẳng vào bông hoa sen chín cánh đã thiếu hai chỉ còn 7 cánh trên không trung, cũng thừa biết là nàng sắp tiếp nhận một phần ký ức của thân thể vị thần mà nàng đang trú ngụ.

Nhưng lần này, nàng lại nhìn thấy bên trong bên hoa sen đã nở, hiện ra một bóng dáng. Nàng ngây ngất. Ngũ quan hoàn mĩ như thần, váy áo màu tím và xanh thiên thanh dập dềnh tinh mĩ bay trong không khí. Nàng có một vẻ đẹp làm cho người khác có cảm giác như muốn quỳ gối dập lạy, đây chính là dung mạo của thần thật sự.

Nàng từ từ bay đến bên Nam Cung Thiên nhan, theo bàn chân trần đẹp như ngó sen của nàng là những bông hoa nước trắng xóa, dần dần, chúng vỡ vụn trong không khí, đẹp như châu ngọc.

Hương thơm quanh quẩn bên khứu giác, nhẹ nhàng mà ngọt thấm vào tim gan, vẻ đẹp của nàng không có lời nào diễn tả bằng lời, thê lương mà cô độc, tươi mát thanh thuần mà tràn đầy u uẩn. Vẻ đẹp của nàng khiến cho thiên địa phải thất sắc, phai mờ, không gì trên thế gian có thể xứng bên nàng, chúng thậm chí còn không xứng để làm nền cho nàng nữa.

Tới sắc đẹp của Nam Cung Thiên Nhan bây giờ mà cũng không thể nào sánh kịp, Thiên Nhan suy nghĩ một lát, nhanh chóng nói ra:

“Người là Hoa Thần và Mị thần Nam Cung Thiên Nhan thật sự?”

“Đúng vậy!”

Tiếng nói của nàng như chuông ngọc, nhuộm màu sắc thần bí mà thê lương, quyến rũ lòng người, hóa biệt nhân tâm. Giọng nói mang theo ngàn tiếng vọng của đất trời vang vọng trong hư hải. hệt như thiên ý, lời nói của nàng chính là thiên ý!

“Người mau cho ta về thế giới của ta đi! Người là thần, người có thể làm tất cả mà phải không? “

“Không thể.”

Nam Cung Thiên Nhan nhìn sâu vào vị thần ngao nghể trên thiên không kia, vẻ đẹp thần bí của nàng mang theo thần sắc kì ảo vô cùng nhiễu loạn lòng người. nàng điên cuồng thét lên:

“Tại sao? Tại sao chứ? Ta không phải là người, ta không phải là thần như ngươi, tại sao ngươi lại mang ta tới đây?! Ta muốn về thế giới của ta! Ta không muốn thừa nhận sắc đẹp cùng pháp thuật của ngươi! Ta không muốn có quan hệ nhập nhằng với những nam nhân đó nữa!”

Hoa thần, cũng là Thiên Nhan buông mây, lông mi dài như làn sóng lướt qua gương mặt tinh xảo, giọng nói vang lên:

“Ngươi phải chấp nhận, ngươi không phải là người khác, ngươi chính là ta! Ta chính là ngươi, ngươi mới là chủ hồn, ta không phải, ngươi có biết không? Khi hai ta sinh ra, mang theo trong mình thiên mệnh không thể làm chủ vận kiếp của mình. Ngươi biết vận kiếp của chúng ta là gì không? Vận kiếp đào hoa!...ha...ha...”

Hiện hữu trên mặt nữ thần nụ cười buồn mà thê lương tới cùng cực, không chỉ có vậy, giọng cười còn tạo từng đợt sóng âm trong không khí, những cánh hoa nước trắng muốt trong không khí nhanh chóng vỡ tan:

“Ngươi có biết Vận Kiếp đào hoa là gì không? hahaha, vận kiếp đào hoa, ngươi không thể nào đòi đòi sánh bên một nam thần nào, ngươi, vừa sinh ra đã định mệnh, phải có nhiều nam nhân bên cạnh. Nhưng mà, ha ngươi, mảnh hồn vô tình nhưng lí trí nhất lại có thể quyết định tách khỏi thân thể để lưu lạc tới thời không khác mà sống, ngươi vốn khinh ghét nhiều nam nhân chung một thể tử như các vị thần khác, ngươi là muốn một đời một kiếp hai con người mà bỏ đi phải không?”

Nhan sắc khuynh thiên, nhưng nụ cười trên môi nàng lại điên cuồng biết mấy, nàng cuồng tiếu, tiếp tục:

“Ha ha, ta mới không cho ngươi tiếp tục sống tiêu dao như vậy, ngươi muốn không yêu một nam nhân nào khác phải không? Ta mới không để cho ngươi toại nguyện, pháp tắc năm đó vì muốn thần sắp ngủ say để tránh Thần kiếp mới để lộ ra lỗ hổng cho ngươi thoát khỏi nhưng mà bây giờ, muốn thần sắp tỉnh dậy, pháp tắc đến cả hàng vạn thiên niên kỉ nữa cũng sẽ không yếu đi nữa! ngươi không thể đòi khỏi, ngươi sẽ phải chịu nỗi đau yêu nhiều nam nhân mà không muốn đến bên họ! ngươi phải chịu nỗi đau vật ấy!”

Mặc dù đang trong trạng thái điên cuồng nhưng vẻ ưu nhã xinh đẹp vẫn không biến mất, Thiên Nhan lặng lẽ hỏi vị thần này:

“Ý ngươi là, ta mãi mãi không thể thoát khỏi đây? Bắt buộc phải yêu nhiều nam nhân cùng một lúc?!”

Nàng rừ mắt hỏi:

“Đúng vậy, ngươi có biết vì sao trước đây ngươi không hề động lòng với những nam nhân kia không? Vì tia thần hồn này của ngươi thiếu rất nhiều thứ, nó chỉ có lòng thương yêu nhân gia và lí trí sắc bén, định lực kiên cường. Chính vì thế khi nhìn thấy Vân Du và Vân Thụy ngươi mới có thể thân thiết với bọn chúng như thế. Ngươi biết không? bởi vì không có định lực như ngươi, mà ta đây tuy từ nhỏ có sức mạnh vượt muốn thần mà ta không thể lộ diện vì sợ, sợ ta sẽ yêu nhiều nam nhân! Ngươi, ta sẽ không cho ngươi toại nguyện đâu!”

Nam Cung Thiên Nhan neho neho mắt suy nghĩ, thật lâu rồi nàng đột nhiên ngừng đầu, ánh mắt sáng như sao:

“Ngươi nói đi, nếu như ta có thể cùng ngươi sát nhập, có thể làm cho Hoa Thiên Cốt mất đi tầm ảnh hưởng với thiên địa không?”

Nữ thần gật đầu, trong mắt khê lóe lên sự chán ghét rất nhanh chóng:

“Có thể, Yêu thần, tuy là sức mạnh vượt qua cùng thần nhưng cũng chỉ đứng thứ tư trong những vị thần mạnh nhất, nàng ta từng có ý nghĩ giết ta trong khoảnh khắc ta vượt qua thần kiếp. Lại không ngờ Ma thần cùng Chủ thần đã không vì truyền hết thần lực giữ lại thân thể của ta mà ngủ say, cũng là do khi ấy các thượng thần viễn cổ đã ngủ say hết, chỉ còn chúng thần thượng cổ, sao nàng ta lại có thể làm lục giới cùng 3000 thế giới đảo điên? Sức mạnh của ta hơn hẳn nàng ta, có thể làm được. nhưng mà, ta mong là người có thể cảm hóa tâm linh của nàng ta, nếu không cho dù thế nào đi chăng nữa,...!”

Nam Cung Thiên Nhan khẽ gật đầu, nói:

“Điều cuối cùng ta muốn hỏi, Yêu thần tại sao lại là tai họa của thiên địa?!”

“Ta cũng không biết nữa! Người biết đó, nỗi hận của nàng từ đâu mà đến không ai biết. Trong số tất cả các vị thần, chỉ nói nàng sinh ra mang theo cơn mưa máu trăm ngày cho thiên địa, mang chấp niệm của nhân gian mà những vị thần rất ít có. Hazz, ngàn năm trôi qua, có lẽ nàng cũng rất hận chúng ta đi. Ta sinh ra được coi là điềm lành của thiên địa còn nàng lại là tai ương...”

Nữ thần lắc nhẹ đầu tiếc nuối, Nam Cung Thiên Nhan gật nhẹ đầu, xem ra trận chiến thần ma vạn năm trước cũng không có đơn giản như thế đi! Nguyên nhân thật sự của nó, cũng quá là thần bí rồi~!

“Được rồi, thần khí của ta chính là Cửu thủy Điện Liên Hoa dưới đáy biển trường lưu này. Còn thần vật của ta chính là Thiểm Mị Điện trên rừng cấm của trường lưu. Khi người tiếp nhận thân thể này thật sự thì cần đi tìm những thứ đó!”

“Vây là phong ấn sẽ là hoàn toàn giải trừ?!”

Tiếng cười khẽ rộn vang lên:

“Ha ha, người cũng biết chứ nhỉ? Giao hợp với nam nhân mang thần huyết trong người thì người cũng có thể dần giải trừ phong ấn. Được rồi, giờ thì, tiếp nhận đi!”

Nói xong, nữ thần tuyệt mỹ hòa vào một cánh thủy điện liên, bay đến ẩn đường của Thiên Nhan. Sau khi nhận được điều đó, nàng như ngắt đi, từng đợt kí ức cứ trào vào trí óc nàng, về thân thể của nàng, người thân của nàng.

Cha, mẹ của nàng là những vị thần viễn cổ đang say giấc. Nam Cung Vân Du, nhị đệ của nàng, kế thừa thần vị của Thủy thần từ mẫu thần. Còn Nam Cung Vân Thụy, tam đệ song sinh cùng Vân Du, kế thừa thần vị là Lôi thần từ phụ thân của nàng.

Nam Cung Thiên Nhan vẫn chìm trong đáy biển Trường Lưu, những kí ức về từng nam nhân cứ lướt qua trong đầu nàng như một đoạn băng quay chậm. Hay lắm, đúng là nàng không có quên được những nam nhân ấy. nhưng tại sao? Tại sao trong tâm nàng còn có cả Bạch Tử Họa? đó, đó là nam nhân của Tiểu Cốt mà!

Nàng không tin, nàng không tin mình sẽ không thể nào không yêu Bạch Tử Họa. pháp tắc thiên địa muốn nàng như vậy, nàng sẽ chống đối đến tận cùng. Nàng tuyệt không yêu Bạch Tử Họa, được, để xem. Nàng thâm nhủ như thế nhưng ai ngờ giấc ngủ này của nàng dài tới gần một năm trời?

Bạn đang đọc truyện *Thần Ma Chi Tranh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Chương 16: Thiểm Mị điệp (P1)

Dưới đáy Trường Lưu vạn dặm sâu, Thiên Nhan vẫn đang say giấc. Con mơ dài về những kỉ niệm vui vẻ cùng sáu người nam nhân cứ dần lướt qua óc nàng, cùng đó khắc sâu vào tư tưởng của nàng. Nàng biết, nếu như đến một ngày nàng tỉnh dậy, nàng sẽ không thể quên được họ.

Nhưng nàng là ai? Nàng từ nhỏ sống trong cái xã hội nào chứ? Một khi nàng đã yêu, nàng tuyệt không buông tay, nhưng mà, chỉ riêng Bạch Tử Họa cùng Hiên Viên Lăng là không thể. Vì sao ư? Bạch Tử Họa là nam nhân của Tiểu Cốt, còn Hiên Viên Lăng lại là ý trung nhân của Kinh Thủy.

Nói đến Kinh Thủy, nàng thực sự không có ghét nàng ấy. Nàng ấy giờ vẫn còn rất ngây thơ hồn nhiên, không hề có ý xấu với Hoa Thiên Cốt, hai cô bé rất thân thiết với nhau. Kinh Thủy này không phải người xấu, nàng ấy cũng chỉ vì yêu mà trở nên điên cuồng mà thôi. Tuy là nàng đã tác hợp cho Sóc Phong cùng Kinh Thủy nhưng ai biết được trong thời gian lâu đến phát ngán này chuyện gì sẽ xảy ra?

Suất hơn mười tháng trời, Thiên Nhan trôi nổi dưới đáy Trường Lưu hết như một nàng tiên cá nơi biển khơi. Hàng trăm con cá mọi sắc màu vờn bơi quanh nàng, màu áo thiên thanh hòa vào sóng nước dập dờn chuyển động như múa. Tầng tầng tóc lam mượt như tơ, cùng hàng mi dài cong cong như nhướm màu tím huyền ảo, kì bí làm cho nàng trở nên huyền bí, cao quý không gì chạm nổi. Chiếc cung vũ trắng muốt như tỏa ra ánh sáng thật nhu hòa nơi đáy biển lạnh lẽo này.

Bắt chợt, đôi lông mi kia hơi chớp chớp, đôi mắt nàng mở ra. Ánh sáng xanh thẫm như biển chiều sáng dường như xuyên qua tầng lớp sáng biển tỏa sáng. Hai mắt lần nữa chớp, làm cho gương mặt với ngũ quan tinh mỹ càng thêm sắc nét. Nàng cười quý dị như không cười:

“Hừ! ta nào có phải ủy khuất chính mình, nhưng ta không tin rằng ta không thể không yêu Bạch Tử Họa và Hiên Viên Lăng! Thiên ý muốn ta như vậy ta sẽ nghịch thiên mà đi!”

Tiếng nàng vừa nói ra, trời đất như quay cuồng, tiếng sấm chớp dật liên hồi ở phía đông. Những ai có nghe thấy tiếng sấm này thì hoảng hồn không thôi.

Riêng có hai vị thần duy nhất thật quan tâm đến tiếng sấm này và lo lắng là Nam Cung Vân Du và Nam Cung Vân Thụy, khi này cả hai đang ngồi cùng nhau uống trà, mặt mày biến sắc. Vân Thụy nhíu mày trông sang, hấp tấp nói:

“Chuyện quái gì thế này? Sao lại có chuyện này xảy ra? Lẽ nào có Thiên Chi Kiêu Từ xuất thế xoay đảo vận mệnh của trời đất?”

Nam Cung Vân Du bình thần như nước nhưng trong lòng không thể nào bình tĩnh nổi:

“Hừ, này chỉ có những cao nhân thần vị cao cao không tã có thể trở thành thần vị Thái cổ hùng mạnh mà thôi! Nhưng ai kia chứ? Lẽ nào,.. thật sự năm xưa, Yêu Thần xuất thế mang theo huyết thệ cũng không được như thế này...”

Thật sự, hai vị Thượng thần này cũng chỉ là những con hổ giấy mà thôi, tuy là hai người đã tỉnh dậy nhưng mà không có lấy hết được thần lực, cùng lắm cũng chỉ được xếp vào hàng Thượng tiên!

Sau, hai vị thần lại vô cùng mong chờ Nam Cung Thiên Nhan có thể hoàn toàn giải khai phong ấn. Họ biết rõ rằng, nàng khi xưa chính là vị Thượng thần Viễn cổ có pháp lực đứng thứ 3 tại thần giới. Huyết thống của nàng cũng vô cùng cao quý, nếu như năm ấy nàng không chịu tiếp xúc với ai thì nàng sẽ không chỉ có thần lực yếu như vậy,... nàng sẽ có thể nhanh chóng giúp hai người phá bỏ phong ấn.

Trong lúc hai vị thần này đang vô cùng lo lắng thì Nam Cung Thiên Nhan đã tỉnh dậy từ trong giấc ngủ dài, suy nghĩ.

Giờ tuy là nàng chưa có lấy lại toàn bộ sức mạnh cùng kí ức nhưng mà nàng hãy vẫn cứ thử đi lấy Cửu Thủy Điện Liên Hoa cùng Thiểm Mị Điện trước đi. Hừm, theo như lời của vị nữ thần kia, hay nói đó chính là một mảnh thần hồn của nàng, Cửu Thủy Điện Liên Hoa ở đáy biển Trường Lưu, còn Thiểm Mị điện lại ở trên rừng cấm.

Hiện nàng đang ở đáy biển Trường Lưu, chi bằng nàng cứ hãy xuống sâu đi tìm bông hoa cũng là pháp khí của nàng đi!

Không nghĩ nhiều, Thiên Nhan ngay lập tức bơi xuống sâu hơn. Nhưng mà, càng xuống sâu, áp lực dồn nén càng mạnh, đầu nàng choáng váng mắt thì hoa lên. Có lẽ là thần lực của nàng không thể đủ để thu lại món thần khí này chăng? Vậy,... hay là đi tìm Mị Điện trước nhỉ? Nó là động vật, có linh trí rồi thì chắc là khi gặp nàng nó sẽ nhận ra và việc lấy lại nó không khó khăn như trước nữa!

Nghĩ là làm, Thiên Nhan nhanh chóng ngoi lên từ đáy biển và chạy đến cạnh bìa rừng cấm. Tại sao lần trước ở đây nàng không có thấy cảm giác này nhỉ? Nàng cảm thấy có một sự cộng hưởng, kêu gọi từ sâu thẳm của khu rừng vào linh hồn nàng.

Thiên Nhan chạy vào trong khu rừng, tất cả các kết giới đều là vô dụng cả. Chẳng bao lâu hiện trước mắt nàng chính là một thạch động cổ xưa. Hang động tối om, nhưng không ẩm ướt. Xung quanh động là những cây hoa dây leo rậm rạp, có thể chúng đã sống ở đây rất lâu.

Có đến cả ngàn năm,...

Nàng vọt qua những dây leo vướng víu, bước vào trong thạch động. Lại là, nhìn từ ngoài vào, thạch động tối om nhưng càng đi vào trong, hang động càng sáng sủa. Những con đom đóm bay dập dờn quanh. Hang động được soi sáng đến mức nàng cũng không còn phải niệm chú soi sáng nữa.

Đi sâu vào trong, tới những cái bẫy cũng không có lấy một cái, kết giới gì đó ngăn trở lại càng không,... nhưng khi dừng chân ở cuối hang động, nàng ngay lập tức ngầy người,...

Trước mắt nàng đây là một mỹ nữ tuyệt sắc vô song. Nàng ấy có một mái tóc hồng nhạt hơi xoắn lại đầy quyến rũ. Ngũ quan hòa hợp, xinh xắn đến khó tin. Đến từng sợi lông mày, lông mi cũng đều là màu hồng nhạt xinh đẹp. Trên người nàng ấy còn mang một bộ váy màu hồng pha tím rất,... quyến rũ nha!

Đặc biệt hơn, làm cho Thiên Nhan vô cùng sửng sốt là trên đầu nàng ấy có một đôi râu sinh động, sau lưng nàng còn có cả một đôi cánh bướm thất sắc, vẫn với màu hồng là chủ đạo nhưng đôi cánh ấy lại tỏa sáng lấp lánh, vô cùng mỹ nhân,...

Nàng ấy đang nhắm mắt lại như say ngủ mà thân thể lại lơ lửng trên không trung, cả người toát ra vàng sáng lung linh

Thiên Nhan há hốc miệng nhìn cô gái xinh đẹp đến mức tiên ma cùng phần này. Đây cũng quá xinh đẹp đi,... mà lại còn là thú nhân trong truyền thuyết nữa!

Hàng lông mi dày cong vút màu hồng phấn hơi run run, mí mắt của nàng ấy mở ra. Đôi tròng mắt của nàng ta là một màu tím mênh mang, như muốn hút người ta vào trong, mê hoặc rồi cướp mất cả linh hồn của họ vậy!!!!

Đôi môi hồng nhạt khẽ mở, hương thơm phảng phất quanh khứu giác, Thiên Nhan ngửi thấy mà cảm giác thoải mái đến khó tin:

“Chủ nhân,....”

“Ôi, Người là Thiểm Mị Điện?”

Thiên Nhan ngạc nhiên nhìn cô gái có đôi cánh bướm xinh đẹp kia. Nàng ấy hình như nhìn nàng rồi nói nàng là 'Chủ nhân' thì phải, nhưng mà, không rõ là cô gái này nói là chủ nhân của cô ấy lúc thần hồn đã tách ra chưa nhỉ?

“Chủ nhân, người đã chịu trở lại rồi? mấy vạn năm nay người lưu lạc ở vị diện nào? Ta,... ta đã đi tìm người rất lâu, rất lâu...”

Nghe được những lời này, tâm thần Thiên Nhan chấn động, tầng sâu nhất trong kí ức nàng được mở ra. Ánh mắt nàng nhìn Thiêm Điệp càng thêm nhu hòa. Thần thú này trước cũng như sủng vật của nàng vậy. nhưng giờ, nàng lại coi cô ấy là tỷ muội tốt mà đối đãi, cô ấy đã tốn bao nhiêu vạn năm để kiếm nàng ở một không gian, thời gian không rõ?

“Điệp nhi, là ta. Nhưng mà, ta khi trở lại đây còn chưa có giải khai hết phong ấn của Chủ thần và Ma thần để lại, một số chuyện ta không nhớ được! muội có thể giúp đỡ ta những gì ta chưa nhớ ra chứ?”

Mị Điệp nhìn gương mặt nàng, đúng là chủ nhân xấu xí hơn trước kia nhiều (Toát mồ hôi). Nhưng dù sao thế này cũng tạm chấp nhận được, Mị Điệp cười cười nũng nịu:

“Được chứ, chủ nhân!~”

Nói rồi Mị Điệp bay đến, ôm nàng vào lòng mà cật lực dụi dụi vào ngực nàng. Thiên Nhan giật thót mình nhưng lại cười, cười:

“Ôi, Điệp nhi, giờ ta đang ở Trường Lưu làm khách, mà hiện giờ các vị thần cũng đã biến mất, vì thế, ngươi hãy biến hình đi! Hazz, như này người ta sẽ nói ngươi là yêu vật quá!”

Mị Điệp không vui bủn rủn môi nói:

“Ôi, chủ nhân, Trường Lưu cái gì chứ? Đây rõ ràng là tẩm cung của người ở thần điện mà!”

Nói như vậy nhưng Thiêm Điệp lại vô cùng ngoan ngoãn biến mình thành con bướm ngũ sắc xinh đẹp, đậu trên tóc mai của nàng. Thoạt nhìn qua sẽ không phát hiện, đây là một sinh vật sống mà chỉ nghĩ đó là đồ trang sức mà thôi!

Thiên Nhan suy nghĩ, cũng sắp tới đại hội tiền kiếp rồi, lúc ấy nàng sẽ phải thay Mao Sơn đến đó. Thôi được rồi, tên nhóc Bạch Tử Họa đó không chịu giải khai phong ấn thay nàng nên nàng vẫn là trưởng môn Mao Sơn nha. Hừ hừ!! vậy thì trong thời gian này nàng cứ tìm một nơi an toàn ở trong hơn một tháng nữa, sau đó sẽ xuất hiện tại Đại hội Kiếm Tiên là ổn.

Nàng quay qua hỏi Thiêm Mị Điệp:

“Này, tiểu Điệp, ngươi là Thần thú Thái cổ, có hay chăng biết Yêu thần đến từ đâu? Tại sao nàng ấy lại là vị thần mang lại tai họa cho thiên địa?”

“Ừm, thực ra là Yêu Thần đúng là chỉ là một loại sức mạnh trong thân thể các vị thần. Nhưng mà, có một huyết thống một khi kết hợp với sức mạnh của Yêu Thần thì sẽ mạnh cực kì. Tộc đó chính là Nhất Mạch thần tộc Yêu Dạ Điệp. Hừ hừ,... cái gì mà tai họa? chẳng qua trong lòng người có sức mạnh Yêu Thần chứa chấp niệm thì tâm ma sẽ có thể điều khiển người đó thôi! Chỉ có hại hơn, làm gì có chuyện tốt đẹp? nhưng cũng vì lí do kết hợp sức mạnh nên sức mạnh Yêu thần ngày càng biết chọn chủ. Dần dần tộc Yêu Dạ Điệp bị người ta chìm vào quên lãng, thay vào đó người ta sẽ gọi tộc này là tộc có huyết thống của Yêu thần!”

Thiên Nhan nghe xong thâm gật gù, nhưng đột nhiên mở trừng mắt:

“Thần thú Thái cổ? chắc là mạnh lắm nhỉ?”

Xếp theo thứ tự từ Thái cổ tới Viễn cổ rồi là Thượng cổ. Nghe tới Thái cổ là đã thấy Hoa Thiên Cốt mạnh lắm rồi! Nói là Yêu thần yếu hơn nàng nhưng mà,...

“Chủ nhân! Người mất trí nhớ chứ đâu có ngốc đi? Tại sao lại không rõ chứ? Người cùng Yêu Thần vốn không phải là cùng một đẳng cấp! Huyết thống Yêu Dạ Điệp có thể so sánh với người sao? Rõ ràng chỉ là một chi nhánh nhỏ của dòng huyết Yêu Điệp, còn yếu hơn cả ta. Nếu như trong người huyết thống này không mang sức mạnh Yêu Thần thì cũng chỉ là huyết thống trung đẳng mà thôi!”

Thiên Nhan nhìn Thiêm Mị Điệp nhỏ nhắn xinh xinh, vô cùng dễ thương có hai cánh đằng sau bay qua bay lại mang theo ánh lấp lánh mà bật cười. Tiểu Điệp Điệp có vẻ rất giận giữ nha! Một lúc sau, nàng bắt chợt hỏi:

“Huyết thống của ta cao hơn ư? Tiểu Điệp nhi, thật sao?”

“Chủ nhân, người rõ ràng mang dòng huyết thống Thượng đẳng của hai dòng huyết thống Thái Cổ hung thú và Thái cổ thần thú, lẽ nào lại không hơn một Yêu Dạ Điệp nhỏ bé?”

“Ha~. Điệp nhi, từ nay trở đi ngươi hãy gọi ta là Nhan đi. Hi hi, nói cho ngươi biết, ta có nhận một muội rất dễ thương tên Hoa Thiên Cốt. Có lẽ nàng ấy cũng mang trong mình dòng huyết thống Yêu Dạ Điệp đó. Hay là ngươi cũng là tiểu muội của ta ha? Tiểu Cốt sẽ có một người tỷ tỷ nữa!”

Thiên Nhan nghiêng nghiêng đầu suy nghĩ rồi thốt lên, hắc, Thiêm Mị Điệp cũng là có huyết thống của loài bướm, Tiểu Cốt cũng vậy, rất có thể hai người sẽ hợp nhau lắm. Nhưng mà Thiêm Mị Điệp mất lại bốc hỏa:

“Nhan, tên gọi này cũng được nhưng mà sao người lại có thể nhận một kẻ có huyết thống Thái cổ trung đẳng làm muội muội chứ? Hừ, đến cả ta cũng không có cần một muội muội như vậy đâu,....”

Thiên Nhan hơi nhăn mi, nhưng quan sát Mị Điệp một lát rồi cười gian trá:

“Điệp nhi, người là rất thích có muội muội phải không? sao lại... hi...hi nói là không thích?”

Mặt Thiêm Mị Điệp nghe xong thì đỏ rục lên. Nhưng vì Mị Điệp rất nhỏ nên không nhìn rõ nhưng mà Thiên Nhan là ai kia chứ? Nhân lực của nàng rất là tốt nha!

“Hừ, tuy là Yêu Dạ Điệp huyết thống có kẻ cận với ta nhưng mà... ngày Yêu Thần xuất thế đã kẻ cận, rất có thể nàng kia sẽ là Yêu Thần kẻ vị... Mà trước kia,.. Yêu Thần cùng người lại có mối thù truyền kiếp cùng người,...”

Thiên Nhan nghe xong tò mò:

“Ta và Yêu Thần có mối thù truyền kiếp, chuyện gì vậy?”

“Ta cũng không biết. Nhan, trước đây người chưa từng nói cho ta nghe, có lẽ điều này chỉ có thể đợi đến khi người lấy lại kí ức mới có thể rõ ràng được,...”

Hai người rơi vào trầm mặc một lúc, sau đó Thiên Nhan cười tươi:

“Hazz, chuyện này để sau đi,... giờ này ta cứ ở lại đây luyện hóa sức mạnh vừa nhận được đã, khi nào tới đại hội Kiếm Tiên ta sẽ phải thay Mao Sơn tham dự đó!”

Bạn đang đọc truyện *Thần Ma Chi Tranh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Thiên Sinh Mị Kiếp. chương 17 (P1)

Dùng phép ẩn thân, bay trên không trung nhìn xuống đại điện Kiếm tiên đang chuẩn bị diễn ra. Thiên Nhan mím môi trông xuống hàng ngũ của đệ tử mới. Ở nơi của hàng lớp Quý, nàng thấy Hoa Thiên Cốt đang đứng đó. Tuy là cô bé đang nói chuyện rất vui vẻ với Kinh Thủy và Đường Bảo nhưng sắc mặt của cô bé lại bot bặt, vô cùng không tốt.

Thiên Nhan nhú mày, lẽ nào Nghe Mạn Thiên làm? Nhưng từ trước, để phòng hậu họa, nàng đã lên dùng thuật độ hồn thanh lọc tâm trí, gột bỏ tính ghen tị cho cô bé ấy rồi cơ mà? Làm sao Nghe Mạn Thiên lại có thể sinh ra tâm ma, đã thương Hoa Thiên Cốt được?

Mà trong lúc Thiên Nhan đang lo lắng không yên thì lúc này, Nghe Mạn Thiên từ chỗ cha mẹ mình chạy lại phía Hoa Thiên Cốt tỏ vẻ lo lắng, thậm chí nàng ta còn chạy vòng vòng quanh thân thể Hoa Thiên Cốt, rồi phồng miệng nói:

“Tiểu Cốt nhi, người làm sao vậy? sắc mặt vẫn kém quá, như thế này liệu có thể tham dự thi đấu được không?”

Hoa Thiên Cốt mỉm cười yếu ớt, cùng với gương mặt nhợt nhạt làm cô bé trông vô cùng đáng thương

“Không có gì! Haha, Mạn Thiên, người thôi đừng gọi ta là Tiểu Cốt nhi nữa, ta sợ lắm a~. hi hi, nếu cố gắng thì đến vòng loại ta sẽ gặp người đó!”

Nghe Mạn Thiên gật gật đầu, cười nhưng lúc sau lại nhăn mi:

“Cốt nhi, vậy, hai huynh đệ họ...”

Hoa Thiên Cốt lắc lắc đầu, buồn bã nói:

“Không có tin tức gì cả! tại sao gần đây lại có nhiều người mất tích như vậy nhỉ? Ta cũng không hiểu, Nhan tỷ đã mất tích không lí do mà gần đây Lãnh Du ca ca cùng Vân Thụy ca ca cũng đuổi theo người áo đen đó mà mất tích luôn, thật là, ta cũng không rõ chuyện gì đang xảy ra nữa!”

Mấy ngày trước, khi Hoa Thiên Cốt theo thói quen đi luyện kiếm ở sau núi thì gặp một người áo đen, bị hắn đánh cho trọng thương kinh mạch. Nam Cung Vân Du cùng Nam Cung Vân Thụy tình cờ đi ngang qua, biết là Hoa Thiên Cốt có vị trí vô cùng quan trọng trong lòng Nam Cung Thiên Nhan và cũng là đối tượng của Vân Du nên sả hai nhanh chóng đuổi theo.

Vậy mà từ đó tới nay không thấy hai người 2 họ quay về. thật là quái gở. còn chuyện chương môn Mao Sơn Hoa Thiên Nhan mất tích đã làm cho

Trường Lưu một trận nhốn nháo. Tôn Thượng sau gần một năm bề quan, phi thăng thần vị thành công, trở thành vị thần đầu tiên suất mấy ngàn năm nay của Tiên giới, đã ngay lập tức rời Trường Lưu để đi tìm năng, cũng không rõ là Tôn Thượng có trở về không nữa.

Ngoài ra, không chỉ Tôn Thượng, Nho tôn cũng rời đi chưa có trở về vì đi tìm năng. Hoa Thiên Cốt, Kinh Thủy, Đường Bảo cũng vô cùng lo lắng nhưng là đệ tử trực hệ, không có lệnh không được tự ý xuất sơn nha. Chính vì thế lo lắng cũng chỉ hoàn lo lắng mà thôi, họ cũng chẳng làm được gì!

Trong lúc Nghê Mạn Thiên cùng Hoa Thiên Cốt đang cùng nhủu mầy lo lắng cho Vân Du cùng Vân Thụy thì Kinh Thủy chạy lại, lay lay tay của hai người, nói:

“Tam tôn tới rồi! Kia, Tôn Thượng và Nho Tôn cũng tới”

Mấy người nhanh chóng nhìn lên phía đài cao, Ma Nghiêm một thân áo đen, khí chất cương nghị, u ám bao trùm. Trên gương mặt còn có thêm cả một vết sẹo dài, nhìn vô cùng đáng sợ. Nhưng mà, nhìn Ma Nghiêm lại có một khí chất của soái ca nga! Thiên Nhan vừa ngắm vừa than thảm, nếu như thúc thúc này chưa có con thì năng có thể suy nghĩ lại chuyện đi quyến rũ đại thúc cương nghị nga!

Sênh Tiều Mặc vẫn vậy, khí chất tao nhã, lười biếng mà mị hoặc cùng một thân tử y (y phục màu tím) cao quý đến lạ thường, nhưng mà nhìn kĩ lại, trên gương mặt xinh đẹp kia lại có vẻ mệt mỏi, có lẽ là do đi tìm Thiên Nhan lại không nghĩ ngơi nên mệt mỏi quá độ rồi

Bạn đang đọc truyện *Thần Ma Chi Tranh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34: Thiên Sinh Mị Kiếp. Chương 17 (P2)

Thiểm Mị Điện đậu trên vai Thiên Nhan vừa nhìn thấy Sênh Tiều Mặc hai mắt liền sáng lên, trong mắt còn có một tia sáng khác lạ lướt qua nhưng chung quy lại cười đến bi ối, trêu chọc Thiên Nhan:

“Nhan, chủ nhân nói là không muốn có nhiều nam nhân như các thần tộc Thái cổ khác, lại không ngờ có Vận Kiếp đào hoa nên người mới rời đi nhưng sao ta lại thấy trên người tử y nam tử kia có 'khí' của người?”

Nhìn nụ cười bi ối của Thiểm Mị Điện, lại nghe thấy giọng điệu quý dị cùng chữ 'khí' của nàng ấy thì biết ngay là nàng ấy đang nghĩ đến chuyện gì đó không trong sáng rồi! nàng lại càng cười hờ hững:

“Ha, ta chính là từ thời không khác tới, chuyện một nam nhân nhiều nữ nhân hoặc 1 nữ nhân nhiều nam nhân ta đã quen rồi! Hơn nữa, chuyện ta mang vận kiếp đào hoa là Thiên ý, ta không muốn và cũng không cần thiết nghịch thiên. Ta chỉ là, những nam nhân không thể yêu thì ta không yêu!”

Thiểm Mị Điện nhìn Bạch Tử Họa một thân áo trắng xuất thần, quanh thân thoảng tia thần khí nhàn nhạt. Ngũ quan do lịch kiếp chứng giai thần vị mà lột xác nên càng thêm tinh mĩ, hoàn hảo. hần cùng hai người bước lên trên đài cao, một thân khí chất tuyệt luân! Mị Điện cười:

“Ha ha, thảo nào mấy tuần trước, ta thấy Thiên Kiếp cùng lúc giáng xuống hai nơi một tiên, một Ma giới, hóa ra là tên Bạch Tử Họa này đã tấn giai thần vị thành công há? Để xem nào, ha, hần lại là Tuyệt thân nha, oa, Thần vị cũng cao quý không kém, chính là Băng Tuyết Thiên Nguyệt Phụng ha. Ha, quá hay, người này là hợp với người nek Nhan!”

Thiên Nhan nghe xong nhủu mầy, đúng là trong nguyên tác Bạch Tử Họa vốn rất mạnh, chứng giai thần vị cao như thế là đúng, nhưng mà hần là của Thiên Cốt, không phải là của nàng. Nàng vừa quan sát trận đấu vừa lơ đãng trả lời:

“Người nhìn đi, Điện Nhi, hần cùng tên kia, chính là hai nam nhân mà ta không thể yếu mãi mãi không thể. Hai người bọn họ đều có vận mệnh của mình, ta không thể phá hỏng số phận của họ vì mệnh kiếp của mình!”

Thiểm Mị Điện quan sát theo hướng Thiên Nhan chỉ, vậy mà đó lại là một người mang huyết thống Long thần cao nhất! quả thật vận kiếp đào hoa có khác, những nam nhân của chủ nhân đã được Thiên định đều cường đại như thế!

Nhưng mà, chỉ vì vận mệnh của nàng là yêu những nam nhân ấy. tình yêu... là thứ chủ nhân có thể điều khiển được sao? Nhưng nếu, cả hai nam nhân đó cùng yêu chủ nhân, chủ nhân cũng yêu họ thì có phải đây là bọn họ đang dẫn vật nhau không?

Tuy là Hoa Thiên Cốt bị thương nhưng cũng là do cô bé rất chăm chỉ, lại còn đi đối thủ khinh địch của đối thủ nên ở trận đấu đầu tiên Hoa Thiên Cốt đã chiến thắng. Thiên Nhan vốn biết kịch bản nên cũng không lo lắng lắm, dù sao những trận đấu sau này Hoa Thiên Cốt đều sẽ thắng dễ dàng nên Thiên Nhan không chú ý lắm. cứ để tới tới, nàng tranh thủ thời gian truyền linh khí của nàng cho Hoa Thiên Cốt là được a~.

Vậy là tối đề, bên trong phòng ngủ của lớp Quý, chính là phòng của Hoa Thiên Cốt và Kinh Thủy đã thỉnh linh hiện ra một kết giới, một bóng đen vô cùng khả nghi đã nhanh chân lên vào, và vâng, đó chính là Nam Cung Thiên Nhan. Nàng đến bên Hoa Thiên Cốt, độ chân khí cho cô bé, nhưng vì thời gian gấp gáp, nàng không có thời gian để chữa trị kinh mạch cho Hoa Thiên Cốt được. bởi lúc này Bạch Tử Họa vừa tấn giai thần vị, rất có thể biết nàng

bay kết giới ở đây.

Dù sao đi nữa thì hiện tại Thiên Nhan vẫn không được gọi là thần, chỉ có Bạch Từ Họa đã hoàn toàn thành thần thôi! Mà lúc này nàng còn chưa muốn lộ diện, dự là khi Hoa Thiên Cốt bái sư xong, Thiên Nhan sẽ mặt dày lên Tuyệt Tình điện để ở nên.....

Nói chung, những ngày sau đó, Thiên Nhan đều tốn kha khá linh lực truyền cho Hoa Thiên Cốt và dùng phép ẩn thân từ trên cao theo dõi những trận đấu phòng có gì bất trắc.

Hôm nay đã là ngày Hoa thiên Cốt gặp Nghê Mạn Thiên rồi. lúc này thì Thiên Nhan vẫn đang vắt vẻo trên cây cao, trông xuống, bỗng nhớ ra một điều, vậy là Thiên Nhan quay ra phía Thiêm Mị Diệp hỏi:

“Diệp nhi, ngươi nói xem, tại sao ngươi cùng Liên hoa, pháp khí của ta lại ở Trường Lưu?!”

Thiêm Mị Diệp nghe xong liền nói:

“Umk, kể ra bọn người Trường Lưu cũng biết chọn Thánh địa, nơi này trước kia vốn là Thần điện của Thần tộc nhưng Thần Điện đã ẩn sâu vào lòng đất rồi! còn người vốn là Thánh nữ, không ở Thần Điện thì ở đâu? Mà nơi người tách lỗ hổng không gian cũng chính ở đây, ta cùng Cửu Thủy cũng rời đi mà đợi người trở về ở dưới đáy biển và trên rừng sâu!”

Thiên Nhan suy nghĩ một lúc, hóa ra Trường Lưu sơn lại là Thánh Địa của thần tộc nha! Quá kì lạ luôn!

“Uôi, vậy thì Diệp nhi, ngươi nói xem, bọn họ có lãng phí nước ao Tam Sinh hay không?”

“Hừ, bọn chúng phải nói là làm mất hết giá trị của ao Tam Sinh, người ta đây là nước Thánh mà họ lại đi làm nơi để tắm, khảo nghiệm và tra tấn đệ tử! một lũ người thiếu hiểu biết!”

Thiên Nhan ngồi vắt vẻo trên cành cây, tán dóc với Mị Diệp rất vui vẻ, chẳng màng trời trăng gì, chỉ một lát đã tới lượt Hoa Thiên Cốt giao đấu cùng Nghê Mạn Thiên. Nàng chăm chú dõi theo cả hai, Hoa Thiên Cốt là muội muội tốt của nàng, còn nàng cũng vô cùng thích Nghê Mạn Thiên, một người con gái dám yêu dám hận nhưng chỉ là, nàng có lòng đố kị quá lớn mà thôi!

Umk, nhưng nói đi cũng phải nói lại, cha mẹ Nghê Mạn Thiên cũng quá kì vọng vào nữ nhi của mình. Chính vì thế nên Nghê Mạn Thiên mới có áp lực lớn, nên nàng ấy mới nghĩ kế hại người. nhưng giờ xem tình hình thì không phải Nghê Mạn Thiên ám hại Hoa Thiên Cốt rồi, bởi theo Thiên Nhan quan sát thì mấy ngày hôm nay, hai người vô cùng thân thiết với nhau.

Hơn nữa, hiện giờ khi thi đấu, Nghê Mạn Thiên còn cố gắng nhường Hoa Thiên Cốt nữa. bằng chứng là hiện giờ hai người đều không dùng pháp khí, mà chỉ dùng kiếm băng bình thường hóa từ nước lỏng mà ra.

Theo đúng như nguyên tác thì đáng lẽ giờ đây Nghê Mạn Thiên phải dùng Bích Lạc kiếm để giao đấu với Hoa Thiên Cốt, Hoa Thiên Cốt sẽ bị trọng thương nặng nề, ôm ý tưởng 'lừa bại câu thương' cùng Nghê Mạn Thiên nhưng cuối cùng cũng thua cuộc.

Tuy vậy, vì những nỗ lực cố gắng của Hoa Thiên Cốt sẽ làm rung động Bạch Từ Họa, hẳn sẽ cũng vì thế mà nhận Hoa Thiên Cốt làm đệ tử. Cũng từ đây mối tình thầy trò của cả hai bắt đầu.

Nhìn hai người ở dưới giao đấu theo phương thức hữu hảo, Thiên Nhan cảm thán với Thiêm Mị Diệp:

“Diệp nhi, ngươi xem đi, haha, Tiểu Cốt cùng tiểu Thiên hai đứa nó cũng rất giỏi đó chứ?”

Mị Diệp cong cong hai chiếc râu xinh, như có vẻ vô cùng kích động, nói:

“Ha, ha ta thật không ngờ, Nhan ở nơi này lại có nhiều người mang huyết thống chúng Thần Thú Thượng Cổ và Viễn Cổ như vậy a~. Tuy là rất ít Thái Cổ nhưng cũng có cô bé tên Tiểu Cốt kia và hai tên người nói là nhất quyết không yêu nữa!”

Thiên Nhan suy nghĩ một hồi, hắc hắc Bạch Từ Họa và Hoa Thiên Cốt vốn là một cặp, hai người họ cùng mang huyết thống Thần thú Thái Cổ mới hợp với nhau chứ ha ha. Một Yêu thần, một Tuyệt thần, quá hợp cạ rồi!

“Diệp nhi, ngươi nói xem, Mạn Thiên cùng Khinh Thủy, cô bé có con sâu trên vai kia kia, có huyết thống của Thần nào?”

Mị Diệp cười híp mắt lại, rung râu nói:

“Umk, chủ nhân, người biết rồi còn hỏi, hai người đó đều mang huyết thống của chúng thú Viễn Cổ, một là Đọa Thần một là Vũ thần, umk, cô bé mặc áo hồng kia mạnh hơn thì phải, vốn Đọa Thần cũng mạnh hơn Vũ thần mà!”

“Ta biết, nhưng ta là muốn hỏi họ có huyết thống của loài nào cơ!”

Mị Diệp biết Thiên Nhan hỏi cái gì nhưng là đang có ý trêu đùa nàng nên cười haha, duyên dáng dễ thương mà vô cùng khoa trương nói:

“Chủ nhân, đừng làm ta khinh thường ngài, hừ hừ, quá đơn giản...”

Mị Diệp đang định nói thì đột nhiên ở bên dưới sân thì đầu dưới biển xuất hiện dị biến.

wq2/k)2

Bạn đang đọc truyện *Thần Ma Chi Tranh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35: Thiên Sinh Mị Kiếp. Chương 18

Trong lúc Nam Cung Thiên Nhan đang lơ đãng tán dóc với Thiểm Mị Diệp thì bên dưới có dị biến xảy ra. Cứ nghĩ Nghê Mạn Thiên cùng Hoa Thiên Cốt đánh với nhau như vậy thì kết quả là cả hai hòa, được vào vòng trong nhưng thật không ngờ, đột nhiên có một cây kiếm bay vút trong không trung từ nơi nào đó tới.

Thanh kiếm đó toàn thân kiếm khí sắc lạnh. Chính là Bích Lạc kiếm! Không ngờ Nghê Thiên Trượng có thể đưa thanh kiếm đầy lệ khí này cho Nghê Mạn Thiên sử dụng. vốn trong những trận đấu trước kia Nghê Mạn Thiên không hề sử dụng nó, trong trận chiến này đáng lẽ Nghê Mạn Thiên cũng không dùng nó mới phải.

Lúc này, hai người gần như cạn kiệt sức lực, đang định dừng thì thật không ngờ Nghê Mạn Thiên lại đột nhiên triệu hồi Bích Lạc kiếm ra để đấu với Hoa Thiên Cốt?

Hiện giờ khắp nơi chỉ thấy tiếng sóng biển cùng tiếng kiếm xé gió vang lên, Nghê Mạn Thiên tay áo vung lên, bóng áo bay bay, kiếm phong vút lên, trong phút chốc hiện ra vô số đóa hoa bằng kiếm khí bao phủ lấy cả người Hoa Thiên Cốt.

Hoa Thiên Cốt thấy Nghê Mạn Thiên đánh mình dữ dội như vậy, tuy vô cùng ngạc nhiên nhưng không có do dự, nhanh chóng điều khiển kiếm tránh đi. Hoa Thiên Cốt ban đầu còn tưởng là Nghê Mạn Thiên tiêu đùa nàng nhưng mà kiếm khí của Nghê Mạn Thiên ngày càng lợi hại, một mực muốn dồn người ta vào chỗ chết thì sao mà là tiêu đùa được?

“Tiểu Thiên, ngươi làm sao vậy?”

Thiên Nhan nhìn thấy tình hình bên dưới thì ngạc nhiên không thôi! Nghê Mạn Thiên sao có thể làm như thế? Nàng hoang mang nhìn Thiểm Mị Diệp, tại sao Thanh Tâm thuật của nàng lại không có tác dụng? Rõ ràng, nàng đã làm theo phần trí nhớ trước kia của nàng cơ mà!

Dường như hiểu được ý của Thiên Nhan, Thiểm Mị Diệp lắc nhẹ đầu:

“Quan sát nàng kia đi!”

Nghê Mạn Thiên dùng Bích Lạc, chiếm ưu thế hơn cả. nhưng Hoa Thiên Cốt cũng không chịu thua, cô bé không luyện theo bất kì một hệ riêng nào mà luyện theo hệ ngũ hành nên linh lực rồi dào, hơn nữa hàng đêm Thiên Nhan đều truyền linh khí cho cô bé nên cả hai đấu với nhau rất lâu.

Đột nhiên, Thiểm Mị Diệp hô lên:

“Ma khí, Nhan, người nhìn xem, trên người Nghê cô nương có Ma khí, cô bé ấy chính là bị Ma khí điều khiển!”

Thiên Nhan đang định lao đến cứu Hoa Thiên Cốt nhưng mà nàng đột nhiên nghĩ đến, Hoa Thiên Cốt này chính là trong trận đấu này vì ý nghĩ muốn ở bên Bạch Từ Họa nên đã bước tới cảnh giới Phá Vọng...

Trong lòng Nam Cung Thiên Nhan chính là vừa nghĩ tới điều đó, trong lòng lại đột nhiên nhói lên,... nàng ấy chính là vì Bạch Từ Họa,..

Hoa Thiên Cốt là của Bạch Từ Họa,...

Dồn nén sự khó chịu trong lòng làm bất giác, nước mắt trong hốc mắt nàng rơi ra. Nàng không ngờ, khi nghĩ đến chuyện Hoa Thiên Cốt và Bạch Từ Họa ở bên nhau lại làm cho nàng phải chịu nỗi đau như từng lưỡi băng cứa vào trong tâm như vậy! nàng đây chính là,... chúng quy vẫn không thể nào, không thể nào thoát khỏi hay sao?

Số mệnh, số mệnh là cái gì?! Nàng lẽ nào không thể thoát khỏi nó? Lẽ nào nàng nhất định bị cuốn vào vòng tròn tình ái này?

“Dừng lại, Nhan, dừng lại, người đừng như vậy nữa! người sẽ nổi điên mất! đừng rơi vào con đường kia!”

Nam Cung Thiên Nhan đang chìm trong đau khổ tột cùng thì đột nhiên nghe thấy một tiếng gọi mình từ xa lắm, nàng ngay lập tức tỉnh táo lại, cười trấn an Thiểm Mị Diệp:

“Ta không sao, Tiểu Diệp, ngươi theo dõi xem, khi nào Tiểu Cốt tiến vào cảnh giới Phá Vọng thì ngăn chuyện này nhé? Ta không muốn xuất hiện lúc này! Sau này khi Thiên Cốt lên Tuyệt Tinh điện thì ta cũng sẽ lên đó sống cùng!”

“Được, chủ nhân”

Vừa không theo dõi một lát mà đã thấy trận đấu bước vào hồi gay gắt. Thật không hiểu rõ Hoa Thiên Cốt đã nghe được Nghe Mạn Thiên nói gì mà cũng kết nước hóa thành băng, đâm vào Bích Lạc Kiếm. Hai người không ai chịu ai.

Thật không ngờ được toàn bộ chúng tiên ở nơi này lại cảm thấy bị thương nhàn nhạt tràn trong không khí. Quả là thiên địa cùng bị thương với thần! Họ chính là người được mùi nước mắt tan trong không khí của Thiên Nhan nên trong lòng của bọn họ cũng thấy mùi vị bị thương...

Bạch Tử Họa không cảm thấy được sự bị thương nhưng thấy mọi người bị thương cũng cảm nhận được cái gì đó. Hắn cũng thấy Nghe Mạn Thiên có điều gì đó không bình thường nhưng tất cả là do hắn từ biểu hiện bất thường của chúng tiên nên nghĩ, nàng cũng ở đây chẳng?

Chỉ nghĩ như vậy thôi hắn cũng thấy hi vọng rồi! Từ khi xuất quan, nghe tin nàng mất tích thời gian đã mấy tháng trời, Sênh Tiêu Mặc đi tìm nàng khắp nơi. Hắn cũng không nhìn được mà đi tìm nàng, nhưng mà, đột cục, nàng không thấy tung tích, nàng đang ở đâu trong thời gian này? Nàng ở đâu?

Sênh Tiêu Mặc nhú nhú mày, tuy là hắn không khóc nhưng trong lòng hắn lại cảm thấy nỗi buồn buồn nhàn nhạt. Hắn cảm thấy vô cùng, vô cùng nhớ nàng.... Hắn yêu nàng, không thể thoát ra, không thể tự kiềm chế. Hắn đi tìm nàng trong suốt mấy tháng trời, tìm càng lâu, nỗi mong nhớ nàng trong lòng càng sâu, hắn nhớ nàng, nhớ nàng vô cùng.

Hiên Viên Lăng nước mắt rơi là chảy, trong lòng đau buồn không thôi... hắn luôn đau lòng tự trách, tại sao hắn lại có thể nói nàng không xứng với hắn, tại sao hắn lại không đi tìm nàng. Thiên Nhan, người con gái ấy, nàng không lúc nào là không day dứt vì nàng!!!

Thật không ngờ là Hoa Thiên Cốt có thể liều mình chiến đấu như vậy! nàng ấy lại có thể liều chết cùng Bích Lạc kiếm, kiếm Bích Lạc đâm xuyên qua bụng cô bé, chảy đầy máu tươi, và nó cũng mất đi linh khí.

Hoa Thiên Cốt cũng vì như vậy mà rơi xuống, trường lão giám sát vốn định rung chuông nhưng bị Ma Nghiêm ngăn lại. Đúng lúc này, kiếm Đoạn Niệm từ đâu bay tới. nó như có vẻ vô cùng lo lắng cho chủ nhân của mình. Hoa Thiên Cốt cầm lấy thanh kiếm, khẽ nhắm mắt lại, nhớ lại thời điểm Lãnh Du ca ca chỉ điểm cô bé điều khiển kiếm.

Trong những ngày Thiên Nhan mất tích, Tôn thượng lại bế quan không ra ngoài, chính vì thế nên Nam Cung Vân Du luôn luôn chăm sóc cô bé, dạy cô bé học cách điều khiển kiếm, trong phút chốc, gương mặt của Nam Cung Vân Du hiện lên. Hòa vào dòng kinh mạch, nét cười thoáng hiện rõ qua từng gương mặt của người theo dõi trận đấu. Đường Bảo cũng chính vì thế mà la lên:

“Mẹ Cốt đâu, mẹ thật lợi hại! Mẹ an tâm, mẹ nuôi khi trở lại sẽ trả thù cho mẹ a~”

Thiên Nhan ngồi vắt vẻo trên cây, trong mắt lấp lánh ý cười, Đường Bảo vậy mà vẫn nhớ nàng, quả thật là một con sâu dễ thương a~~

“Diệp Nhi, ngươi nói xem, ta có thể độ cho Đường Bảo trở thành thần thú không?”

Mị Diệp nhú nhú mày đẹp, nhẹ nhàng nói:

“Ừm, giống loài tuy thấp kém nhưng mà ngày ngày ăn máu của huyết thống Yêu Dạ Diệp, có thể, nhưng cũng phải trải qua một hồi tiêu hao linh khí đó!”

“A~ Diệp nhi, mau mau, cứu Tiểu Cốt, nhanh nhanh, con bé đạt Phá vọng cảnh giới rồi!”

Trong lúc Hoa Thiên Cốt rơi xuống, mọi người lo lắng không thôi. Riêng Bạch Tử Họa, Sênh Tiêu Mặc và Hiên Viên Lăng cùng vô cùng chờ mong Thiên Nhan xuất hiện để cứu tiểu muội của nàng.

Bạch Tử Họa vẫn luôn rất hiểu những gì trong lòng người. hắn rõ, nàng vô cùng yêu quý thân nhân của mình. Hắn tuy là ung dung, bình thản dung nhan vẫn không thay đổi nhưng trong lòng lại thầm mong nàng sẽ xuất hiện.

Sênh Tiêu Mặc thật sự cũng biết nàng quan tâm đến Hoa Thiên Cốt vô cùng, hắn có cảm giác là nàng sẽ sớm xuất hiện thôi! Không hiểu sao hắn lại có suy nghĩ như vậy, nhưng mà, hắn thật sự là luôn ngóng trông bóng hình nàng. Hắn mong chờ mùi hương nhàn nhạt của cánh hoa hồng tỏa ra từ cơ thể nàng mà người phải thân cận lắm với nàng mới rõ.

Còn Hiên Viên Lăng, hắn vốn là chân long chi tử, một thân thanh bào nhưng vẫn cuốn hút mắt nhìn. Hắn thầm mong nàng sẽ xuất hiện, nàng sẽ phải xuất hiện vì không lâu nữa hắn sẽ phải dời Trường Lưu, phụ hoàng của hắn đã yếu lắm rồi! hắn thật sự chỉ muốn bên nàng nhưng mà, không thể được, hắn sẽ tìm một giải pháp thích hợp để sau này có thể ở bên nàng.

Khi thân thể Hoa Thiên Cốt gần chạm tới mặt biển thì đột nhiên trong không khí có sự dao động mạnh mẽ. thế mà Nghe Mạn Thiên bị một ánh sáng màu đỏ phong ấn lại, còn Hoa Thiên Cốt thì được chùm sáng đó cuốn lên.

Hoa Thiên Cốt được chùm sáng ấy đưa vào bờ, chùm sáng đó dừng lại mọi người mới nhìn rõ. Đó là một thân ảnh diễm lệ tới hồn siêu phách lạc, đẹp không từ ngữ có thể diễn tả. đặc biệt, trên đầu nàng còn có một đôi râu vô cùng xinh đẹp. sau lưng nàng ấy còn có một đôi cánh rực rỡ. đôi cánh màu đỏ rực như lửa cùng những hoa văn thần bí màu tím tuyệt diễm trên đó. Xung quanh nàng ấy vậy mà lại mang theo ánh sáng diễm lệ, thân ảnh của nàng xuất hiện làm cho mọi người hít thở không thông.

Ma NghiêM thể nhưng lấy lại bình tĩnh rất nhanh, nghiêM nghị quát lên:

“Yêu vật kia! Sao ngươi dám to gan phá hỏng đại hội Kiếm Tiên của Trường Lưu ta?~!”

Mị Điệp hừ lạnh:

“Hừ, loài ngu xuẩn, còn chưa xếp vào hàng thượng tiên lâu dài mà dám hỏi tội bổn thần thú? Ngay cả đến tên mang thần vị duy nhất ở đây chắc gì đã dám nói ta là yêu vật?”

Tuy là nói như vậy nhưng người ở đây chỉ có tam tôn nghe thấy do Mị Điệp đã giăng kết giới. Ma NghiêM im lặng một lúc lâu mới ngộ ra, nó nói nó là thần thú? Chuyện này, chuyện này sao có thể??

Bạch Tử Họa đang trầm mặc đột nhiên lạnh lùng nói:

“Nàng ở đâu?”

“Ngươi an tâm, thời gian vừa qua chủ nhân chỉ là bị ngắt đi trong quá trình tiếp nhận kí ức và sức mạnh của thân thể trước kia mà thôi! Giờ nàng không muốn xuất hiện, sau này ngươi an tâm là khi Hoa Thiên Cốt trở thành đệ tử của ngươi thì nàng sẽ lên Tuyệt Tinh điện để chăm sóc nàng ấy!”

Cả ba người nghe xong thì không khỏi giật mình, Ma NghiêM quát lên:

“Tuyệt Tinh điện là nơi người ngoài có thể tùy tiện đi vào ờ hay sao?”

Sênh Tiêu Mặc vừa nghe tin nàng bình an thì ngay lập tức quay trở lại về là lát phát phơ như thường lệ, cười vô cùng mỉa mai:

“Ôi, thế này nhé, ta sẽ nhận Hoa Thiên Cốt làm đệ tử được không? ta sẽ dạy dỗ con bé thật tốt a~”

Nếu để cho mọi người biết Sênh Tiêu Mặc vừa nói cái gì thì ngay lập tức sẽ phi bang hấn cho đến chết cho xem, ai chẳng biết rằng Nho tôn đây chỉ hững lên nhận bừa Vũ Thanh La và Hỏa Tịch làm đệ tử, xong đâu lại bỏ đó, có nào chịu dạy dỗ bọn họ buổi nào?

Riêng Mị Điệp nghe xong thì khê rung mình, a~~ Thiên a~~ Nếu ngày Ngải có trở về thần vị đừng có mà thấy ngứa mắt với bộ dạng của mình bây giờ mà giết người diệt khẩu đó nha~~!

“Nói với nàng, ta rất vừa ý với khả năng và nỗ lực của Hoa Thiên Cốt!”

Nghe Bạch Tử Họa nói xong, Mị Điệp mỉm cười mê hoặc chứng sinh, nàng vỗ vỗ cánh, nói:

“Hào. các ngươi đừng trừng phạt Nghê Mạn Thiên, nàng ấy bị người khác điều khiển mà thôi!”

Sau đó, nàng bay lại phía Hoa Thiên Cốt, cô bé vẫn còn rất tinh táo nha! Vì cùng chung dòng máu Điệp thần với Hoa Thiên cốt nên Mị Điệp cảm thấy rất thân thuộc, mỉm cười với cô bé:

“An tâm, Bạch Tử Họa sẽ nhận ngươi làm đệ tử”

Nói xong, Mị Điệp đưa tay truyền một phần chân khí vào người cô bé. Vết thương trên người Hoa Thiên Cốt chính vì thế nên lành lại với tốc độ chóng mặt, thế rồi Mị Điệp lại bay lên đứng trước mặt Nghê Mạn Thiên đang cuồng hóa, đưa tay điểm vào trán nàng ta. Ánh mắt nàng ta trong chớp lát thanh sạch trở lại.

Mị Điệp vô cùng hài lòng, cũng chữa thương cho nàng rồi bay đi, tiếng nói của nàng vẫn vọng lại trong không khí:

“Thiểm Mị Điệp! đã thất lễ rồi, cáo từ!”

Bạn đang đọc truyện *Thần Ma Chi Tranh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 36: Thiên Sinh Mị Kiếp. Chương 19: Không Ngờ Tới

Hoa Thiên Cốt choáng váng nhìn quanh, Vân Du,... Vân Du ca ca, huynh ở đâu? Tiểu Cốt lạnh quá, Mạn Thiên lại bị người khác yểm bùa, người đó nói, phải đánh bại nàng ấy mới có thể giải chú. Vân Du ca ca, ta lạnh lắm, ta đã đã thương Mạn Thiên rồi, ca ca, Vân Du caca, huynh nói đi,... Muội làm như thế có đúng hay không?

Thiên Nhan ngồi trên cành cây nhìn thấy ánh mắt mờ màng của Hoa Thiên Cốt thì thầm than, thật sự là chuyện gì đã xảy ra a~~????? Nàng cũng không rõ nữa! nhưng mà, nhìn đi nhìn lại cũng không thấy Nam Cung Vân Du và Nam Cung Vân Thụy đâu. Ô, chẳng phải là hai thằng nhóc đó luôn cuốn lấy Tiểu Cốt và Nghê Mạn Thiên sao?

Nếu không phải thằng nhóc Vân Thụy kia thích cô bé Nghê Mạn Thiên thì Nam Cung Thiên Nhan nàng còn lâu mới làm phép Tịnh Hồn, tiêu hao khá khá linh lực của mình để thanh lọc tâm trí, loại bỏ sự ghen tuông trong ruột gan cô ta rồi, nhưng mà, dốt cục cô ta cũng là một nhân tộc của Đọa thần!

Thiên Nhan nhìn lên lễ bái sư chuẩn bị diễn ra, vô cùng vui vẻ nhưng trong lòng lại thoáng ảm ảm nỗi sợ, đây là,... chuyện tình của Hoa Thiên Cốt và Bạch Tử Họa sắp bắt đầu rồi sao?

Thật là y như kịch bản, Lạc Thập Nhất và Hủ Mộc Thanh Lưu cùng tranh giành nhận Hoa Thiên Cốt làm đệ tử, nhưng mà, cô bé vẫn nhớ mục đích của mình, làm đệ tử của Tôn Thượng. Hơn nữa, Thiên Nhan tỷ tỷ vàLãnh Du ca ca đều hi vọng như thế, và lại cô bé thật bối rối, không biết phải chọn ai trong hai người này,...

Đột nhiên, Hoa Thiên Cốt bay lên, mọi người ngỡ ngàng tránh ra, thoáng chốc mà Hoa Thiên Cốt đã ở trước mặt Bạch Tử Họa. mà Bạch Tử Họa gương mặt tuyệt mỹ kia không hề có tia giao động nào:

“Quý xuống!”

Nghe thanh âm vang vọng trong không gian, mọi người đều giật mình, thậm chí, đúng vậy, người này chính là thần, một vị thần thực sự. trong một năm này, vậy mà lại có hai vị thần được sinh ra trong trời đất.

Một guru là tôn thượng của Trường Lưu, một người lại là Ma Quân của hai giới Yêu, Ma. Chuyện lớn của năm nay, đây cũng quá nhiều rồi,... Tất cả mọi người nghe thấy thanh âm của Bạch Tử Họa, tất cả như muốn quý cả xuống. nhưng mà, muốn quý lại không quý được, chỉ riêng Hoa Thiên Cốt lại khom chân quý xuống theo bản năng một cách nhẹ nhàng.

Tuy là Ma Nghiêm biết rằng hắn không thể nào ngăn được Bạch Tử Họa nhưng là sắc mặt hắn vẫn tái mét. Người có tư chất tốt nhất trong những đệ tử này chính là Sóc Phong, đến chính hắn cũng thấy Hoa Thiên Cốt rất là cố gắng và nỗ lực rất nhiều nhưng mà dốt cục hắn vẫn không thể chấp nhận Hoa Thiên Cốt là đệ tử của Chương môn sư đệ a~.

“Nàng, kể từ hôm nay là đồ đệ của Trường Lưu thượng tiên Bạch Tử Họa ta!”

Tiếng nói của Bạch Tử Họa như vang vọng cả đất trời. Những gì hắn nói như cả thiên địa cùng chứng giám. Nay Bạch Tử Họa cũng không cho Hoa Thiên Cốt cơ hội lựa chọn, ngay cả nghi lễ nhận cô thộm cũng bỏ qua, trao luôn cung linh.

Sênh Tiêu Mặc phe phẩy cây quạt của mình, nụ cười tủm tỉm không lúc nào là tắt trên gương mặt xinh đẹp kia. Hắn vốn đã rõ ngay từ lúc nhìn thấy thanh kiếm Đoạn Niệm kia. Đệ tử của nhị sư huynh nhận định chính là Hoa Thiên Cốt rồi. như vậy, rất tốt, hắn là Nhan nhi, nàng đã thấy, nàng sẽ về Trường Lưu. Tuy là không được ở cùng một chỗ với nàng nhưng mà hắn vẫn luôn nhớ nàng. Nàng chỉ cần ở trong tầm mắt của hắn là hắn an tâm rồi!

Ma Nghiêm tức nghẹn thở nhìn Bạch Tử Họa, lẽ nào chỉ vì con Yêu Nghiệt vừa mới xuất hiện nói những lời như thế? Không thể! Sư đệ của hắn từ trước tới nay làm việc luôn cân nhắc đúng sai, lẽ nào sư đệ vừa lòng với Hoa Thiên Cốt kia? Tuy là hắn cũng có thấy sự cố gắng của nàng ta nhưng mà, đến ngay cả hắn cũng nhìn ra mệnh căn của con bé vô cùng xấu,... nhưng khi nhìn vào mắt Bạch tử Họa, thấy sự kiên định của hắn, Ma Nghiêm đành phát tay cho qua.

Bạch Tử Họa nhìn về phía Nghê Tiên Trọng và chúng tiên xung quanh, cả người tỏa ra luồng khí lạnh, làm người ta cảm thấy có cảm giác muốn phủ phục:

“Chư vị ai có điều gì dị nghị?”

Hai tay Nghê Tiên Trọng nắm chặt thành quyền, nghĩ ngay cả Đoạn Niệm kiếm cũng đã trao, đệ tử cũng là định sẵn rồi, làm gì mà phải hỏi như thế? Nhưng mà, ái nữ của mình lại nằm kia, vẫn chưa tỉnh, hắn không có phục! Ái nữ của Nghê Tiên Trọng hắn, làm gì phải chịu nỗi khuất nhục này?

Hắn rất muốn nói gì đó nhưng mà nhìn đến đôi mắt như có tuyết phủ kia, hắn lại cảm thấy như cả thiên địa chống lại hắn, bài trừ hắn. Nghê Tiên Trọng nhắm mắt, thờ dài.

Hoa Thiên Cốt ngậy ngậy người đã xong, nhớ đến nụ cười nhu hòa của Lãnh Du khi cầm tay mình luyện kiếm, huynh ấy còn nói: “Muội gắng lên, ta tin muội nhất định làm được, có thể bá đệ nhất Tiên giới Bạch Tử Họa làm thầy!”

Hoa Thiên Cốt nở nụ cười hạnh phúc, Đường Bảo trong lỗ tai nàng hạnh phúc tới mức suýt thì lăn ra ngoài, nó void về reo lên:

“Cốt Đầu ngu ngốc, mẹ đứng ngây ra đó làm gì? Mau tới nhận Cung linh đi!”

Thiên Nhan ở bên ngoài nhìn Đường Bảo nhắc nhở Hoa Thiên Cốt bằng vẻ mặt kích động, vui vẻ nói với Mị Diệp đang đậu trên vai mình:

“Này, Diệp nhi, ngươi thấy chứ? Đường Bảo dễ thương như thế cơ mà?! Hi hi, lần trước ta có hứa truyền linh lực cho nó hóa thân thành người mà vẫn chưa có cơ hội, thật là, khi nào phải cho nó hóa thân thành một cô gái dễ thương mới được!”

Trong khi đó thì Hoa Thiên Cốt ở bên trong đại điện chột bùng tỉnh, này là Tôn Thượng, người quá tốt rồi! Hoa Thiên Cốt kiếp này, ngoại trừ cha ra, Tôn Thượng chính là người thứ ba tốt với tiểu Cốt như vậy!

Nghê Thiên Trọng càng nhìn càng thấy tức, vốn định quay người bước đi nhưng Ma Nghiêm lại tiếc nuối nói, xin nhận Nghê Mạn Thiên làm đệ tử, nhưng mà Đường Bảo tốt bụng, biết là Nghê Mạn Thiên chỉ là bị yếm bùa, mà nàng ta cũng rất tốt nên ngoài ý muốn nói Lạc Thập Nhất nhận nàng ta làm đệ tử, vậy là Nghê Mạn Thiên cùng Sóc Phong làm đệ tử Lạc Thập Nhất.

Khinh Thủy thấy Sóc Phong làm đệ tử Lạc Thập Nhất, cũng là bỏ qua ý định bái Hủ Mộc Thanh Lưu mà quý xuống, xin Lạc Thập Nhất nhận nàng làm đệ tử. Lạc Thập Nhất ngoài ý muốn, ba đệ tử, này cũng quá nhiều rồi!~

Ma Nghiêm nhú mày, định ngăn lại nhưng nghĩ, chuyện nhận đệ tử này, cũng không nên xen vào thì hơn. Nhưng mà Đường Bảo vốn cũng biết ý Thiên Nhan, muốn tác hợp cho Sóc Phong và Khinh Thủy nên cười hi hi, nháy mắt với Lạc Thập Nhất.

Lạc Thập Nhất nhìn qua vẻ dễ thương của Đường Bảo, cũng là không thể cưỡng lại vẻ dễ thương của con sâu nhỏ nên đành gật đầu đồng ý. Sóc Phong nhìn qua cô bé lấm miệng này, có nàng học cùng, sẽ không còn cô độc nữa! Bất giác khoe miệng hân cũng hơi nhếch lên một vòng cung rất nhỏ.

Thiên Nhan là ai chứ? Chính là nhân lực cao thâm không thể tưởng, rõ ràng cái nhếch miệng này không thể thoát khỏi 'Thiên lý nhãn' của nàng. Nàng cười đến âm hiểm, ha ha, hòn đá, người có mãi vô tình được hay không?

Sau khi cảm thấy nước ao Tam Sinh có hơi khó chịu, Hoa Thiên Cốt cũng không chú ý nhiều, nàng ngược mắt nhìn vẻ mặt lạnh lùng uy nghiêm của Bạch Tử Họa, không khỏi rung mình, vẻ ôn hòa của Lãnh Du ca ca vẫn hơn a~.

“Liệt tiên Trường Lưu trên cao, đệ tử Bạch Tử Họa, cai quản Trường Lưu sơn tám mươi ba năm, không có đức cho thế gian, không có công cho môn phái, nay nhận Hoa Thiên Cốt làm đệ tử đời thứ một trăm hai mươi bảy. Không mong nàng có thể.... Trường Lưu liệt tiên xin chứng giám!”

Hoa Thiên Cốt nhìn Bạch tử Họa cúi người dâng hương, cũng định nói vài lời nhưng đột nhiên, từ ngoài cửa điện vang lên tiếng nói gấp gáp:

“Tiểu Cốt! Cuối cùng ta cũng tìm được nàng!”

Hoa Thiên Cốt quay ra, nhú mày nhìn người đang chất vấn mình. Người đẹp như ngọc, mái tóc buộc hờ sau đầu bay bay, từng sợi tuyết trắng quấn vào chân mày làm cho hân càng thêm vẻ thánh khiết, hết như một giọt sương sớm.

Này, tất cả mọi người há hốc miệng nhìn, sao người này lại xuất hiện ở Đại lễ bái sư của Trường Lưu? Hân trước giờ không màng thế sự, cũng không có quan hệ hữu hảo gì với Trường Lưu nha! Hân và đệ tử Hoa Thiên Cốt này là có quan hệ gì?

Hoa Thiên Cốt nhú mày nhìn người đó, thốt ra:

“Mạc,... Mạc Băng tiên?”

Mạc Băng mỉm cười nhìn Hoa Thiên Cốt. cuối cùng thì hân cũng đã tìm được nàng. Hân biết, nàng tên Hoa Thiên Cốt, mấy tháng trời như điên như cuồng tìm nàng, thì ra nàng lại là đệ tử Trường Lưu! Nếu không phải là hân trên đường đi tình cờ nghe thấy trong Đại Hội tiên kiếm có người rất xuất sắc là Hoa Thiên Cốt, hân lại ôm hi vọng thấy nàng nên tới thử, ai ngờ ở nơi này có nàng thật!

Hoa Thiên Cốt nhìn Mạc Băng tiên, vị Thượng tiên này rõ ràng là muốn gặp Nhan tỷ tỷ, nhưng mà Nhan tỷ tỷ lại không muốn Mạc Băng tiên nhận ra mình, nàng phải làm sao?

Nam Cung Thiên Nhan than thầm, hừ, Mạc Băng tiên, lúc nào không tới sao xuất hiện ngay lúc này? Không còn cách nào khác, nếu như nàng không xuất hiện, chuyện bái sư của Tiểu Cốt sẽ phải làm sao?

Vậy là, Nam Cung Thiên Nhan nhú mày, tung người bay xuống ở giữa điện chật ních người. mọi người nhìn thấy một thân ảnh xuất hiện vội vàng dạt ra ngoài, tạo ra một khoảng trống.

Theo phản xạ, họ nhìn thứ đột nhiên xuất hiện này. Này, thật không ngờ trên trần gian lại có con người xinh đẹp đến nhường này nha! (Thông cảm, chị là thần, không phải người)

Gương mặt hoàn mỹ, không một khuyết điểm nào cả. Mắt hạnh môi hồng, đôi lông mi dài hơi cụp, che khuất ánh sáng xanh thẳm của biển cả. mái tóc nàng màu tím tuyệt đẹp, dài mà mượt chảy dài như thác, phần cuối lại hơi xoắn lại, mịn hoặc không thể tả.

Một thân y phục thiên thanh, vạt áo tím trải dài như nhung ôm ấp vòng eo nhỏ nhắn chưa đầy một vòng ôm. Trên hông, chiếc cung vũ ba màu: Xanh ngọc, xanh biển và đỏ rực tung bay theo làn gió tạo cho người ta cảm giác nàng là người tạo ra muôn vật trong thiên địa.

Đôi chân trần của nàng bước trên không khí, cổ chân đeo lắc bạc, đỉnh đầu đinh đinh từng tiếng nhỏ như muốn hút hồn người, từ khi nàng xuất hiện, không hiểu sao mà cả đại điện rộng lớn muôn hoa đua sắc, nở rộ. từng làn hương thoảng bay trong không khí làm người cảm thấy thật thanh mát sáng khoái.

Ánh mắt của những người trong đại điện gần như dán chặt vào người nàng. Bạch Tử Họa ánh mắt hồ hững như không để bất cứ thứ gì vào trong mắt nhưng giờ đây lại dán chặt vào người nàng. Chỉ sợ khi mình chớp mắt nàng sẽ bay mất.

Sênh Tiêu Mặc nàng, nàng lại trở nên xinh đẹp hơn một chút rồi. Lần trước, khi nàng hoan ái với hấn xong cũng ngắt đi rồi phong ấn lại tự giải khai. Mà trước khi nàng mất tích, hấn cũng nhìn thấy cảnh nàng hoan ái với một nam nhân khác, trước đó,... nghĩ lại, hấn khẽ nhủ mảy, nhưng mà những lần sau này hấn cùng nàng, nàng đâu có giải khai phong ấn nữa?

Hiên Viên Lăng nhìn sâu vào thân ảnh vừa xuất hiện này. Nàng,... cuối cùng nàng cũng xuất hiện rồi! những ngày nàng biến mất, hấn lại phát hiện ra mình lại càng không quên được hình bóng nàng. Nàng, cứ như một phần thân thể hấn, gắn chặt vào tâm khảm hấn vậy! không thấy nàng, tâm hấn như muốn vỡ nát, hấn nghĩ, có lẽ nếu không có nàng, hấn sẽ không sống nổi,...

Mạc Băng hết nhìn nàng rồi lại nhìn Hoa Thiên Cốt, nàng,... đâu mới thật sự là nàng cơ chứ? Lễ nào?,... Trước đây, hấn nhầm lẫn thật? hấn cơ bản là chưa hề giải thích cho nàng nghe! Nàng liệu có tin hấn yêu nàng hay không? nàng có sẽ rời bỏ hay không?

Thiên Nhan nhìn quanh điện rồi dừng lại ở Mạc Băng Tiên:

“Mạc Băng, người chàng cần tìm là ta! Chúng ta hãy ra ngoài nói chuyện!”

Mạc Băng tiên nhanh chóng đi theo nàng ra ngoài. Sênh Tiêu Mặc biết đây là chuyện của nàng nên vẫn ngồi nguyên tại đó. Chuyện này,... nàng cũng cần phải giải quyết một số chuyện đi thôi!

Bạch Tử Họa nhìn bóng hai người bước đi, trong lòng nhói lên một cái. Hấn rất muốn hỏi nàng một số chuyện nhưng mà đại lễ bái sư đang tiến hành, hấn không thể rời đi được!

Hiên Viên Lăng trông theo bóng nàng, nhanh chóng chạy theo. Hấn muốn biết thời gian này nàng đi đâu! Cũng muốn hỏi hấn,.. có địa vị gì trong lòng nàng. Hấn nguyện từ bỏ tất cả vì nàng chỉ cần trong tim nàng có một vị trí nhỏ cho hấn mà thôi!

opmo

Bạn đang đọc truyện *Thần Ma Chi Tranh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37: Quyển 1: Thiên Sinh Mị Kiếp. Chươn 20: Suy Ngẫm

Nam Cung Thiên Nhan đi ra ngoài, đến ven rừng cấm của Trường Lưu thì dừng, nàng quay người lại nhìn Mạc Băng tiên, nhủ mảy nói:

“Mạc Băng, chẳng phải lần trước ta đã nói rồi sao? Ta và chàng không còn quan hệ gì nữa sao?”

Mạc Băng nhìn không chớp mắt thân ảnh ngay trước mắt mình, chỉ sợ nàng sẽ biến mất trong khoảnh khắc. hấn nghe những lời nàng nói mà nhói đau, này,... nàng vẫn không hề tin là hấn yêu nàng. Nàng vẫn nghĩ,...

“Thiên Nhan,... nàng tin ta, ta yêu nàng là sự thực,... ta khi ấy nói xin lỗi nàng chỉ vì ta thấy có lỗi vì chưa thú nàng mà đã,... nhưng tuyệt đối không phải thấy có lỗi vì không yêu nàng!”

Thiên Nhan quay người lại, cười thê lương nhìn Mạc Băng:

“Ta ư? Ta không còn xứng với chàng nữa rồi! thân thể này của ta đã không chỉ thuộc về mình chàng! Ha ha, đừng nói là thân thể, đến cả trái tim ta,... nó cũng không hề nghe lời ta! Ta yêu chàng nhưng mà ta còn yêu nhiều nam nhân nữa. chàng có nghe hay không?”

Tuy là nàng có tư tưởng của hiện đại, có thể chung sống với nhiều nam nhân nhưng tuyệt trong tâm nàng chỉ có thể chấp nhận, một người có thể yêu nhiều người!

Mạc Băng nhìn kỹ gương mặt tuyệt mỹ đã in sâu vào tâm trí của mình kia. Đã một năm trời, hơn một năm trời hấn đã tìm nàng qua bao nhiêu nơi,... bao nhiêu ngày, bao nhiêu ngày nữa mới đủ. Nàng đốt cục làm sao mới chấp nhận về bên cạnh hấn, như những ngày hai người cùng nhau sống êm đềm trong rừng trúc kia?

Mạc Băng mấp máy môi, định nói nhưng lại bị Nam Cung Thiên Nhan đánh nói trước:

“Mạc, người nghe ta nói đã!.....”

Bạch Tử Họa yên lặng ngồi bên bàn trà cổ, nhìn xuống điện Trường Lưu rộng lớn, từng làn hoa đào như song cuốn lên mệnh mang cùng sương trắng mang đến cho người ta một cảm giác xa đến không thể tưởng, một cảm giác,... không thể nắm bắt. Bạch Tử Họa thở dài, giờ hấn đã là Thần, một vị

Thần cao cao tại thượng rồi, còn điều chi phải vương bận nữa chứ? Nhưng mà, thật sự, hấn cảm thấy bất lực, chúng Thần, tất cả đều là,... là như vậy sao? Không tự kiểm soát được vận mệnh của mình, tình cảm của mình?

Nghe thấy tiếng bước chân, Bạch Tử Họa mỉm cười, nói:

“Cuối cùng nàng cũng đã trở lại?”

“Ngươi biết là ta sẽ quay lại đây sao?”

Thiên Nhan ngạc nhiên hỏi, dù sao nàng đưa Mạc Băng đi, cũng là không biết có chuyện gì xảy ra, hấn cũng sợ qua biết chuyện của nàng và y, lẽ nào hấn chắc chắn nàng sẽ quay lại?

“Hoa Thiên Cốt còn ở đây, nàng đi đâu được cơ chứ?”

Thiên Nhan cười nhạt, ngồi xuống đối diện Bạch Tử Họa, điềm nhiên nàng chén trà lên thưởng thức. Quả thực sâu trong con người nàng là một linh hồn khát khao cháy bỏng với tình thân, nói nàng dứt bỏ, nàng thật sự không làm được. Nàng cười nhạt nhẽo như thể khẳng định mà cũng như là không muốn nói thêm bất kì cái gì liên quan đến chuyện này nữa.

“Ừm, thần vị là Băng Tuyết Thiên Nguyệt Phụng? Không tồi nha! Bạch Tử Họa, ngươi có nhận được kí ức truyền thừa không?”

Bạch Tử Họa trầm mặc một lát rồi nhẹ nhàng nói:

“Nàng có thể gọi ta là... Tử Họa..”

Thiên Nhan có cảm tưởng mình sẽ phun hết cả những lá trà ra ngoài, trời ạ, đây, đây là Trường Lưu thượng tiên, à nhầm là Thần? vị thần cao quý lãnh băng sao? Sao lại làm cho nàng có cảm giác như oán phụ nơi khuê phòng nhỉ? Nàng lắc nhẹ đầu, cười nhẹ như gió thoảng:

“Tử Họa? Giờ ta mới thấy được, ta không gọi ngươi sẽ không nói sao? Thật là ấu trĩ mà!”

Bạch tử Họa nghe nàng nói xong, cười nhẹ như gió thoảng, một nụ cười đẹp tựa sương mai, hazz, tên này vốn đã đẹp đến khác người, giờ lại thêm cả việc hấn thức tỉnh thần huyết, trở thành một vị thần thì ngày càng xinh đẹp, chết mất thôi... không thể nào chấp nhận được.

Bạch Tử Họa vô cùng hài lòng khi nghe nàng gọi mình như thế, hấn đưa ra một tấm thiệp màu vàng rực cho nàng. Thiên Nhan cầm lấy, hừ sao lại chói mắt thế nhỉ? Còn cả kim tuyến lấp lánh nữa chứ? Nàng mở ra, nhìn một lúc rồi khẽ a một tiếng. Bạch Tử Họa giải thích:

“Thiên cung có làm một bữa tiệc nhỏ để chúc mừng ta tấn giai thần vị, nàng là tân nhiệm chủ môn của Mao Sơn nên cũng được mời. ta nghĩ là ta và nàng nên chờ tiểu muội của nàng thức giấc rồi mới đi.”

Thiên Nhan cười cười, bữa tiệc nhỏ? Chỉ sợ là chẳng được đơn giản như vậy nha! Hừ có khéo chứ vị tiên hữu khắp tứ hoang bát hải sẽ tập hợp đầy đủ đó chứ! Thiên Nhan gật gật đầu, mỉm cười hỏi:

“Sao chúng ta không mang theo cả Tiểu Cốt?”

Bạch Tử Họa cười:

“Tiểu Cốt không nên đi, ừm, nàng ấy đang trọng thương, cũng không hề thích hợp tham gia bữa tiệc này.”

Thiên Nhan đưa mắt ra nhìn tầng tầng mây ngũ sắc. Khẽ đưa giọng:

“Ta có thể truyền linh khí cho tiểu Cốt...”

Thiên Nhan cười cười, nàng rõ ràng chuyện nàng truyền linh lực cho Tiểu Cốt Bạch Tử Họa có thể biết rồi, nhưng mà hấn lại không thể thấy được nàng nên mới ngồi chờ nàng xuất hiện.

Bạch Tử Họa nhìn nàng chăm chú rồi cười lạnh lùng:

“Nam Cung Thiên Nhan! Nàng còn có nhiều linh lực quá nhỉ? Hừ, đừng tưởng những ngày qua ta không biết gì! Chuyện này ta có thể không truy cứu nữa nhưng t a mong là không có lần sau!”

Thiên Nhan cười lạnh, ánh mắt sáng quắc:

“Gọi ta Hoa Thiên Nhan! Hừ....”

Không biết nàng nghĩ gì mà đột nhiên cười đáp ứng không mang Hoa Thiên Cốt đi nữa.

Lúc sau, khi Bạch tử Họa rời đi, Thiên Nhan vẫn thần thờ ngồi đó một lúc lâu rồi nói:

“Mị Điệp, ngươi nói xem, có phải ta sai rồi không? ta cứ nghĩ rằng mọi việc sẽ theo đúng y nguyên kịch bản, ta cứ nghĩ rằng những con người, thần tiên

yêu ma trong thế giới này sẽ làm y như kịch bản nhưng mà ta chợt phát hiện ra sự thật ta luôn không muốn thừa nhận...”

Thiên Nhan lặng lẽ nói, nàng cơ bản không quan tâm đang nói với ai, nàng chủ là muốn giải tỏa.

“bọn họ chung quy cũng có suy nghĩ riêng, ta muốn nghịch thiên mà đi, muốn chống lại thiên mệnh. Chỉ là, những người trong thế giới này đều đã có suy nghĩ riêng của họ, ta không thể can thiệp.”

“Có lẽ, nếu như ta không quay về nơi này thì kịch tình kia có thể tiếp tục nhưng mà, ta, đã xen vào cuộc đời của họ,... bắt đầu từ ngày ta gọi Tiểu Cốt một tiếng muội muội, gọi Hoa Lạc 1 tiếng nghĩa phụ thì đã sai... sai hết cả rồi,...”

Thiểm Mị Diệp nhún mày, chủ nhân này là suy nghĩ quá nhiều rồi, cứ thế này thì không ổn,...

“Ta từng nghĩ, ta là thần, có thể xoay chuyển vận mệnh của Tiểu cốt, không làm nàng ấy buồn nữa nhưng mà ta không làm được, kết cục là, cực chẳng đã, quán vào số mệnh là ta đã yêu những nam nhân không nên yêu,... Ta thật là đáng buồn, ta chợt nghĩ rằng, nếu ta biến mất,...”

“Nhan, người đừng nghĩ nữa, đây là thiên mệnh, không thể lay chuyển, người hãy chấp nhận một chút, đừng cố chấp như thế nữa, người còn chưa đạt tới cảnh giới nhất niệm vì thần, như vậy rất có thể sa vào con đường ma đạo! Người muốn biến mất, cũng là nghịch thiên còn có thể những người có quan hệ vs người toàn bộ tan thành tro bụi trừ thần, vậy người nghĩ đi, đã có bao nhiêu người Người từng tiếp xúc?”

“Vậy,... ta phải làm sao?...”

“Nhan, hãy thử hòa mình vào mệnh, cái chứ không nghịch, không phạm vào Thần ý, Người nghĩ xem, nếu giờ người cứ tự tại như ban đầu, sống một cuộc sống không trời buộc cho ta xem...”

Thiên Nhan sững sờ ngược mắt:

“Cái mệnh chứ không nghịch thiên? Cũng là một con đường sao?”

“Đúng vậy,...”

Thiên Nhan Suy nghĩ một lát rồi gật nhẹ đầu, nói với Thiểm Mị Diệp:

“Được rồi, ngày mai người hãy cùng ta tới bữa tiệc của Thiên Cung xem sao!”

Thiểm Mị Diệp vui vẻ gật đầu. Thiên Nhan ngẫm một lúc rồi cười:

“Đi, hai chúng ta đi tìm Đường Bảo, người hộ pháp cho ta, ta sẽ độ hoá linh lực cho con sâu con ấy hóa thành hình người!”

Thiểm Diệp nghe như vậy xong thì cười thâm, vội méo miệng muốn ngăn Thiên Nhan lại nhưng mà nàng lại rất kiên quyết nói:

“Đây là chuyện sớm muộn phải làm, có thể lần này sẽ giúp Đường Bảo sau này thoát đi kiếp tử. ta không muốn nó chết, cũng không cho nó chết đi, Mị Diệp, hãy hiểu cho ta. Không hiểu sao những ngày này mọi việc luôn rất gấp, hầu như chẳng còn thời gian, ta phải tranh thủ, né không chẳng biết chuyện này phải kéo dài tới bao giờ!”

“Nhan, ta cũng không có ý cả người, nhưng người xem, mấy đêm độ linh lực cho Hoa Thiên Cốt, giờ lại độ hoá linh lực cho con sâu múp míp ấy thành hình người, giờ không biết người có chịu nổi không nữa!”

Thiên Nhan cười trấn an:

“Không sao đâu, ta giờ đã lấy lại 6 phần sức mạnh cùng mấy phần trí nhớ. Cũng biết rõ cực hạn của mình ở đâu. Không sao cả mà!”

Chương 21:

:

Bạn đang đọc truyện *Thần Ma Chi Tranh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Quyển 2: Thần Ma Chi Chiến. Chương 1: Tử Huân Thiển Hạ

Thiên Nhan tỉnh dậy sau một giấc ngủ ngon lành. Nàng cười, vươn người ra chọc chọc vào đôi râu của Thiểm Mị Điệp. Thiểm Mị Điệp run run râu, cựa người rồi mở mắt, vừa rụi mắt vừa trách:

“Nhan, người thừa sức lực quá nhỉ? Rảnh quá thì luyện tập lại thần chú đi, đừng nghịch ta nữa !~”

Thiên Nhan cười tới vui vẻ, ôm lấy Mị Điệp vào lòng, cười nói:

“Điệp nhi, người xem, Tiểu Cốt đã ngắt đi được ba ngày chẵn rồi, bao giờ muội ấy mới tỉnh dậy?”

Thiểm Mị Điệp uể oải đáp:

“Có lẽ là hôm nay, cũng có thể là ngày mai, umk, ngày mốt cũng có thể lắm chứ?...”

Thiên Nhan tức giận, búng vào đôi râu của Mị Điệp, đứng dậy thay y phục rồi nói:

“Mau, cùng ta sang phòng của Tiểu Cốt!”

Nói xong, Thiên Nhan mở cửa ra, ánh sáng vào tràn ngập căn phòng. Nàng hít sâu một hơi, bước ra ngoài sân. Gió sớm thổi tới, làm bay mái tóc mượt dài như thác của nàng, từng sợi tóc như những làn sóng dịu dàng. Y phục thiên thanh bay phấp phới, nhìn nàng không chỉ xinh đẹp như tiên tử mà thoát tục như không thuộc trần thế. Cả người thanh thoát không vướng bụi trần.

. Bạch Tử Họa đang đứng bên khóm hoa sen Tịnh Đế cạnh vườn, nhìn thấy cảnh tượng đó hơi mất tự chủ, một lúc sau mới giữ vững bình tĩnh bước đến cạnh nàng, nói:

“Hôm nay, nàng thức giấc sớm?”

Nghe Bạch Tử Họa nói, mặt nàng đỏ lên. Thiên Nhan rửa thầm, đây có phải là đang trêu chọc nàng hay ngủ dậy muộn hay không? thật là... Thiên Nhan quay mặt đi, cố giấu sự xấu hổ, nói:

“Ta,... chỉ muốn qua xem Tiểu Cốt,...”

“Ừm, có lẽ trong hôm nay nàng ấy sẽ tỉnh.”

Thiên Nhan cười cười, bước đi. Tới trước phòng của Hoa Thiên Cốt thì đã thấy một bóng người vọt ra, đâm sầm vào người nàng. Thiên Nhan không phản ứng kịp, lao đảo suýt ngã. Bạch tử Họa đi đằng sau thấy vậy, vội đưa tay ra đỡ lấy nàng. Thiên Nhan nhìn thấy gương mặt tỉnh xảo của Bạch Tử Họa gần ngay trước mắt thì không hiểu tại sao lại thấy tim mình đập vô cùng nhanh.

Thiên Nhan cười ngượng, vội vã đứng dậy, ngượng ngùng nói:

“Tiểu Cốt, muội đi đâu vội vàng vậy?”

Hoa Thiên Cốt nhìn Thiên Nhan, cúi đầu hỏi lỗi:

“Muội, muội xin lỗi,... Nhưng Nhan tỷ, này muội vừa nhìn thấy Lãnh Du caca, tỷ có thấy huynh ấy đâu không?”

Thiên Nhan nhìn Hoa Thiên Cốt đang cúi đầu ngượng ngùng thì cười gian, hehe hỏi:

“Này, Tiểu Cốt, haha,... mấy ngày nay muội ngắt đi, vừa tỉnh dậy lại nhìn thấy Lãnh Du hả? nhưng nhắc tới Lãnh Du,... hần và Vân Thụy đã nhiều ngày không tới, ta đang suy nghĩ có nên đi tìm họ một chuyến hay không đây.”

Thiên Nhan nghĩ ngẫm một hồi, cũng là thần mà, không lo nguy hiểm đến với họ nhưng mà còn chuyện quái quỷ gì đó về người nam nhân ác liệt đó,... nàng phải tìm hiểu cho bằng được.

Ngẫm một lúc, Thiên Nhan lại dặn dò:

“Tiểu Cốt, nghe tỷ nói, hôm sau tỷ cùng sư phụ muội sẽ đi dự tiệc bàn đào. Muội ở đây nhớ luyện công cho tốt. còn nữa, thời gian này muội có thể xuống tìm Mạn Thiên và Kinh Thủy chơi ha! Này Đường Bảo cũng đang ở dưới, lấy hành lý cho muội đó. Giờ muội thân mang trọng thương, không được chạy linh tinh, haha, này mấy ngày nữa để tỷ suy nghĩ nếu đi tìm 2 người kia thì thời gian sau mới về được, muội tự chăm lo cho mình nhé.”

Hoa Thiên Cốt nghĩ một lát, gật mạnh đầu:

“Tỷ đi cẩn thận nhé, muội sẽ đợi, hihi, muội sẽ luyện công thật tốt, Lãnh Du ca ca sẽ rất vui nha!”

Thiên Nhan choáng, sao chuyện gì cũng có Lãnh Du vậy? tên oắt con này, có khi nào Tiểu Cốt thích hần? vậy thì Bạch Tử Họa phải làm sao? Vấn đề này nàng phải xem lại mới được.

Bạch Tử Họa thì hơi nhú mi, kẻ tu luyện nên diệt thất tình nếu không rất dễ xa vào Ma đạo. hần thật lo lắng cho Hoa Thiên Cốt. (Thật khinh bỉ anh này, anh ý còn không diệt dc tình, bắt tiểu Cốt nhà ta diệt tình a~)

Thiên Nhan mỉm cười bước lên mây lành, ngó xuống thấy Hoa Thiên Cốt đang tươi cười vẫy tay chào mình. Nàng khẽ thở dài, lần này nàng nhất định phải truy tìm tung tích Vân Du mới được, tên này cướp đi trái tim con gái nhà người ta rồi chạy làng là sao?

Thiên Nhan quay qua Bạch Tử Họa cười mây cạnh mình:

“Tử Họa, ngươi nói xem, Bàn Đào yến này mấy ngày thì kết thúc?”

Bạch Tử Họa nhú mày suy nghĩ một lát rồi nói:

“Ừm, chúng ta cười mây sẽ hết chừng hơn một ngày. Đại hội, cả đi cả về, có lẽ là gần 1 tháng.”

Thiên Nhan kinh hãi:

“Lâu như vậy sao?”

Bạch Tử Họa thở dài, nói là Bàn Đào yến đúng hơn là yến hội chúc mừng hấn tấn giai thần vị. Vốn những ngày như thế này, hấn căn bản sẽ không tới hoặc là tới một lát rồi rời đi. Nhưng mà, hấn đang muốn dùng yến hội này để ở bên nàng nhiều hơn một lát. Có thể là hơi vị kỉ a~.

Thiên Nhan nghĩ một lúc rồi gật đầu, dù sao thì nàng cũng muốn kiến thức một ít chuyện của Thiên Cung a~. Đang bay, chợt Thiên Nhan biến sắc, nói với Bạch Tử Họa:

“Ngươi có thể đi trước một lát được không? Ta có một chút chuyện cần giải quyết.”

Bạch Tử Họa thấy sắc mặt nghiêm trọng của nàng thì khẽ gật đầu, nói:

“Ta chờ nàng ở phía trước.”

Thiên Nhan bay xuống mặt đất, lướt đi tới một sơn cốc, nơi này toàn là hoa vụ toi đẹp, trăm hoa khoe sắc thắm, sương mù là lướt bay. Nàng yên lặng nhìn bóng áo tím tha thướt như tiên tử, đứng giữa muôn hoa kia:

“Ngươi là sai?”

Người đó quay người lại, mái tóc mềm mượt bay trong gió, gương mặt nhỏ nhắn tinh xảo, trắng nõn nà. Mắt phượng mây ngài, cao quý diễm lệ, nhưng giữa trán nàng ta lại có một dấu ấn dài hẹp đỏ như máu.

Nếu nàng không nhầm thì đó chính là dấu ấn đạo tiên a~. Thiên Nhan nhú mày, trầm tư nói:

“Tại sao trên người ngươi có khí tức của Vân Du và Vân Thụy? ngươi,... sắp tấn giai thần vị?”

Thiên Nhan rõ ràng mình nói gì. Đúng là trên người nữ tử này có hơi thở khí tức của Vân Du và Vân Thụy, hơn nữa, quanh thân nàng ta có tia thần khí ẩn hiện. Không phải thượng thần thức giấc thì chỉ có một khả năng, nàng ta là người sắp tấn giai thần vị.

Nữ tử xinh đẹp kia cười đầy yêu khí:

“Rất xinh đẹp, không hổ là người mà Ma chủ yêu thích. Ngươi muốn tìm hai k3 bắt tài kia? Đơn giản, hãy tiến vào bí cảnh mới được phát hiện trong Hắc Âm sâm lâm đi.”

Thiên Nhan nhú mày:

“Ma chủ? Ngươi nói người kia là Âu Dương Thần Dật? Hấn đã đưa Vân Du và Vân Thụy đi sao? Lẽ nào.... Người hại Tiểu Cốt cũng là hấn?”

Nữ tử áo tím kia cười nghiêng ngả:

“Rất thông minh, không lạ vì sao Bạch Tử Họa chàng yêu thích ngươi, một người lãnh tình như vậy cũng say đắm ngươi, chỉ vì sắc đẹp và trí thông minh ấy sao? Ta thì có gì kém ngươi cơ chứ?”

Đột nhiên giọng của nữ tử này trở nên sắc lạnh, nàng ta lạnh lẽo nhìn Thiên Nhan, hệt như hận không thể dóc thịt nàng ra vậy. Thiên Nhan nhú mày sâu hơn nữa, người con gái này,...làm cho nàng liên tưởng đến một nhân vật trong Hoa Thiên Cốt. nàng nghi ngờ nói:

“Ngươi không ngờ lại có huyết thống Hương thần? ngươi là Tử...”

Chưa để nàng nói xong, đã thấy một khí thể băng lãnh cản lại làn hoa vụ đang cuốn lên. Giọng nói lạnh như băng tuyết lạnh lẽo vang lên từ sau lưng Thiên Nhan:

“Tử Huân, nàng đây là đang làm gì?”

Thiên Nhan quay người lại, ngạc nhiên nói:

“Tử Họa, chẳng phải ta nói ngươi đi trước sao?”

Nữ tử từ y kia đúng là Tử Huân tiên tử. nàng nhìn thấy Bạch Tử Họa thì void mừng thốt lên:

“Tử Họa! Tử Họa, chàng bảo vệ cho nàng ta? Chàng có biết nàng ta là ai không? chàng mau rời xa nàng ta, nếu không Ma Tôn, Ma tôn,...”

Bạch Tử Họa quay người nhìn Tử Huân Thiên hạ:

“Tử Huân, ngươi đang làm việc cho Ma Tôn nào đó? Không phải Sát Thiên Mạch? Vậy thì nàng nên dừng lại đi, ta không muốn đối địch với nàng. Đàm Phàn sẽ đau lòng.”

Tử Huân Thiên Hạ gần như gào lên:

“Bạch Tử Họa, người thiếp yêu là chàng! Ta không quan tâm Đàm Phàn ra sao! Nhưng chàng không thể ở bên nàng ta được, Ma tôn, Ma tôn mạnh hơn chàng tưởng rất nhiều! Người chỉ đang dưỡng thương, người muốn giết tất cả những nam nhân ở bên nàng ta. Chàng có nghe hiểu hay không?”

Bạch Tử Họa không quan tâm, lạnh lùng nói:

“Ta đã nói như vậy mà nàng không biết hối cải thì thôi đi! Thiên Nhan, nà không sao chứ?”

Tử Huân Thiên Hạ điên cuồng cười, bay lên. Bóng người nàng khuất sau sơn cốc, giọng nàng vẫn vang vọng trong thiên địa:

“Tử Họa! Chàng không hiểu! Rồi sẽ có một ngày chàng sẽ hối hận! Chàng là của ta, mãi mãi là như vậy!”

Bạn đang đọc truyện *Thần Ma Chi Tranh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: Thần Ma chi Chiến. Chương 2: Nguyệt Thiên Tình (P1)

Sau khi Tử Huân Thiên Hạ đi rồi, Thiên Nhan vẫn đứng đó, nhú mảy nhìn theo bóng tím chưa khuất kia. Một lúc, nàng quay lại nói với Bạch Tử Họa:

“Đi thôi, nếu không sẽ chậm trễ mất”

Vốn Bạch Tử Họa định nói với nàng rằng không sao, dù muộn tới mấy thì mấy vị kia cũng đợi thôi nhưng nhìn thấy vẻ nhú mảy sầu khổ của nàng, Bạch Tử Họa lại không nói gì, cùng bước lên đám mây lạnh mà Thiên Nhan vừa gọi tới.

Thiên Nhan đang suy nghĩ về kia, những lời của Tử Huân nhưng đột nhiên lại thấy không được thoải mái, là ai đang áp sát? Nàng quay người lại nhìn một lát thì thấy Bạch Tử Họa đang đứng rất gần mình. Nàng mất tự nhiên lui ra sau một khoảng, cười nói:

“Ừm, Bạch Tử Họa, ngươi thấy trên Thiên Cung thứ gì thú vị nhất?”

Bạch Tử Họa nhú mảy, sao nàng lại gọi hần cả tên rồi? Chẳng lẽ nàng để ý tới Tử Huân kia? Tuy nói là không đồng ý nhưng trong đôi mắt tĩnh lặng kia vẫn toát lên vẻ dịu dàng hiếm có, nói:

“Ta thấy nàng nên thử chút Vong Ưu tửu.”

Trong lúc nàng say hần có thể biết thêm một chút quá khứ về nàng? Đây chính là suy nghĩ hiện giờ của vị Tân thần mặt dày này! Thiên Nhan cười nhạt, thời gian qua lâu, nàng sống trong thế giới này lâu ngày cũng thật coi mình là một người trong thế giới này rồi! nàng sẽ tìm cách quay về thế giới kia, nếu không, Âu Dương Thần Dật, tên đó sẽ không tha cho bất kì ai cả, nàng, và những nam nhân tiếp xúc qua nàng.

Nàng mạnh mẽ, nhưng nàng cũng rất yếu đuối, nàng không muốn bất kì người thân nào của mình bị quán lấy, bất kể là Thiên Cốt, Kinh Thủy, Mạn Thiên, Mị Diệp hay là Sát Thiên Mạch, Bạch Tử Họa, Hiên Viên Lăng và cả Bạch Tử Họa....

Thiên Nhan tự trách chính mình, đáng lẽ ra từ ngày phát hiện ra đây là thế giới Hoa Thiên Cốt thì nàng nên lánh đi chứ không nên tham gia vào câu chuyện này. Nàng hối hận rồi, nàng thật sự rung động, với những nam nhân thuộc thế giới này. Mạc Băng, Bạch Tử Họa, Hiên Viên Lăng, Sát Thiên Mạch, Đông Phương Úc Khanh.... Và sâu trong lòng là tình yêu của thân thể này cho kẻ đáng ghét Âu Dương Thần Dật kia!

Nàng nên làm sao? Là tiếp nhận tất cả một cách thản nhiên hay là phải trốn đi? Rất có thể phía nàng đi thì câu chuyện sẽ tiếp diễn theo đúng cốt chuyện? nàng biết là tất cả bọn họ, đều có tình cảm, suy nghĩ riêng nhưng mà thế giới này sinh ra như vậy, sẽ có Thiên Tắc, Thiên Tắc này có thể bóp méo quỹ tích, bảo vệ câu chuyện hay không? nàng hi vọng là có.

Thiên Nhan nghĩ đi nghĩ lại, mặt nhăn mày nhíu một hồi, không ngờ đã tới Thiên cung rồi! Tiệc bàn đào này được bài trí bên bờ Dao Trì, hoa đào không còn nở đẹp như ở Quần Tiên Yến nữa, nó không rực rỡ mà rơi rụng lá lứt, hệt như một cơn mưa hồng sắc.

Từ trong chân trời tươi đẹp ấy, đám mây của Bạch Từ Họa và Thiên Nhan bay tới. Hai người song bước bên nhau, nam lạnh lùng anh tuấn, nữ nhu mì, mỹ lệ. Quanh thân là mây lành bảy sắc, hơi thở của thần như phảng phất, làm người ta không dám nhìn thẳng. Hai người song đôi bước tới, tiên đồng há miệng nhìn không thốt nên lời, hai người này thật quá xứng đôi rồi!

Trước khi hai người vào Yến, đã thay đổi trang phục, nhìn vô cùng mỹ lệ. Bạch Từ Họa mang sa y màu trắng lấp lánh kim tuyến bay bay, cung vũ trường môn cũng màu trắng, hòa vào với thần khí quân quay. Ấn ký trên mi tâm đỏ rực mỹ lệ, ánh mắt lạnh lùng như băng Sương, phủ kín thiên địa. Nhìn hán, người ta như có cảm giác đứng giữa băng thiên tuyết địa, lạnh buốt tới tận cùng.

Nam Cung Thiên Nhan đứng bên cạnh, nàng mang y phục thiên thanh như nền trời ngày nắng. Áo bào phát phơ, cung vũ xanh nhạt cũng bay bay. Từng cánh hoa đào rụng rơi trên mái tóc tím đẹp như mộng như ảo. Thêm vào đó, từ trên người nàng tỏa ra ánh sáng lạnh tươi đẹp như thần nữ.

Hai người cùng nhau bước tới, thần sắc tỏa ra muôn nơi, đẹp không thể tả. Chư tiên nhìn tới ngỡ ngàng. Bạch Từ Họa thấy chư tiên ngỡ ngàng nhìn Thiên Nhan thì tức giận không thôi, một cỗ ghen tuông nổi lên trong lòng, khí lạnh từ người hán tỏa ra khắp nơi. Bây giờ, mới người mới bình tĩnh, ngại ngần quay mặt đi. Tiểu tiên canh cửa cũng rất tự giác hô lên:

“Trường Lưu trường môn, Bạch Từ Họa tới !!!!”

“Trường môn Mao Sơn Hoa Thiên Nhan đến.”

Chư tiên thấy vậy vội bước ra, rôm rả chào:

“Ài da, chúc mừng ngài, Trường Lưu đã có Thần vị chống đỡ, ngàn năm không suy a~”

“Hoa Tiên Tử ngày càng xinh đẹp a. Nghe nói mấy ngày này nàng ở Trường Lưu, này sau này nàng về Mao Sơn ta sẽ tới bái phỏng, nàng không bận lòng chứ?”

“Cũng được a~”

Thiên Nhan cười mà không để ý thùng dấm ngay cạnh đã chua lết cả rồi. Bạch Từ Họa thả khí lạnh tràn lan, lạnh lẽo nói:

“Người đại thái tử của Đông cung Long vương?”

“Dạ, Ngài có gì thỉnh chỉ giáo!”

“Hừ, không cần! Người lui ra đi, chần đường ta vào tiệc!”

Chư tiên thấy vậy cũng nhanh chóng lui lại, nhường đường cho Bạch Từ Họa và Nam Cung Thiên Nhan đi mà không chú ý tới một đôi mắt phượng xinh đẹp chứa đầy mưu mô và ghen tị đang hướng tới nơi này!

Nữ xứng đã xuất hiện rồi a~. Hi hi, đồ các nàng thân phận nữ xứng a~

Bạn đang đọc truyện *Thần Ma Chi Tranh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40: Quyển 2: Thần Ma Chi Chiến. Chương 2: Nguyệt Thiên tình (P2)

Tiệc Bàn Đào trăm năm mới tổ chức một lần. Dao Trì mệnh mang sóng nước, từng đóa sen nở rộ khoe hương, sắc ngọt ngào. Tiên khí lượn lờ quanh, từng đợt mưa hoa đào xinh đẹp làm người ta có cảm như mộng như ảo....

Thiên Nhan ngồi ngắm cảnh sắc bên bờ Dao Trì, lại nghĩ đến kế hoạch rồi đi tới thất thần, lúc sau, thấy có người lay áo của mình mới nhận ra. Nàng quay người lại nhìn Vương Mẫu nương nương, người đang nói gì đó.

Wang Mẫu thấy nàng lơ đãng, vốn cũng không void nhưng thấy ánh mắt nhu hòa của Bạch Từ Họa nhìn Thiên Nhan thì đành coi như không có việc gì, tươi cười thân thiện nói:

“Hoa chương môn, ta nói là Thập nha đầu muốn bái làm môn hạ của Ngài, ngài nói xem?”

Hoa Thiên Nhan nhủ mày:

“Thập nha đầu?”

Bạch Tử Họa nhìn gương mặt mông lung kia của nàng thì thờ dài, nhưng ánh mắt lại càng dịu dàng hơn, quay người sang truyền thần thức với nàng:

“Là Thập Công Chúa, Nguyệt Tinh Phạm, từ nhỏ lưu lạc dân gian, mấy ngày trước được đưa về Thiên Cung. Cô bé đó chắc tầm 13~ 14 tuổi, nói là ngưỡng mộ Mao Sơn, muốn báii nàng làm sư.”

Thiên Nhan nhủ mày, nhìn cô bé xinh xắn, núng nính trong bộ xiêm y lục sắc ngồi cạnh Vương Mẫu kia. Cô bé có một đôi mắt to long lanh, linh động, tròn đẹp tóa sắc ánh xanh biển. Thấy nàng quay qua, cô bé nhìn nàng, lại mỉm cười rất tươi. Thiên Nhan thâm nghĩ, cũng phải tìm người kế nhiệm mình chứ nhỉ? Vân Ân kia không muốn làm chương môn thì nàng dạy nên 1 chương môn mới a~

Nghĩ như vậy, Thiên Nhan liền mỉm cười, nụ cười khuynh đảo chúng sinh, chư tiên thấy đều sửng sốt. Nghe Bạch Tử Họa êm hèm 1 câu mọi người ms bình tĩnh, bầy giờ lại nghe thấy giọng nói thanh thoát mị hoặc của nàng:

“Được thôi. Nhưng ta nói, Tinh Phạm làm đệ tử của ta thì phải là chương môn kế vị của Mao sơn, không được sai sót.”

Không ngờ nàng lại đồng ý dễ dàng như vậy, Vương Mẫu vô cùng vui mừng. Nguyệt Tinh Phạm cũng void về chạy đến cúi lạy gọi 1 tiếng sư phụ. Thiên Nhan khẽ gật đầu. Tinh Phạm thấy vậy thì ngồi ngay bên nàng, hầu hạ đồ ăn và mĩ tửu. Bạch Tử Họa nhìn thấy cảnh này, ghen đến nổi mắt nhưng chẳng làm gì được.

Mọi người thì thấy nhiệt độ không được thoải mái a~. Đột nhiên lạnh quá trời!

Thiên Nhan hết nhìn sen, ngắm đào, thưởng tửu rồi lại quay qua chính giữa tiệc. Nơi này không ngờ lại được sắp xếp một đài cao. Có vẻ trong yến tiệc này có thể có tiết mục gì đó. Không khác gì lời suy đoán của Thiên Nhan, lúc này lại có một bóng trắng thướt tha như tiên tử bay từ những cành đào trên cao hạ xuống.

Nữ tử áo trắng mang theo khăn che mặt nhưng chỉ cần nhìn đôi mắt kia là thấy được sự lãnh ngạo tuyệt luân của nàng. Nếu như nói Hoa Thiên Cốt và Nguyệt Tinh Phạm dễ thương, Kinh thủy hiền thực, Mạn Thiên cao quý thì nữ tử này có gì đó thần bí lãnh ngạo. (Đừng nói vì sao ta lại ko so sánh nàng ta vs Thiên Nhan và Mị Diệp bởi nàng ta không xứng. Ha!)

Nữ tử còn có một dải lụa hồng bay phấp phới theo làn gió. Cảm giác vô cùng phiêu diêu thoát tục. Chỉ thấy nàng ta khẽ cúi người rồi hất lụa trên tay kia lên múa. Dáng người của nàng vô cùng uyển chuyển, Sương khói mịt mù cùng làn hoa tán sắc làm điệu múa càng thêm tuyệt mĩ.

Thiên Nhan quay qua Tinh Phạm, khẽ hỏi:

“Phạm nhi, nàng là ai?”

Nguyệt Tinh Phạm cười tươi, lộ chiếc răng khểnh rất duyên dáng, dễ thương:

“A~ Thiên Tinh tỷ tỷ chính là ân nhân của đồ nhi a~. Kia lúc ở nhân gian gặp một lũ yêu ma xấu xa, đồ nhi đã suýt chết. May có Tinh tỷ ứng cứu kịp thời. Vì vậy Thiên mẫu đã nhận tỷ ấy làm nghĩa nữ, gò tên tỷ ấy là Nguyệt Thiên Tinh a~.”

“Ra là vậy!”

Thiên Nhan khẽ gật đầu. Cũng không hỏi gì thêm nhưng sau khi nghe Tinh Phạm nói hết, nàng mới giật mình.

“Này, Thiên Tinh tỷ tỷ rất giỏi a~ Nghe nói sư phụ của tỷ ấy giỏi lắm. Đồ nhi còn nghe nói Thiên Mẫu có ý để tỷ ấy làm đạo lữ của Bạch lão gia gia nữa đó!”

“Bạch lão gia gia?”

“A~ sư phụ không biết Bạch lão gia gia ở Trường Lưu? Nghe nói Ngài ấy đã phi thăng thành thần. Con nhìn mãi mà chẳng thấy ai giống ngài ấy cả!”

Bạn đang đọc truyện *Thần Ma Chi Tranh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 41: Quyển 2: Thần Ma Chi Chiến. Chương 2: Nguyệt Thiên Tình (P3)

Thiên Nhan ngạc nhiên. Không phải Bạch tử Họa ngồi kế nàng hay sao? Sao bé Tinh Phạm lại không biết được chứ?

“Con nói sư phụ nghe, này Bạch lão nhân gia phải có mái tóc trắng xóa, râu dài lê thê, da mặt nhăn nheo, bước đi chậm chạp mới ra dáng vị thần a~”

Thiên Nhan suýt phun hết Vong Ưu tử trong miệng mình ra. Bạch lão nhân gia? Cũng quá.... Đi!

“Khoan con nói Nguyệt Thiên Tinh kia sẽ là bạn lữ song tu cùng Bạch Tử Họa?”

“Vâng, sau hôm nay con theo sư phụ về Mao sơn còn Tinh tỷ thì sẽ tới Trường Lưu a!”

Thiên Nhan liếc sang Bạch Tử Họa đang run rẩy khóe miệng. Bạch gia gia? Có mà Bạch Long mao a~ Chưa gì đã trêu ong gọi bướm rồi! hừ, thật là tức chết nằng! Không chú ý đến là Nguyệt Thiên Tinh đã múa xong, lại còn hướng tới nằng khiêu khích:

“Nghe nói Hoa chương môn tài nghệ cầm kì thi họa đều tinh thông, thật là làm cho Thiên Tinh ngưỡng mộ. Không biết ta cùng chư tiên đây có điểm phúc chiêm ngưỡng hay không?”

Thiên Nhan nhú mày nhìn đôi mắt phượng sắc bén má xinh đẹp kia. Lúc sau, nằng khẽ kháng cười và nói:

“Ta không phải vũ nữ. cũng không bán nghệ!”

Nghe vậy, mọi người tức giận không thôi. Nhưng không hiểu sao Nguyệt Thiên Tinh lại giữ được bình tĩnh, tiến tới bên nằng:

“A~ Đã như vậy thì Hoa chương môn, không nên từ chối tâm thịnh tình này của ta chứ?”

Nói rồi, nằng ta đưa cho Thiên Nhan một ly rượu. Thiên Nhan tiếp lấy ly rượu ngẩng đầu lên uống cạn. Xong nằng ưu nhã ngồi xuống. Nằng không sợ nữ tử tên Nguyệt Thiên Tinh kia hại nằng bởi nằng rất miễn cảm với độc tố. Tuy là trong ánh mắt của Nguyệt thiên Tinh kia có sát khí và sự thù hận, toan tính nhưng là....

Đột nhiên, Thiên Nhan nhú mày, cảm nhận được thân thể mình có gì không thích hợp, nằng vội vàng đứng dậy cáo từ về biệt viện nơi Thiên cung chuẩn bị cho mình.

Nhưng bây giờ thiên Nhan lại không nhìn vào đôi mắt của Nguyệt Thiên Tinh, nếu có nhìn, nằng sẽ thấy một ánh mắt tràn đầy mưu tính:

...Ha ha, Hoa Thiên Nhan... tại sao cô dám cướp đi hết ánh sáng của tôi?

...Tôi vốn nghĩ, cô cũng giống như tôi, và 2 chúng ta sẽ có thể hợp tác....

...nhưng thật không ngờ cô đã quá kiêu ngạo rồi! Khi cô bắn thiu nhất tôi sẽ dẫn chư tiên đến xem tình trạng của cô!!!!

... Xem cô làm sao đối đầu được với tôi? Tôi mới là nữ chính mới tron vở Đồng nhân tuyệt vời này!

Sorry các nằng vì chương này hơi ngắn, để bù lại thì chương sau sẽ có H các nằng nhé! Đố các nằng nữ H vs ai nào ? >///

Bạn đang đọc truyện *Thần Ma Chi Tranh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Quyển 2: Thần Ma Chi chiến. Chương 3: Âm Hại???(H)

Thiên Nhan nhanh chóng rời tiệc đi về biệt viện kia được chuẩn bị cho nằng. Thân thể nằng thật là khác lạ, nằng thấy sự ác ý trong mắt Nguyệt Thiên Tinh nên mới có ý khiêu khích cô ta, vốn nằng cũng không phải quả hồng mềm mại cho ai bóp thì bóp a~

Một phần nguyên do nữa là thân thể này ngoại trừ những chất độc cực bá đạo ra thì không bị ảnh hưởng gì nhưng giờ thì....

Khắp thân thể nằng tràn đầy cảm giác khô nóng, cả người như bị rút hết sức lực.... Nguyệt Thiên Tinh kia đây là... cho Xuân được vào rượu của nằng ư? Hazz da, xem ra nằng vẫn quá là chủ quan rồi!

Nhưng Nguyệt Thiên Tinh kia là có ý đồ gì? Sẽ không phải là tìm một người cùng nằng hoan ái sau đó tìm chư tiên tới bắt quả tang chứ? Đừng nói là cô ta thật sự nghĩ ra kế sách ngu ngốc này nhé!!!

Nhưng vấn đề ở đây là kế hoạch ngu ngốc của cô ta có thể sẽ thành công... Bởi vì thân thể của thần này không ngăn được Xuân được, một tăng nghĩa nào đó nó còn giúp xuân được trở nên bá đạo hơn.... Nam Cung Thiên Nhan rửa thắm, nằng đứng là anh minh một đời, ngu ngốc một giây mà làm chi tương lai trở nên tăm tối mịt mù quá đi....

Ít ra vào thời điểm hiện tại nàng vẫn giữ được bình tĩnh, đi vào trong tiểu viện, nhìn xung quanh, phát hiện một ôn tuyền nhỏ ở sau viện. Thiên Nhan vung tay lên tạo một kết giới rồi tháo ý phục ra, duy trì cho nước trở nên lạnh băng rồi nhảy xuống ngồi thiền mong bức xuân được ra.

Lúc này, từ bên ngoài tiểu viện lại vang lên những tiếng bước chân đều đều. Bạch Tử Họa vốn đã nhìn thấy sự khác thường của Thiên Nhan nên ngay sau lúc nàng rời khỏi hẳn cũng đứng dậy cáo từ.

Bạch Tử Họa thong dong bước đi trong làn mưa hoa đào đi tới. Hẳn là một tiên tử không vướng bụi trần.

Nam Cung Thiên Nhan cả người ủng hồng ngồi trong ôn tuyền cố gắng vận công. Nàng là một tinh linh bị màn bụi hồng trần quấn quanh.

Bạch Tử Họa không thấy nàng trong tiểu viện liền đi nhanh ra sau viện. Thật không ngờ hẳn lại thấy một cảnh xuân sắc ngập tràn này. Thiên Nhan trong y phục xộc xệch, ướt đầm ngồi trong ôn trì được đóng lạnh. Cả người nàng phiếm hồng, lại còn toát mồ hôi liên tục.

Bạch Tử Họa nhíu mày chạy tới bên nàng, nhìn nàng khó nhọc, khổ sở, không nhịn được bước xuống ôn trì, cầm khăn tay lau mồ hôi cho nàng. Hẳn thấy sắc mặt nàng càng thêm khó chịu thì vội vàng hỏi:

“Nhan Nhi, nàng có sao hay không?”

Thiên Nhan thật sự sắp hết chịu nổi rồi! Nàng cũng không phải Liễu Hạ Huệ a~ Trong khi nàng trúng mị được và cố gắng phá giải nó, một nam nhân đẹp như ngọc lại luôn sát bên mình, lau mồ hôi cho mình. Thiên Nhan nàng....a... thật sự kìm lòng không được a~

Đôi tay khi hẳn lau mồ hôi cho nàng cách xa như vậy cũng cảm nhận được sự mát mẻ của nó. Cả người Bạch Tử Họa tràn đầy hương thơm thanh mát kích thích nàng. Thiên Nhan thật sự không thể kìm nổi mình.

Nàng như biến thành một con người khác. Khí chất không còn trong trẻo lạnh lùng nữa mà đột nhiên chuyển sang quyến rũ chết người. Đôi con ngươi vốn mang màu xanh dương của biển cả bỗng chuyển sang huyết hồng rồi thoáng qua màu xanh lơ như vô hồn.

Bạch Tử Họa vốn cảm thấy ở đây có sự không ổn nhưng chưa kịp phản ứng thì đã thấy Thiên Nhan mở con ngươi ra,.... Nó như có sự quyến rũ, nàng thôi miên hẳn,....

Thiên Nhan đưa tay đẩy Bạch Tử Họa xuống dòng nước. Cả người hẳn chìm trong nước lạnh do nàng biến ra. Vốn khí chất lạnh lùng, cả người hẳn giờ như một tinh linh thánh khiết, (Được rồi, ta công nhận từ tinh linh kia quả là một tội lỗi.)

Bạch Tử Họa nhanh chóng vì nước lạnh mà lấy lại thần trí, nhíu mày hỏi nàng:

“Nhan nhi, nàng sao vậy? Mau đứng dậy, chúng ta nói chuyện đằng hoàng a~”

Thiên Nhan lúc này làm gì có tinh thần đáp chần bong nói chuyện xuống cùng hẳn? Nàng cười đến mị hoặc, đưa bàn tay xinh đẹp, trắng nõn thon dài kia hướng tới cổ áo của hẳn:

“Bạch Tử Họa, chàng yêu ta phải không?”

“Này....”

Bạch Tử Họa không biết phải trả lời ra sao. Nhíu mày nhìn nàng, nàng có gì đó không ổn. (Lạy anh, ổn thì bao giờ ms có H? Anh ns rất vô lí...)

Thiên Nhan void vẽ vẽ vòng tròn trên khuôn ngực rắn chắc của Bạch Tử Họa:

“Bạch Long Mao, ta biết chàng rất thích ta, ta cũng thích chàng. Giờ ta lại bị trúng xuân dược, chi bằng chàng giúp ta giải nó?”

Thiên Nhan vừa xoa xoa vừa thăm nghĩ, lồng ngực rất trắng, rất đẹp và rắn chắc a~. Sờ thật thích tay..... Bạch Tử Họa nhìn nàng, có vẻ như nàng không giữ được thanh tĩnh. Hẳn nghiêm túc nói:

“Ta sẽ giúp nàng.... Bức xuân dược ra...”

Thiên Nhan không khỏi phỉ nhổ trong lòng, này còn chưa đủ độ a~ Trường Lưu thượng tiên a, thần, ta muốn xé rách da mặt cao cao tại thượng của ngươi lắm rồi! thật là bức mình mà! Nàng cười càng thâm mị hoặc thêm cả một phần thần bí, khẽ nói:

“A~ ta từng tự bức ra rồi nhưng không được, hay là thế này,... ta đi tìm người khác giúp ta giải, ngươi không nguyên ý thì thôi đi, ừm xem nào....Mạc Băng? Đồng Phương hay Mạc nhi?”

Bạch Tử Họa nghe nàng nói mà hắc tuyến đầy mặt. hẳn nghe xong giận không lập tức xé nàng ra rồi nuốt vào bụng, nàng đang nghĩ cái gì cơ chứ? Tìm người am nhân khác giúp nàng?

Vị tân thần ấu trĩ về mặt tình cảm nổi điên, quay người lật nàng xuống hồ. Chăm chú nhìn gương mặt tuyệt sắc của nàng, trong mắt như có lửa, hẳn gần từng tiếng một:

“Nhan nhi, ta vốn muốn làm lễ lập nàng thành đạo lữ của ta. Nhưng giờ là nàng bức ta! Nàng không được phép hối hận!”

Nam Cung Thiên Nhan mở to mắt nhìn hấn. nàng có gì phải hối hận? Nàng cũng không phải xử nữa, hấn là xử nam, phải là hấn hối hận mới đúng a~.

Nam Cung Thiên Nhan đón nhận nụ hôn nồng nàn của Bạch Tử Họa, môi lưỡi hia người hòa quyện vào với nhau. Bạch Tử Họa đưa đôi tay xuống phía dưới làm loạn.

Một bàn tay tháo dây áo của nàng, tay kia luồn vào xoa bóp gò bồng đảo của nàng. Thiên Nhan thấp tiếng rón rí. Bạch Tử Họa như được cổ vũ sĩ khí, dời khỏi khuôn miệng xinh xắn của nàng mà trượt dần xuống phía dưới.

Vừa hôn hấn vừa chú ý xoa nắn cho nàng để tọa khoái cảm. Hôn ngân dọc cơ thể nàng dưới ánh sáng khúc xạ qua dòng nước nhìn càng thêm mê li. Nam Cung Thiên Nhan nhũm mày. Xuân được phát tác càng mạnh, nàng sẽ càng không chống cự thêm được một tia thần trí nào.

Thiên Nhan đưa đôi tay ôm lấy eo Bạch Tử Họa, thì thầm vào tai hấn:

“Bỏ qua khúc đạo đầu rườm rà này đi, ta hết chịu nổi rồi!”

“Nàng thật thiếu kiên nhẫn!”

Bạch Tử Họa khẽ cười, búng mũi nàng rồi 'dịu dàng' nói:

“Như nàng ý nguyện...”

Bạch Tử Họa đưa một ngón tay mình vào nơi tư mật của nàng, khuấy đảo, rồi tới hai ngón cho tới khi cả bốn ngón tay lọt thõm trong đó mà quấy phá..... Thiên Nhan co rút thân thể, thân thể nàng rất là mẫn cảm nha!!!!

Không để nàng đợi lâu, Bạch Tử Họa đưa phân thân xanh tím từ lâu của mình vào hoa huyết quyến rũ của nàng, Thiên Nhan ăn đau bất chợt đưa tay cấu mạnh vào da thịt của hấn.

Bạch tử Họa như được kích thích, phân thân ra vào càng thêm mạnh mẽ, hai người đồng đưa trong dòng nước lạnh, chất dịch lỏng của hai người dần quyện vào nhau, tỏa ra một mùi thơm đậm nồng cả ôn tuyền lạnh băng.

Thiên Nhan xụi lơ trong lòng Bạch Tử Họa, Bạch tử Họa yêu chiều nhìn thân thể đầy ngần hân của Thiên Nhan đưa nàng vào tiểu viện nghỉ ngơi. Vừa ngồi cạnh nàng, lau mồ hôi cho Thiên Nhan.

Nhưng lúc này lại có tiếng bước chân dồn dập lại đây. Bạch Tử Họa nhũm mày! Là ai???? Là ai tới nơi này! Có ý đồ gì cơ chứ?

Bạch Tử Họa bất giác lo lắng!!! Tại sao đang lúc Thiên Nhan trúng xuân được này lại có người tới? Đây là ai đã hạ xuân được cho Nhan nhi? Nếu như để cho hấn biết là ai có mưu đồ gì với Nhan Nhi hấn sẽ tuyệt đối không tha!!!!!!!

8

Bạn đang đọc truyện *Thần Ma Chi Tranh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Quyển 2: Thần ma Chi Chiến. Chương 4: Thù Hận

Thiên Nhan ngủ thiếp đi, hazz da, vì vận động quá sức đây mà. Linh hồn nàng xuất hiện nơi hư hải. Lần thứ nhất là khi nàng gặp Hiên Viên Lăng, lần thứ hai là Sênh Tiêu Mặc, lần 3 chính là Âu Dương Thần Dật. Ba nam nhân, Bạch Tử Họa là người thứ tư, a~. Không, còn cả Đông Phương nữa, nàng lại có tới 5 nam nhân. Thật nực cười, rốt cục là có chuyện gì?

Thiên Nhan nhìn Cửu Thủy Điện Liên hoa từ 9 cánh ban đầu giờ chỉ còn lại 4 cánh kia, khẽ đưa tay lên ấn đường, nơi này, đã có 5 cánh hoa rồi, lần này, sẽ là gì đây?? Một cánh hoa nữa ư?

Thiên Nhan nhũm mày, thân thể như nhẹ bẫng lên, lơ lửng trên không trung. Từng bông hoa trên không nở rộ, Thiên Nhan nhẹ nhàng từng bước trên những đóa hoa, lại gần Liên Hoa.

Như cảm nhận được khí tức của nàng, tơ điện chằng chịt tựa như càng thêm linh động, chúng nhanh chóng dài ra, quấn lấy thân thể nàng. Thiên Nhan có muốn thoát ra cũng không được!

Lúc này, bên ngoài có tiếng người đi tới vô cùng rõ ràng. Người đi đầu là Vương Mẫu nương nương xiêm áo cao sang, quyền quý vô hạn. cùng với đó là

một số tiên nhân đều là nữ cả. Nguyệt Thiên Tinh cũng là theo sau.

Vừa bước vào tiểu viện, không ngờ lại thấy Bạch Tử Họa lừng lững đi ra! Vương mẫu giật mình, nói:

“Bạch chương môn, đây là,....”

Mọi người nghi hoặc nhìn tới Bạch Tử Họa, hấn sao lại tới đây nga? Tại sao lại từ trong tiểu viện của Hoa chương môn đi ra?

Bạch Tử Họa lạnh nhạt nhìn quanh, mặt không đổi sắc mặc cho mấy người quan sát mình. Lúc sau hấn mới lên tiếng hỏi:

“Sao các người lại ở đây?”

Điện mẫu mỉm cười lễ độ, người hơi cúi xuống, thể hiện rõ sự kính trọng của mình:

“Bạch chương môn, chúng ta đều thấy Hoa chương môn khi rời đi sắc mặt không được tốt nên cố ý muốn tới thăm nàng ấy!”

Bạch Tử Họa nghe xong, đầu khẽ gật, không lạnh không nhạt nói:

“Nàng đã có ta chăm sóc!”

Wương mẫu nghe vậy, hoa dung thất sắc, nhú mảy vội vàng nói:

“cô nam quả nữ như vậy, chỉ sợ,....”

Trường Lưu vừa có người phi thăng thần vị, tiên giới Thiên Cung lẽ nào không muốn dựa dẫm? Nay đã suy tính cho Thiên Tinh xinh đẹp tuyệt luân cùng làm đạo lữ với Bạch Tử Họa, sau này có gì họa phúc cùng hưởng.

Thiên Tinh xinh đẹp đáng yêu, hết mực săn sóc Thiên Cung, hơn nữa nàng ta pháp lực cao cường, chắc hẳn vị sư phụ thần bí kia cũng không đơn giản. Há lại có thể cho nàng ta chịu ủy khuất.

Tuy là biết Hoa chương môn xứng với Bạch Tử Họa hơn, nhưng mà, thật sự Mao Sơn vừa trải qua kiếp nạn, trong ngoài không mạnh, ngay cả pháp lực người cao nhất cũng kém hơn hấn Lục Đại môn phái còn lại. Chính vì vậy, ngàn vạn không nên đắc tội với Thiên Tinh nha!

Bạch Tử Họa đưa mắt vào tiểu viện, nhú mảy, hấn dường như cảm thấy linh lực của Nhan nhi có điều không đúng, tại sao a~ Linh lực tuy có mạnh hơn nhưng dường như lại ở trong trạng thái cuồng bạo, thật là không hay.

Hấn tuy là tấn giai thần vị, nhận được truyền thừa trí nhớ, nhưng mà những chuyện này nên đi tìm Thiểm Mị điệp là hơn. Mà nàng ta rõ ràng giữa đường lên Thiên Cung lại nói muốn trở về Trường Lưu, hấn nên đưa Nhan Nhi về đó a~.

“Nàng là song tu đạo lữ của ta, có gì là không thỏa?”

Nghe Bạch Tử Họa nói xong, tất cả mọi người đều sững sờ. Chuyện xảy ra đột ngột này, Thiên tinh tiên tử làm sao đây? Rõ ràng vừa nãy Thiên Đế đã tuyên bố vs chư tiên, Nguyệt Thiên Tinh sau này sẽ tới Trường Lưu nga! Vậy mặt mũi con gái nhà người ta biết làm sao?

Nguyệt Thiên Tinh ánh mắt lóe sắc lạnh, cô ta vốn biết mà, hừ, người như cô ta, kiêu ngạo như vậy. Cô ta trước kia vốn là một sát thủ của thế giới hiện đại, vì bị ám hại mà chết.

Ngoài ý muốn, cô ta xuyên không, sống dậy phát hiện ra mình sống dậy ở thế giới Hoa Thiên Cốt. Cô ta vô cùng kiêu ngạo bởi sức mạnh của mình, nghĩ trong tam giới, người xứng với cô ta chỉ có thể là người mạnh nhất Lục giới, Bạch Tử Họa.

Vốn, cô ta đã có kế hoạch vẹn toàn nhưng không ngờ là ngoài ý muốn, kế hoạch chưa thành nghe tin Bạch Tử Họa tấn giai thần vị!

Sự việc đi khỏi tầm kiểm soát của cô ta, cô ta thậm sắp xếp để mình có thể tới Trường Lưu, nhưng trong tiệc bàn đào lại thấy một tiên nữ tuyệt thế vô song sánh bước cùng Bạch Tử Họa.

Lúc bấy giờ, cô ta mới rõ ràng, thế giới này biến đổi, rất có thể là do nữ nhân kia! Thật không chịu nổi, Nguyệt Thiên Tinh cô lại có ngày bề mặt như thế này. Bạch Tử Họa, người nghĩ người là mạnh nhất Lục giới sao? Sát Thiên Mạch nghe đâu cũng đã thành thần.

Hấn ta yêu Hoa Thiên Cốt, mà người sau này sẽ làm HTC tổn thương, chỉ cần Nguyệt Thiên Tinh nàng hợp tác cùng Sát Thiên Mạch, hừ, Trường Lưu hãy chờ đợi sự trả thù của cô đi!

m08TY

Bạn đang đọc truyện *Thần Ma Chi Tranh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 44: Quyển 2: Thần Ma Chi Chiến. Chương 4: Ma Giới

Khi Thiên Nhan tỉnh lại thì đã thấy mình nằm trong căn phòng quen thuộc nơi Tuyệt Tình Điện. Đang ngồi thần thờ, đột nhiên ngửi thấy mùi đồ ăn, bụng nàng ngay lập tức kháng nghị. Thiên Nhan tươi cười nhìn Hoa Thiên Cốt bụng khay đồ ăn tiến vào.

“Tỷ tỷ, thân thể tỷ còn yếu, chỉ nên ăn ít cháo. Đây là cháo hoa đào tự tay muội làm đó, tỷ nếm thử đi!”

“Sư phụ, con cũng giúp nga!!”

Thiên Nhan mỉm cười nhìn Nguyệt Tinh Phạm cùng Đường Bảo tranh nhau nhận công lao về mình, đột nhiên nhớ ra chuyện gì đó, nàng hỏi:

“Mị Diệp và Bạch Từ Họa đâu?”

Hoa Thiên Cốt mỉm cười nhìn bát cháo voi đi, khẽ nói:

“Tôn thượng đưa tỷ về sau đó nói có việc nên phải rời đi! Còn tiểu Diệp thì đang giúp người bố trí trận pháp a~”

Nghĩ tới lời hứa chưa được thực hiện cùng Đường Bảo kia, nhãn tình Thiên Nhan sáng lên:

“Đường Bảo, con nói nghe xem, con muốn biến hóa ra linh thân như thế nào a~?”

Đường Bảo nghe thấy vậy bủn rủn môi xinh, tỏ vẻ khó xử, như mình đã suy nghĩ rất mung. Rất lâu nó mới khẽ thốt lên:

“Mẹ nuôi, con muốn xinh đẹp như mẹ, cũng muốn dễ thương như Xương mục, thật là khó nghĩ a~”

Thiên Nhan nghe thấy vậy, khe khẽ cười:

“Ha, Đường Bảo, con muốn linh thân mang hình dáng của ta, thật không ổn đâu nha! Con muốn biến linh thân thành ai là nguyện ý của con, nhưng ta nghĩ, con không nên dựa theo hình dáng của bất cứ ai cả. Ta thấy nếu con tự hóa thân cũng rất tốt đó!”

Thiên Nhan nói đây là sự thực, thân thể của nàng là thần thể, không thể bị mô phỏng, không ai có thể biến thân, kể cả người có thần lực cao hơn nàng một khoảng. Còn chuyện Đường Bảo muốn hóa thân thành ai là tùy con bé, nàng chỉ muốn giữ mạng cho nó. Vậy, không cần xen vào giữa nhiều lắm gì.

Sau này Thập Nhất và Đường Bảo yêu nhau, tuy là nói yêu tâm hồn của người kia nhưng nếu nhìn nàng sẽ có cảm giác Lạc thập Nhất ôm Hoa Thiên Nhan âu yếm. Thiết quý dĩ!!

Thiên Nhan nhú mày, nàng dường như cảm nhận được tâm tính của mình lãnh đạm hơn, suy nghĩ, cái nhìn về bất kì cái gì cũng khách quan hơn. Đường như, có cái gì đang thay đổi bên trong nàng.

Lúc này Thiểm Mị Diệp bước vào, nhẹ nhàng cười tươi với mọi người trong phòng:

“Nhan, trận pháp đã hoàn thành. Người có cần dưỡng sức thêm một thời gian?”

Nam Cung Thiên Nhan hơi nghiêng đầu:

“Không cần, ta còn rất nhiều chuyện cần làm!”

Nói xong, nàng nhanh chóng bước chân xuống giường, đi ra ngoài. Trước sân của Tuyệt Tình điện là một trận pháp lỏng lẻo linh khí, ngũ thái quang mang tràn ngập. Đứng từ xa nhìn lại hết như một đài cao dát lưu ly mỹ lệ.

Khi Sát Thiên Mạch nhìn bay tới Tuyệt Tình điện thì đã thấy cảnh sắc vô cùng trấn động. Trong lưu ly ngũ thái quang mang, Thiên Nhan nhắm nghiền hai mắt, hai tay nàng đưa lên, kết những ấn pháp vô cùng phức tạp rồi khẽ vờn tay, đẩy nó vào giữa trận đồ.

Bấy giờ Sát Thiên Mạch mới sững sờ, Thiên Nhan, lần này gấp lại, nàng có nhớ A Mạch ca ca? Có mấy ngày không gặp mà ta tưởng như đã xa cách nàng cả ngàn đời, Nhan nhi, Nhan nhi của ta. Vì cái gì mà lần này ta nhìn thấy thấp thoáng sự xa cách cùng lãnh ngạo nơi nàng?

Có khi nào, ta chẳng thể nào ở bên nàng nữa hay không? Hay nàng cứ mãi dần rời xa ta như thế? Nàng có biết hay không, khi nhìn về xa cách của nàng như thế này, ta thấy lòng mình như thắt lại,....

Thiên Nhan nhú mày, phần sức mạnh mới của nàng, nó mang theo cái gì đó nàng không thể kiểm soát được. Trong lúc nàng gắng truyền thần lực vào người Đường Bảo, dường như có cái gì phá kén mà ra, trườn qua thủ ấn, đi vào thân thể của Đường Bảo.

Lúc sau, khi nàng mở mắt ra, sự lạnh lẽo trong tâm hồn đã không khỏi vui bất, nàng như cảm thấy, mình quay trở lại là Nam Cung Thiên Nhan trước kia

chứ không phải như vừa rồi, là một thượng thần lãnh ngạo, chính nàng cũng sợ, nếu như, có một ngày nàng trở thành như vậy,...

Nàng thà chết đi,...

Nam Cung Thiên Nhan mỉm cười, ngó vào giữa trận pháp đang được bao phủ bởi một màn chắn bằng linh khí. Lúc sau, mới thấy một thân ảnh nhỏ nhắn lặng lẽ bước ra.

Người này thân hình nhỏ nhắn nhưng phát dục rất thành thực, yếu điệu tha thướt. Mắt phượng mày ngài, mũi cao, môi đào, cảm nhận da ngần. Quả thật là một dung nhan sắc nước hương trời. Nếu so ra, dung mạo cô bé còn trên cả Nghê Mạn Thiên một phần.

Cô bé khoác trên người phượng bào đỏ chói, da thịt trắng ngần, giữa trán nàng còn có một ấn kí hình hồ điệp màu trắng, mái tóc một màu vàng thả xuôi bay theo gió. Nhìn thế nào cũng thấy hoàn mỹ. Khí chất của nàng như lãnh ngạo, có phần cao quý lại có phần trẻ con, hết như một tiểu công chúa cao quý.

Thiên Nhan nhìn cô bé qua một lượt, khẽ gật đầu cười, thế này có phải rất đẹp không cơ chứ? Trừ Thiểm Mị Điệp, mấy người Thiên Cốt, Tinh Phàm đều há hốc miệng. Sao từ một con sâu lại sinh ra một mỹ nhân thế này?

Đường Bảo thấy biểu cảm của mấy người, nhân tình ngay lập tức sáng lên, cơ hồ tỏa ra ánh sáng nóng rực:

“Sao nào? Đẹp chứ? Hi hi!!”

Cái mặt nhỏ hơi nhếch, cứ như thể nói lên: 'Mau khen ta đi, tôn sùng ta đi, khen ta đi, khen ta đi,....'

Mọi người:.....

Thiên Nhan cười cười, nói:

“Được rồi, ta hơi mệt, đi vào phòng nghỉ trước. Mọi người cứ chơi với nhau trước đi, Tiểu Cốt, ta muốn ăn bánh đào hoa và trà hoa cúc!”

Nói xong, nàng thong thả đi vào phòng điều tức, vừa tiêu hao khá nhiều thần lực, nàng thấy hơi mệt. Đang ngồi điều tức một lát, bỗng thấy dao động linh lực trong phòng, nàng mở mắt ra. Xuất hiện trong tầm mắt của nàng là một gương mặt kiều mị phóng đại.

Dung nhan gần như hoàn mỹ, mang vẻ yếu dị hiếm có ở nam nhân. Lông mi dài làm bóng che hơn nửa tròng mắt tím như thạch anh kia nhưng nàng vẫn thấy tình cảm nhu hòa hiện lên nơi đáy mắt. Trên trán hấn còn mang thêm ấn kí yêu hòa màu tím. Cả người hấn bao bọc trong thần khí, hấn như đồn đại, hấn đã phi thăng thần vị.

Thiên Nhan ngay lập tức bật dậy:

“A Mạch, ca đến rồi! làm ta nhớ A Mạch chết mất! A Mạch, huynh tấn giai thần vị rồi ư? Oa haha, phải chiêu đãi muội một bữa yến tiệc nha!”

Sát Thiên Mạch thấy nàng void cũng mỉm cười mãn nguyện, hấn đưa tay vuốt tóc nàng, khẽ nói:

“Ta tấn giai thần vị, tọa chức Hỏa Thần. Cũng nhờ muội cả, hôm nay ta tới đưa muội xuống Ma giới chơi một buổi. Muội muốn ăn gì, ta đều đáp ứng!”

Thiên Nhan cơ hồ yêu thích tới quên trời đất. Nhưng nàng vẫn để lại một mẩu giấy có ghi: 'Ta đi chơi mấy ngày. Cái này là cho Tinh Phàm!'. Cùng với nó là một cuốn sách dạy pháp thuật từ nông tới sâu. Có nó, chỉ cần tư chất không tồi, 2,300 năm là có thể phi thăng thành thượng tiên. Vậy cũng đủ để Tinh Phàm học trong một thời gian rồi!

Suy nghĩ một lát, nàng hạ bút viết thêm mấy dòng: 'Ta sẽ gắng tìm tung tích của Lãnh Du và Vân Thụy.'. Xong xuôi nàng mới void về cùng Sát Thiên Mạch tung tăng cười mãi xuống Ma giới.

o

Bạn đang đọc truyện *Thần Ma Chi Tranh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45: Quyển 2: Thần Ma Chi Chiến. Chương 5: Ngụy Hiểm Kê Cạn

Thiên cung mây mù lượn lờ khắp chốn, hồng hoan vạn năm trải dài linh khí quán quanh nhật nguyệt. Ánh trăng sáng mờ hệt như càng thêm một phần vừa

nhu hòa, vừa thêm phần quý dị.

Nam cực tiên tôn vừa cười mây, vừa ngái ngủ chật vật đi vào điện Kim Loan, trời mới biết tại sao Thiên Đế lại muốn triệu tập tiên quan khắp bốn cõi họp bàn việc gì mà đêm hôm lại gấp gáp như vậy!

“Nam cực, ngài đó à? Ngài mau đoán xem, Thiên Đế muốn bàn back việc gì mà gấp gáp như vậy chứ?”

“Hóa ra Đông hải Long vương! Hazz, ta cũng thực không biết, ngài có nghe phong phanh chuyện gì chẳng?”

Đông hải long vương nhăn mi làm cái mặt xấu xí của ông càng thêm nhăn nhó tới tột! Ông ta nhìn quanh một lượt rồi đưa tay chỉ về phía điện Kim Loan:

“Tiên tôn có lẽ còn không rõ, ân sư của công chúa Nguyệt Thiên Tinh vừa bái kiến Thiên đế, ngài ấy pháp lực, thông thấu cổ kim, được Thiên Đế vô cùng coi trọng nha! Chuyện nói ra rất dài, còn liên đới đến cả vị thần nơi Trường Lưu và chương môn tiên tử Hoa chương môn của Mao Sơn, thực rất phức tạp!”

Không nghe được gì nhiều lắm nhưng Nam cực tiên tôn thật rõ ràng chuyện Thiên Đế muốn bàn là chuyện cực kì lớn, lại liên đới tới cả hai môn phái tu tiên lớn của nhân giới, còn cả Hoàng tộc là công chúa Thiên Tinh!

Cho tới khi Nam cực tiên tôn vào tới Kim Loan điện mới rõ ràng, đâu chỉ phải là chuyện lớn còn là chuyện vô cùng lớn, vô cùng phức tạp!

Tiêu Dao tiên tôn, sư phụ thân bí của công chúa Thiên Tinh đứng trên cao, kiêu ngạo nhìn xuống chúng tiên, hần cười nhạt:

“Chư tiên chớ vội, Tiêu Dao ta hôm nay tới là vì việc lớn của Tiên giới! Chuyện này thật sự vô cùng quan trọng, liên quan tới vận mệnh quan trọng của cả Tam giới!”

Chúng tiên nhú mày, tiên giới có chuyện gì thật quan trọng như vậy? Đông Linh tiên tôn nhú mày, nói:

“Chuyện quan trọng như vậy tại sao chúng ta không mời ý kiến của Trường Lưu?”

Tiêu Dao tiên tôn nghe xong thì cười nhạt, lạnh lùng nói:

“Tì Mệnh tinh quân!”

Tì Mệnh Tinh quân cúi đầu, nhẹ nhàng bước ra, trên tay còn kính cẩn mang theo một cuốn sách cuộn màu vàng, cực kì tinh xảo, trên đó còn có cả kim quang lấp lánh hết như thần vật!

“Chư tiên, ta có chuyện muốn thuật lại. Ta nắm giữ mệnh cách người trần có trăm năm, mệnh cách tiên tộc vốn là do trời quản, nhưng hiện nay, Vô Cực thiên thư xuất hiện, thiên kiếp tiên tộc đến rồi!”

“Cái gì? Thiên kiếp tiên tộc?”

“Đốt cực là chuyện gì?”

“Làm sao? Ta không hiểu...”

Chư tiên bàn tán xôn xao, người người nhìn nhau thật vô cùng bối rối. Tì Mệnh tinh quân mặt mày nghiêm nghị, như có cái gì đó đè nén xuống cả đại điện, hần liếc quan Thiên Đế, thấy ngài khẽ gật, hần mới tiếp tục nói:

“Thiên kiếp tiên tộc đáng xuống, không sai biệt chính là do Lục giới có hai vị thần tiến giai, thần tộc chuẩn bị thức giấc!”

“Thần tộc chuẩn bị thức giấc thì làm sao?”

“Có điều chúng tiên chưa rõ, Thần tộc biến mất là do trời phạt, thần khí lưu động trong trời đất mạnh lên sẽ làm chúng thần thức giấc, Tám phương lâm kiếp hoang hỏa, ắt diệt sinh linh.”

Tiêu Dao tiên tôn vẫn giữ nụ cười nhàn nhạt nơi khóe miệng, giải thích. Chúng tiên nghe xong, giật mình không thôi! Tì Mệnh tinh quân nghe xong thì khẽ gật đầu, tiếp tục lời nói của mình:

“Trời không còn dung Thần cách, Hai vị thần mới được sinh ra trời đất có thể dung, nhưng Thần tộc thượng cổ là không thể. Vô cực thiên thư chính là mệnh cách do trời định nếu như Thần tộc thượng cổ thức tỉnh.”

Nam Cực tiên tôn nhú mày, trầm giọng nói:

“Thiên kiếp của tiên giới ra sao?”

“Nơi này ghi chép về kiếp nạn của Lục giới. Thần giới và Phật giới đã chọn vui trong bãi bể nương dâu. Tiên giới thì bảy bảy bốn chín ngày sẽ phải chịu ngàn kiếp hoang hỏa. Ma giới và Yêu giới thiên kiếp dằng xuống là sáu sáu ba sáu ngày chịu đủ vạn kiếp Thiên Lô. Nhân giới cũng bị chìm trong khí tức hồng hoang, đại hồng thủy sẽ rửa trôi tất cả!”

Bắc Hải Long vương nghe xong mà giật mình. Nếu tứ giới mà phải chịu kiếp như vậy thì sẽ làm cho trời đất trở về với khí hồng mông! Vạn vật biến mất, vũ trụ sẽ về với thừa sơ khai sao?

Nhìn vẻ mặt vô cùng hoảng sợ của chư tiên, Nguyệt Thiên Tinh vốn thanh lãnh đứng một bên lại cười nhạt, nói:

“Thiên kiếp này, có cách giải!”

“Thiên Tinh công chúa, người mau nói, cách nào có thể cứu được lục giới của ta?!”

“Hừ, Thiên kiếp đang xuống chẳng phải bắt đầu từ cái gọi là Thần sao? Vô Cực Thiên thư đột nhiên xuất hiện nơi Thiên Tảng nói rõ tất cả, chỉ cần bắt diệt hết chúng thần tinh dậy, trời đất sẽ trở lại vĩnh sinh, bất diệt!”

Chúng tiên nhìn nhau, tâm thần bất định, đột nhiên Phản Tượng tiên lên tiếng:

“Nói sao cũng là thần, ta thật không biết làm sao có thể tiêu diệt được họ? Tuy chúng ta thế mạnh người động, nhưng muốn diệt sát hoàn toàn lại là chuyện khó!”

“Có gì đáng ngại, ta tu tiên trăm năm có thừa! Tinh cò có lần đạt được một di tích viễn cổ. Nơi này có lưu trữ lại rất nhiều 'Tòa Thần thạch' có tác dụng nhận ra ai là chúng thần thượng cổ! nếu vẫn không an, còn có cả 'Tòa thần hương' mê hương này sẽ làm người ta mất đi thần lực tạm thời. Chuyện này thật quá dễ!”

Thiên Đế nghe, cũng không khỏi gật đầu. Ngài suy ngẫm một lúc, lại trầm giọng nói:

“Để tránh cho Lục giới lâm nạn, chúng tiên nghe lệnh, toàn lực truy sát chúng thần thượng cổ! không để bất kì ai lọt lưới! Hòa thần Sát Thiên Mạch của Ma giới tuy không có hại gì cho ta, ta cũng không áp chế được một tân thần nên không động chạm gì tới hắn! nhưng để đảm bảo an toàn, mau truyền lệnh tới Trường Lưu để Tuyết Thần có thể tùy cơ ứng phó!”

“Khoan!”

“Tiêu Dao tiên tôn có gì chỉ bảo?”

“Ta thực có chuyện muốn nói, Hoa Thiên Nhan, chương môn Mao Sơn thật ra nàng cũng là một thần linh thượng cổ, mang trong mình sức mạnh vô cùng to lớn, vậy mà nàng ta lại nhập nhằng không yên với Tuyết Thần Bạch Tử Họa. Chi bằng thế này, Thiên cung ta sẽ gả công chúa Thiên Tinh tới Trường Lưu, đảm bảo Tuyết thần theo phe Thiên cung chúng ta! Nếu như hắn không chấp nhận, nói hắn hoặc mang đầu của Hoa Thiên Nhan hoặc ghép tội Trường Lưu phản bội Tiên giới, toàn lực đuổi bắt môn hạ Trường Lưu, Thiên Đế, người thấy sao?”

Thiên Đế nghe xong thì gật đầu, đưa tay vuốt chòm râu dài của mình, Thiên Đế đồng dạc nói:

“Trường Lưu Tuyết Thần Bạch Tử Họa tôn quý thật xứng đôi vừa lứa với công chúa Thiên Tinh, giờ ta lại kết một mối lương duyên tốt đẹp! Hoa Thiên Nhan kia nếu thực là chúng Thần thượng cổ thì tuyệt không thể tha! Cứ theo lời của Tiêu Dao tiên tôn đi vậy!”

“Thiên đế anh minh!”

Thiên cung chuyện lớn xảy ra mà Thiên Nhan vẫn không hề hay biết, nàng thực vui vẻ dạo chơi mấy ngày ở Ma giới cùng Sát Thiên Mạch, tới ngày thứ 3, nàng cùng Sát Thiên Mạch mới bước chân vào cung điện của Ma Giới.

Ma giới chật chội quanh là tứ khí bao trùm, hắc vụ quấn quanh nhưng lấp ló trong Sương đen lại là từng đóa hoa đẹp tới mê hồn. Sát Thiên Mạch thấy nàng tò mò, liền cười nói với nàng:

“Loại hoa này có tên Phi Vũ, mong manh như mao, đẹp như vũ. Có hai màu lẫn nhau tỏa sắc. Khi là màu đỏ thì tỏa ra huyết khí, mà trắng lại tỏa ra mê hương nhưng tiên lực cao chút là sẽ không ảnh hưởng gì nhiều!”

Thiên Nhan cười, ha ha ngắt lấy mấy bông trắng, lại cầm vài bông đỏ, nhìn chúng một hồi rồi quay lại nói với Sát Thiên Mạch:

“A Mạch ca ca, Ma cung của huynh chơi có vui không? Nếu như không vui muội sẽ ở lại nơi này chơi đùa a~”

Sát Thiên Mạch bất lực, lại đỡ dành nàng một phen, Thiên Nhan mới chịu đi tới Ma cung một lượt.

Vào tới Ma cung, thật không ngờ nàng lại gặp tới mấy người bạn cũ a~. Đồng Phương Úc Khanh, Mạc Băng tiên và cả Hiên Viên Lăng a~. Sao lại náo nhiệt void về như thế này? Thiên Nhan lại cười nhìn nữ tử đứng hơi xa, dung mạo nàng thật thanh tú, ưa nhìn. Nhưng trong đôi mắt nàng không được vui vẻ cho lắm!

“Nàng là?”

“Lưu Hạ, muội muội của ta!~”

Là Lư Hạ? không phải nàng ta đã chết rồi sao? Tại sao lại,...lẽ nào Sát Thiên Mạch dùng thần lực của mình cứu nàng? Như vậy,... hân sẽ bị thiên phạt nha! Sát Thiên Mạch khế cừ, nếu hư hân không bị trọng thương thì sao hân có thể tới thăm nàng muộn như thế?

Chưa để Thiên Nhan kịp nói gì, Dong60 Phương Úc Khanh đã cười cười bước tới:

“A~ Tiểu miêu tinh, nàng thật hư a~. Ta tìm nàng cũng không mất ít thời gian đâu! Sau này ta sẽ ở lại đây chơi cùng nàng, cứ ở Ma đô chơi void về cùng ta, đừng chạy loạn!”

Hừ, hân sẽ nhốt nàng lại, nếu nàng ra ngoài sẽ bị bọn tiên điên rò kia bắt lại, nếu như nàng bị bắt thì, thật là, hân không tưởng tượng được chuyện gì sẽ xảy ra a~! Trường Lư không tốt, hân quen Bạch Tử Họa bao năm, nếu cứ để nàng lại nơi đó, hân thật không biết sẽ xảy ra chuyện gì nữa.

Hiên Viên Lăng tươi cười, nhón nhơ như con cún lại phía nàng lấy lòng:

“Tiểu Nhan Nhan, ta đã nhường chức Hoàng đế của hân gian lại cho người đáng tin rồi, ta sẽ ở lại đây chơi cùng nàng!”

Mạc Băng tiên không nói gì nhưng khế gật đầu. Thiên Nhan nghe xong thì bật cười, nói:

“Ha ha, vậy là ta sẽ có một đàn mỹ nam tiền hô hậu ủng rồi! Thật là void về a~. Được rồi, ta hi7 mệt, Lư Hạ, cô theo ta đưa ta đi nghỉ a~”

Đội nàng khuất bóng, mấy người nam nhân tuy nhìn nhau đầy địch ý nhưng vẫn không sảy ra tranh chấp. Cuối cùng Mạc Băng Tiên trầm trầm mở miệng:

“Nàng không thể dời khỏi đây! Bọn tiên già kia điên rồi. Tên Bạch Tử Họa kia cũng điên rồi, không nên cho nàng về Trường Lư, nếu không nàng sẽ đau lòng! Dù sao, chuyện này cũng liên quan đến an nguy của Lục giới, tên đó sẽ không dễ động lòng!”

Hiên Viên Lăng nghĩ ngẫm một hồi rồi khế mỉm cười:

“Ta nghĩ ra một chuyện, chi bằng đưa nàng vào Man Hoang, nơi đó tách biệt Lục giới, tuy là có hơi hoang vắng nhưng nếu chúng ta cùng làm nàng vui về thì vốn sẽ không quan trọng!”

Sát Thiên Mạch trừng mắt:

“Hừ, cho dù tam giới có hủy diệt hay không liên quan gì đến ta? Hừ, nếu nàng không muốn, không ai bắt nàng đi được cả!”

“Nhưng nếu tất cả thần tộc đều như vậy,... huynh đệ tỷ muội của nàng...”

Cả bốn khế chìm vào trầm mặc.

Thiên Nhan cùng Lư Hạ rời đi, nàng dừng lại dưới một gốc đào ma, cánh hoa đào màu đỏ tím bay chào nghiêng khắp đất trời. Thiên Nhan nghiêng đầu nhìn Lư Hạ, cười nói:

“Lư Hạ, ngươi mong nhớ Trúc Nhiễm?”

“Chàng ở nơi nào?”

Lư Hạ kích động ngẩng đầu, đôi mắt đen lóe lên tia sáng kích động. Thiên Nhan bỗng thấy cảm khái, người có tình trong thiên hạ nhiều vô kể, hiển nhiên ai ai cũng muốn có kết cục viên mãn!! Nàng thật không giúp gì được nhiều, nhưng mở Man Hoang ra cần có ấn kí trường môn của một trong thất đại trường môn. Vừa hay, nàng2co1 một cái cung vũ trường môn của Mao Sơn!

Thiên Nhan cười cười, đưa tay lấy cung vũ trường môn lật lại trên tay, cười tới ranh mãnh:

“Nơi này của ta có một thứ để đi tới nơi có hân. Man Hoang, ta muốn vào đó dạo chơi một lần, cô có nguyện đi theo không?”

Lư Hạ nhìn xong, khế nhú mày một chút rồi nói:

“Cô có biết là Man Hoang dễ vào khó ra?”

Thiên Nhan cười tự tin, nháy mắt đẹp:

“Ha ha, cô tin ta đi, sau khi tìm được ý trung nhân của cô, ba ngày sau chúng ta sẽ ra khỏi Man Hoang, ta có cách mà!”

Lư Hạ nhú mày, nàng ta có nghe tới chuyện Tiên cung đang dốc toàn lực truy bắt Hoa Thiên Nhan, chường môn Mao Sơn. Có vẻ như cô ta còn không biết chuyện lớn sảy ra, còn muốn tới Man Hoang chơi đùa. Nhưng mà, nếu nàng ấy tới Man Hoang có khi nào sẽ tránh được một kiếp,....

“Được rồi! Ta đi cùng cô!”

Bạn đang đọc truyện *Thần Ma Chi Tranh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Quyển 2: Thần Ma Chi Chiến. Chương 5: Một đời một kiếp

Thiên địa một cánh đồng cỏ trải dài tới cuối chân trời. Làn gió thổi tới, lại làm cho từng cánh hoa cuốn bat đi, mùi hương thơm thanh nhã mà dịu ngọt trải dài trong không khí. Trời xanh mây trắng, cỏ xanh, hoa tím, một bức tranh cảnh vật tuyệt đẹp!

Trên cánh đồng cỏ, có 3 cái bóng nhỏ đuổi nhau. Trong đó, hai đứa bé chạy trước là hai bé trai, dung mạo giống hệt nhau, có phần hưng phấn tinh nghịch lẫn lộn qua lại trên cánh đồng hoa.

Riêng đứa bé đi sau, có vẻ nói cho đúng hơn là một thiếu nữ. Dung mạo nàng vô cùng xinh đẹp, thiên địa không có cách tranh phong, nơi nàng đi qua thì nhút nhát cây cỏ như phải cúi đầu. Nàng nhìn hai đứa nhỏ quần nhau trên cỏ cười dịu dàng:

“Thụy Nhi, Du nhi, hai đứa không được nghịch ngợm quá mức như vậy!”

Thiếu nữ bước đến, trên mặt vẫn treo lên một nụ cười khuyên thiên đảo địa. Nàng cúi xuống, nhắc từng đứa nhỏ lên rồi lấy khăn tay, nhẹ nhàng lau người cho chúng.

Đứa nhỏ nhìn chừng chặc hơn một chút cúi đầu cười, còn đứa nhỏ còn lại nghịch ngợm le lưỡi, vô cùng không cam lòng mà bĩu bĩu môi xinh:

“Không phải do Thụy nhi! Là do Du ca ca trêu đùa Thụy nhi trước, Nhan tỷ, tỷ mau phạt Du ca ca đi!”

Thiếu nữ xinh đẹp cười vân đạm phong khuyên, tiểu liệt thiên địa, đưa tay khẽ búng mũi đứa nhỏ, máng yêu:

“Thụy nhi ngày càng hư, sao lại đổ lỗi cho ca ca như thế!”

Thụy Nhi biết không qua mắt được thiếu nữ, khẽ cúi đầu như biết lỗi. Du nhi thấy vậy, cười cười kéo tay thiếu nữ xinh đẹp:

“Nhan tỷ, không phải tỷ nói đùa đệ và Thụy nhi tới xem cánh đồng hoa sao? Toàn là cỏ, đệ không thấy hoa đâu cả! Nếu Nhan tỷ mà nói dối, Du nhi sẽ không chơi với người nữa!”

Thụy nhi tuy cúi đầu nhưng cũng khẽ thò thè: “Thụy nhi cũng vậy!”

Thiếu nữ tên Nhan kia khẽ bật cười, véo má hai đứa trẻ rồi đưa tay lên, khoát tay áo qua một vòng rồi cười với tụi trẻ:

“Đó, hai tiểu quý, miễn nhân rồi chứ?”

Thụy nhi và Du nhi nhìn ra cánh đồng, chỉ thấy lấy chỗ họ là trung tâm, theo bán kính lớn dần, hàng ngàn đóa hoa li ti mọc lên như nấm mọc sau mưa. Cảnh đẹp không sao diễn tả nổi!

Hai đứa trẻ nhìn thấy, hưng phấn không thôi, vỗ tay liên hồi khen: “Tỷ tỷ, tỷ thật tài năng nha! Ta thật tự hào! Thật đẹp quá, đẹp quá đi!!!”

Thiếu nữ nhìn cánh đồng cỏ xanh mướt bỗng chốc hóa thành một đồng hoa xinh đẹp, cười nhẹ nhàng:

“Không có gì, ta vốn là hoa thần mà!”

“Tỷ tỷ, ta thật muốn tỷ đi ra ngoài cùng ta, người cứ phải nhốt mình trong thần điện như thế,... rất nhiều tiểu thiên tôn của thần tộc khinh thường chúng ta, nói tỷ tỷ xấu hổ vì dung nhan xấu xí nên không dám ra ngoài!”

“Nhưng rõ ràng là không phải, ta cả đời rõ ràng chưa thấy thần nữ nào xinh đẹp như tỷ, lại có pháp lực cao hơn tỷ. Sao tỷ không ra ngoài chơi với bọn ta?”

Thụy Nhi và Du nhi tranh nhau nói tới gương mặt đỏ bừng. Thiếu nữ nhìn, bỗng chốc cười thê lương, gương mặt nàng nhìn ra xa tận chân trời, nàng khẽ thở dài:

“Thụy nhi, Du nhi, cả đời ta sống hơn 2 vạn năm, tất cả đều dành để sống ở đây, cai quản muôn hoa của Thần điện, ban bố vạn mùa của Lục giới, cây cỏ

do một tay ta sinh. Có những lúc, ta cũng rất muốn rời đi nơi này. Nhưng phận trời định, đôi khi thần cũng không trái lại được mệnh trời! Ta không thể ra khỏi thần điện, âu cũng là mệnh trời,....”

Hai đứa nhỏ nhìn nhau, rõ ràng là không hiểu gì nhưng chúng nhìn thấy gương mặt thoáng buồn cùng trăng khế từ người nàng tỏa ra, cũng không nói gì nữa.

Chốc, thiếu nữ nhìn xuống hai đứa nhỏ, cười, lại một nụ cười ôn nhu không dấu nổi nỗi niềm yêu chiều. Cuộc sống suốt 2 vạn năm của nàng, không phải là có hai đứa nhỏ này cùng linh vật làm bạn, chắc nàng sẽ không chịu đựng nổi...

“Du nhi, Thụy nhi, nghe tỷ tỷ. Tỷ không thể ra khỏi Thần điện được, nhưng nếu có ai khi dễ hai nhóc. Hai đứa lại không thể vận dụng thần lực, hãy dùng ẩn vận này mà chạy trốn!”

Ẩn vận này là năng dùng linh lực của muôn hoa trong vạn năm tạo thành, nếu như không sử dụng được Thần lực thì còn có thể lợi dụng linh lực của muôn cây vạn cỏ. Nàng ngẫm một lúc, lại nói:

“Cũng có thể nó không đủ cho hai đứa chạy trốn nhưng tỷ sẽ xác định được hai đứa gặp nguy hiểm, cần giúp đỡ, tỷ sẽ tới đó ngay!”

Nàng cười nghĩ, mình sẽ dùng hết khả năng bảo hộ hai đứa nhỏ này,... nhưng cuối cùng, lại là hai đứa nhỏ bảo hộ nàng.

Yêu thần xuất thế, trời đất máu nhuộm thành sông. Ngày đó, thiên hà chảy ngược, nước biển dậy sóng cuốn lên những cột sóng tím tuyệt đẹp, cũng là ngày nàng tròn 3 vạn tuổi, phải ứng 3 kiếp thiên lôi, hia kiếp hoang hóa của chúng thần thượng cổ.

Nàng không có năng lực chống lại Yêu Thần, cho tới ngày đó, nàng không hiểu sao Yêu thần lại nhất quyết phải giết nàng. Khi thượng thần thái cổ ứng kiếp, ngàn không vạn không nên có sự quấy rầy từ ngoại lực.

Nàng vạn tính ngàn tính cũng không nghĩ hai đứa nhỏ tu vi cộng lại còn chưa bằng nàng kia sao dám đối kháng với Yêu Thần tối thượng, sức mạnh Yêu Thần thượng cổ, ít cũng phải sánh ngang với Chủ Thần.

Trận chiến ấy linh lực tứ tán, chịu hao tổn nửa thân tu vi nàng mới miễn cưỡng qua khỏi. Không ngờ cánh cửa Thần điện chợt mở toang. Thân ảnh Thụy nhi và Du nhi bị đánh bật vào sảnh đường.

Thân thể suy yếu, không thể làm gì, nàng đành ngồi im vận khí mong Thần lực nhanh hồi phục, Yêu Thần biết ý, cười man rợ, nàng ta hét lên chói tai mà xông tới. Vân Thụy chạy tới, che chắn trước người nàng, Vân Du cũng cùng truyền ít linh lực còn thấm thương vào kết giới. Vân Thụy hét lên:

“Yêu thần chết tiệt! Nhan tỷ mà khôi phục sẽ không tha cho ngươi!”

“Chết đến nơi rồi mà còn giả mồm!”

“Yêu thần kia, ta và ngươi không quen chẳng biết, có sao ngươi muốn giết ta? Lại nhân ngày ta độ kiếp thần linh Thái cổ mà đáng thế muốn dồn ta vào chỗ chết?”

Nàng mở mắt ra, hai tay liên tục vận khí, miệng khẽ hỏi. Yêu thần cười mỉ mỉ, ánh mắt tím tuyệt đẹp lóe tia sáng sắc lạnh:

“Hoa thần Nam Cung Thiên Nhan, hừ, ta muốn hơi hơi phi yên diệt, đòi đòi kiếp kiếp không còn hiện hữu trên lục giới nữa! Nhiều lời, hai đứa nhãi còn này dám can ta? Muốn chết!”

“Không!!!!!!!!!!!!!!”

Tiếng hét thê lương của nàng vọng cùng thiên địa. Nam Cung Vân Du cùng Nam Cung Vân Thụy bị đánh bay kết giới, hộc máu miệng nhưng vẫn gắng đứng dậy. Hai người nhìn nhau mỉm cười, đưa tay cùng nhau kết ấn. Ấn chú sáng lên mạnh mẽ, linh lực của đất trời hội tụ.

Hai người đứng trong luồng sáng bảy sắc, cười đẹp hết như vạt nắng mai đẹp nhất mà nàng từng thấy. Hai đứa nhỏ tiêu hao hết linh lực của mình làm nên kết giới này cho nàng, vậy chúng phải làm sao?

“Nhan tỷ, đừng lo, không khó! Chúng ta chẳng qua cũng chỉ ngủ một giấc! Vạn năm sau thức giấc, tỷ sẽ đón đợi ta chứ? Từ nhỏ ta đã rất tự hào vì có một người tỷ tỷ xinh đẹp lại mạnh mẽ như tỷ.

Chúng bạn luôn ghe ghét với hai ta, nên chúng mới trêu tức hai đứa. nhưng chúng ta mới không mắc lừa đâu! Tỷ tỷ, người đừng khóc mà, người khóc rất xấu! Cì là một giấc ngủ, vạn năm là nhiều rồi! Chúng ta sẽ không chết! Tỷ tỷ, ta còn đợi tới một ngày tỷ tới cứu ta!

Ha ha, thật là, lại để cho ta cứu tỷ, tỷ thất hứa rồi! Ha ha, thật là, Nhan tỷ, ta buồn ngủ quá. Ta và Vân Du ca ca chỉ ngủ một lát thôi! Khi chúng ta tỉnh dậy sẽ nhìn thấy tỷ phải không?

Sau này tỷ quên ai, cũng không được quên chúng ta! Nếu không hai đứa sẽ giận tỷ đó! Được rồi, đã bảo không được khóc cơ mà, thật xấu!”

Nàng ở trong phong ấn, cơ hồ nhìn thấy linh thức màu bạc của chúng dần dần tắt đi. Con tim như thắt lại...

“Cong....kong....”

Chuông Đông Hoàng vừa gióng, đại biểu thế gian hai vị thần ra đi. Thiên Nhan sững sờ nhìn hai thân xác nằm đó, còn cả vẻ mặt yêu mị của Yêu Thần khi đó, nàng ta cười vô cùng yêu lệ:

“Hừ, hai con kiến mà dám ngang đường bôn tôn! Không cho các ngươi tan thành tro bụi thì không hả nổi giận trong lòng ta.”

Nói rồi, Yêu Thần đưa hai tay lên, kết tụ một luồng sáng màu tím nhạt, rồi nó đậm dần. Thiên Nhan bên trong trông thấy, ánh mắt xanh lơ xinh đẹp nổi lên tia máu. Cả người nàng như không còn sức lực.

Thần trí nàng không còn nghĩ gì được nhiều, nàng chỉ biết, hai đứa nhỏ ngốc nghếch, người thân duy nhất của nàng sắp biến mất, cả thân xác cũng sắp bị hủy,... Nàng hét lên:

“Dừng tay!”

Yêu Thần nghe thấy, giật mình trông lại phía nàng thì thấy cả người Thiên Nhan bao quanh bằng huyết vụ. Mái tóc xanh lá tung bay, khí thế ác liệt cuốn cuộn chảy ra, kết giới kia rắn chắc là vậy mà hắc vụ kia lại ăn mòn được, dần mòn đi rồi cách, vỡ tan.

Thiên Nhan đứng đó, y phục không gió thổi mà bay, gương mặt tinh xảo của nàng căng ra, ấn kí cửu thủy điện liên hoa trên trán từ màu hồng trở thành màu đỏ sậm như máu tồi từ đỏ hóa đen. Những tia chớp quanh hoa cũng hóa đỏ rực, lớn dần bao quanh người nàng.

Yêu thần nhìn thấy vậy, không khỏi mở to mắt, cuồng tiếu:

“Ha ha,... Thánh nữ thần tộc mà lại hóa Ma,... ha ha,... nếu như chủ thần biết được thì làm sao nhỉ? Ngài sẽ giết ngươi trừ họa hay để ngươi làm một quái vật Thần không ra thần, quỷ không ra quỷ? Ha ha,... Thánh nữ thần tộc Ma đạo! Cả thần tộc chính hay tà đều sẽ không dung ngươi, sẽ diệt trừ, chung sức diệt trừ ngươi!”

Cả người Thiên Nhan tỏa ra mùi máu, mùi của chết chóc, ấn kí trên trán như khẽ chuyển động,

Thiên Nhan tỉnh từ trong mộng,... từ khi tiếp nhận thêm một phần linh thức kia, kí ức trong đầu nàng hiện ra càng rõ ràng. Nhưng đến đó cục nàng vẫn không hiểu tại sao Yêu Thần, vạn năm trước khắc khắc muốn giết nàng?

Khi đó, nàng đã Ma đạo, tại sao lại còn sống tốt như vậy, tâm tuy không trong như gương nhưng tuyệt không Ma hóa! Không hề có dấu hiệu nào cả! Cả người nàng mướt mồ hôi, khó nhọc đứng dậy bước ra khỏi căn nhà gỗ.

Đây là một căn nhà gỗ lụp xụp nhưng khá gọn gàng. Không sai, chính là nhà của tiểu tử Trúc Nhiễm.

Nàng và Lưu Hạ cùng nhau lên mở ra Man Hoang đã được 3 ngày. Mấy ngày đầu trong cơn cát vàng mênh mông, hai người không biết đi đâu, đành dừng chân nơi một vách núi nhỏ ra.

Cũng từ khi ấy, trí nhớ của nàng dần lấy lại, ngày ngày, giấc mơ như vậy cứ xoáy lấy óc nàng, không kể ngày đêm, cứ chợp mắt là mơ. Cứ mơ là mất uớt nhòe! Nàng không hiểu chuyện gì xảy ra cả!

Nhưng đợi mãi, cuối cùng tới ngày thứ hai thì Lưu Hạ không may chọc phải bọn ác bá nơi này, chẳng hiểu sao, chạy trốn tới được nơi này, nhà của Trúc Nhiễm tiểu tử. Hắn ban đầu còn không tin, dờ dờ rồi quát rồi nàng nhưng tới khi nàng đánh ngất hắn, lôi Lưu Hạ đi thì hắn lại mất dầy tìm đến.

Sống mãi nơi Man Hoang này, chắc là mắt nàng cũng hóa cát luôn quá! Thiên Nhan thở ra một hơi, quyết định hôm nay đi chơi một buổi sâu trong xa mạc.

Nàng đã hỏi qua Trúc Nhiễm, biết sâu trong xa mạc có một người tên là Đẩu Lan Can, hắn đã từng là chiến thần của tiên giới nhưng vì quyến luyến với một Ma nữ nên bị đẩy vào Man Hoang. Cái này là nàng biết qua Lục giới toàn thư của Thanh Hư đạo trưởng. Nàng rất muốn gặp qua hắn một lần.

Chỉ là, không biết có mấy cơ duyên mà nàng có thể gặp hắn hay không. Một chiến thần dũng cảm! Vì tình yêu, hắn có thể bỏ rơi thiên hạ, còn một số người, nàng không rõ, họ có thể sẽ vì Thiên hạ mà bỏ rơi nàng!

Không hiểu sao, mấy ngày nay, tâm trạng của nàng luôn bồn chồn không yên. Chuyện gì sẽ đến với nàng khi nàng từ nơi này đi ra? Nàng không biết, Thiên Nhan cũng không suy nghĩ gì thêm, bước lên hoang mạc đầy cát và nắng.

x

Bạn đang đọc truyện *Thần Ma Chi Tranh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47: Quyển 2: Thần Ma Chi Chiến. Chương 6: Trăm Năm Man Hoang (P1)

Chương 6: Trăm Năm Man Hoang

Thiên Nhan lấy một tấm áo choàng đi ra bên ngoài để tránh ánh nắng và gió cát. Nắng Man hoang trải dài khắp trời, cát Man Hoang theo gió bay khắp bốn bề. Thiên Nhan thực chịu đựng những gì có, bước đi mong tìm đến được Đâu Lan Can nghe chuyện xưa.

Nói thực, nàng là kẻ hay hóng chuyện. Mọi chuyện như thế nào thì thế ấy. Mỗi tội, khi nàng còn chưa tới được nơi Đâu Lan Can ở thì đã bị change văng ngất đi.

Trời xanh, mây trắng, còn cát bao la rộng lớn, nơi này là đâu? Thiên Nhan mặt mừng nhìn lên trần nhà, đây là một căn nhà trúc kết cấu rất xinh đẹp. Căn nhà có hai tầng, đầy đủ mọi vật dụng bằng tre nứa hoặc gỗ.

Nàng nhú mảy một chập, rõ ràng nàng vừa bị Tiểu Mị đẩy xuống từ vách núi cao, đáng ra nàng phải thịt nát xương tan ra mới đúng chứ? Lẽ nào có người đã cứu nàng?

Đúng lúc này, từ ngoài cửa có một thân ảnh đi vào. Người này khí chất như trúc, tươi mát trong lành, làm người ta rất có thiện cảm, Thiên Nhan nhìn người này một lát, thấy có cảm giác rất đối quen thuộc, nhưng đầu nàng không đau mà rất mơ hồ, mọi kí ức đều dừng lại ở gương mặt ác độc của Hoa Mị.

“Đây là đâu?”

Mạc Băng tiên nhân nhạt cười, vô cùng ôn nhu nói:

“Nàng vì mệt mỏi nên ngất đi, ta đưa nàng về. Nơi này rất gần nơi ở của Trúc Nhiễm và Lưu Hạ.”

Thiên Nhan nhìn lại gương mặt tuyệt đẹp của Mạc Băng tiên, nhú mảy một lát, người này có mái tóc dài, buộc hờ hững sau gáy. Còn trang phục của hắn lại là một màu trắng thuần. Nhìn hắn như một bức tranh thủy mặc đẹp nhất thế gian.

Nàng nhú mảy, nặng nhọc nói:

“Ta là ai?”

Mạc Băng tiên tỏ vẻ ngạc nhiên cực độ, vội vàng đi đến bên nàng, nói:

“Nàng không nhớ ra ta là ai ư?”

Thiên Nhan lắc đầu, nàng thật không nhớ được kí ức về người này. Mạc Băng tiên thở ra, nói:

“Nàng là Nam Cung Thiên Nhan, chủ mẫu của Nam Cung gia, ta là một trong những phu quân của nàng!”

Thiên Nhan nhú mảy, đương gia chủ mẫu? Một trong những phu quân của nàng? Tại sao lại có chuyện này? Đây là nơi nào, không phải xã hội pháp quyền một vợ một chồng sao?

Nàng đang ở đâu vậy? Thiên Nhan nhú mảy:

“Cho ta cái gương, ta muốn gương!”

Mạc Băng gạt đầu, đi tới lấy gương cho nàng. Thiên Nhan nhìn vào gương, đây hoàn toàn không phải gương mặt của nàng! Đây là dung nhan của người khác, nàng đây là.... Xuyên không sao?

Thiên Nhan nhú mảy, quay sang Mạc Băng, nói:

“Ta không nhớ gì cả!”

Mạc Băng không nói gì, chỉ cười dịu dàng, lát sau, hắn mới nói:

“Chúng ta là những tộc nhân cuối cùng của Thần tộc. Tiên giới hỗn loạn, muốn tiêu diệt chúng ta nên cả nhà chúng ta mới lần trốn tới nơi này. Hơi thanh vắng một chút nhưng rất an toàn!”

Thiên Nhan gạt đầu, nói với Mạc Băng:

“Ta muốn ra ngoài xem một chút!”

“Được rồi!”

Mạc Băng dìu Thiên Nhan đi ra ngoài. Ngôi nhà này được dựng ở giữa khu rừng trúc, xung quanh không còn cát vàng mà là vạt rừng trúc xanh thẳm, ngút ngàn một màu xanh tươi đẹp.

Thiên Nhan phóng mắt nhìn ra xa, một vườn hoa vô cùng xinh đẹp đập vào mắt nàng. Trên đó còn có một chiếc tán vô cùng cầu kì, đang có người nằm dưới chiếc tán đó sưởi nắng. Bóng người một thân áo tím, dáng người uyển chuyển, chính là một mỹ nhân.

Bất giác bước tới đó. Nhìn thấy dung nhan người nằm dưới tán ô, nàng than thở không thôi, xinh đẹp, quả là xinh đẹp đệ nhất. Dung nhan diễm lệ như không phải người của cõi trần tục. Thiên Nhan ngơ ngẩn nhìn.

Sát Thiên Mạch nằm trên trường kỉ, nhìn thấy nàng đi ra thì cười vô cùng quýe rữ:

“Thê quân, ngài tỉnh lại rồi sao? Lại đây với ta!”

Thiên Nhan đứng yên nhưng Sát Thiên Mạch lại dụng đầu ngón tay, thân thể nàng bất giác bay tới, ngồi trên trường kỉ cùng Sát Thiên Mạch. Sát Thiên Mạch ôm nàng, cười mê hoặc, nhẹ giọng thổi khí vào tai nàng:

“Thê quân, ngài ngủ say như thế, để nô chờ đợi bấy lâu, ngài xem, nên đền bù gì cho ta đây?”

Thiên Nhan rung mình một trận, quay sang nhìn Mạc Băng. Mạc Băng cười, nhưng nụ cười không lan được tới đáy mắt:

“Ta là quân chủ, Mạc Băng tiên. Còn hần là nhị phòng, Hỏa Thần Sát Thiên Mạch!”

Thiên Nhan gật gù, không để ý tới gương mặt tối sầm của Sát Thiên Mạch. Nàng nhìn hần một lần nữa, thốt lên:

“Ngươi thật đẹp!”

Sát Thiên Mạch cười kiêu mị, ghé sát gương mặt của mình vào nàng, nói:

“Tất nhiên rồi! thê quân, chi bằng nàng đảo chính thê thiếp, cho ta làm chính thê, đẩy hần xuống làm nha hoàn thông phòng?”

Thiên Nhan nghe xong, cơ hồ khóe miệng biến dạng, nàng lảng đi:

“Chiếc ô này nhìn rất đặc biệt nha!”

Gương mặt Sát Thiên Mạch tràn đầy vẻ tự hào, nói:

“Chuyện, đây là ta dùng thần lực phỏng chế lại Trích Tiên Tán mà ị. Còn cái này nữa, nàng xem. Làm gương trang điểm rất tốt!”

“Ồ!”

“Chính là kính Côn Luân đó, nàng xem, tuyệt biết bao!”

“Nhan, nàng tỉnh lại rồi sao?”

Lúc này, từ đằng xa chạy tới một nam tử thân vận đồ màu vàng rực rỡ chạy tới. Nhìn hần, đúng thật là một thân tiểu loli nha. Mạc Băng Tiên ẵm lấy nàng, cười nói:

“Thê quân, người vừa tỉnh, để lão tứ đưa người vào nhà nghỉ ngơi. Chắc lão Tam cũng lo lắng lắm. Ta có chuyện muốn nói với Nhị Phòng một lát.”

Thiên Nhan thấy cũng hơi mệt mỏi nên gật đầu nói:

“Được!”

Khi Thiên Nhan được Hiến Viên Lăng đưa đi, Sát Thiên Mạch liền nhảy dựng:

“Tại sao ta lại là nhị phòng? Ta phải là chính phu mới đúng!”

(Khuyh: *Toát mồ hôi*, Sát tỷ, trọng điểm không phải ở chỗ đó!)

Mạc Băng nhàn nhạt nhìn Sát Thiên Mạch, đáng cho hần một đòn chí mạng:

“Chỉ dựa vào ta là nam nhân đầu tiên của nàng. Là các người thờ tay vào. Ta đã nhân nhượng lắm rồi, đừng đòi hỏi quá!”

Sát Thiên Mạch nghe xong cơ hồ máu nóng lên não, nhanh chóng phân bua:

“Rõ ràng là ta lấy Bốc Nguyên Đình, Đông Phương kia cho đơn thuốc, Lăng tiểu tử kiếm thuốc. Mỗi người một việc, chỉ có ta là làm nhiều nhất! ta phải là Chính phu nha~! Nếu không có ta lấy Bốc Nguyên Đình, có khéo giờ này Nhan Nhi đã chạy đến Trường Lưu bị nhốt trong tòa Thần Động rồi!”

Sắc mặt Mạc Băng tiên xấu đi, lạnh mặt nói:

“Người không được nói tới chuyện này nữa. Chúng ta đã vào Man Hoang, chuyện của ngoại giới, người còn nhắc tới, để nàng biết tộc nhân của nàng đang bị bắt nhốt, hành hạ xem nàng có rời đi không?”

Sát Thiên Mạch bĩu môi, gương mặt càng thêm phần gọi cảm. Hắn phe phẩy chiếc quạt xinh đẹp, nói:

“Là tên nào nghĩ ra kế hoạch bí ối này chứ?”

Mạc Băng Tiên trực tiếp lạnh mặt, nói:

“Chẳng phải nói người có công đầu trong kế hoạch sao? Được ngày nào hay ngày đó, giờ nàng ấy mà nhớ ra rồi đi khỏi đây thì tính mạng nàng ấy sẽ vô cùng nguy hiểm!”

43◆◆◆MÃ

Bạn đang đọc truyện *Thần Ma Chi Tranh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Quyển 2: Thiên Sinh Mị Kiếp. Chương : Trăm Năm Man Hoang

Thiên Nhan cùng Hiên Viên Lăng bước vào lại căn nhà gỗ, nàng nhìn quanh thì thấy lại có thêm một nam nhân nữa đang ngồi trên giường trúc. Nam nhân này một thân mạng ào màu xanh, nhìn hết như một thư sinh yếu đuối. Gương mặt của hắn hơi nghiêng, chăm chú đọc sách, mang lại cho người ta có cảm giác thanh nhàn.

Thiên Nhan nhìn đi nhìn lại, thân xác này của nàng cũng thật tốt a~ Là thân nữ nhi, lại có những 4 vị phu quân, nàng ta không sợ không tiêu được hay sao? Bốn người mỗi người một vẻ, chính thật có hơi thờ ơ mát, thanh nhã như hoa lan. Nhị phòng một thân quyền rũ mị hoặc. Tam phòng lại là một thư sinh như trúc * (Ồ đây là chỉ quân tử trúc). Còn lại có một tiểu loli xinh đẹp,...

Thân thể này cũng thật biết hưởng thụ a~. Thiên Nhan than thầm, bước vào trong nhà, được Hiên viên Lăng đỡ xuống ngồi trên giường cạnh Đông Phương Úc Khanh, nàng cười thanh nhã:

“Người chắc là tam phòng của ta đi?”

Nàng hơi nghiêng đầu, chăm chú hỏi Đông Phương Úc Khanh. Chỉ thấy khóe môi của hắn khẽ giật, lăm bầm gì đó như rất khó chịu nhưng lúc sau đã ngẩng lên, cười sáng rọi:

“Ha ha, đúng vậy,... thể quân, thân thể nàng không tốt, mau, lại ném thử bát cháo cúc đào ta chính tay làm cho nàng!”

Thiên Nhan gật đầu, suy nghĩ một lát, có lẽ nàng nên quý trọng cuộc sống mới này đi, cũng nên thích nghi một chút. Nơi này chỉ có nàng cùng bốn vị phu quân, không có tranh đấu giới nghệ sĩ, cũng không có ám hại, đánh mất tình người của thế giới hiện đại. Nàng khẽ cười, nhấp một ngụm cháo do Đông Phương Úc Khanh bón.

Miếng cháo vừa vào miệng, ngay lập tức mặt Nam Cung Thiên Nhan xanh đi, nàng khó nhịn nuốt xuống, nhăn mi hỏi:

“Cháo này là chàng làm?”

Đông Phương Úc Khanh lần đầu tiên nghe được giọng điệu nàng nhẹ nhàng nói chuyện nên sùng thụ nhược kinh. Không hề để ý tới sắc mặt xanh lét của nàng. Hắn cười híp mắt, vui vẻ nói:

“Đúng là như vậy, nếu ngon nàng nên ăn nhiều thêm một chút! Ngày mai ta lại làm cho nàng.”

Thiên Nhan nghe xong, cơ hồ ruột cũng xanh luôn! Hắn nói ngày mai, còn làm nữa? Thiên Nhan còn có xúc động ngắt đi. Nàng không muốn vừa chết một

lần vì bị đẩy xuống vực gờ vừa sống lại trong thân xác mới liền chết bất đắc kì tử vì ngộ độc thực phẩm!

Nhìn sắc mặt xanh lét và vẻ mặt vui không còn trời trăng gì của Đông Phương Úc Khanh, Hiên Viên Lăng rón rén bước đến, thử một ngụm nhỏ, sắc mặt cũng đen luôn! Lúc này, Đông Phương Úc Khanh nhìn thấy, không khỏi tức giận, xấu mặt với Hiên Viên Lăng:

“Ngươi dám dành ăn với thê quân! Đồ ta làm cho thê quân, biến mau!!!!!!”

Thiên Nhan đang nhăn nhó vì bát cháo vừa ngọt vừa mặn kia nhìn thấy cảnh Đông Phương Úc Khanh giận quá mà đá Hiên Viên Lăng cũng cười ra thành tiếng, che miệng lại kết quả là sặc sụa vì vị cháo trào vào cổ họng.

Hiên Viên Lăng nhăn nhó gào lên:

“Hừ, ngươi làm cái này xác thực là muốn ám sát thê quân phải không? Hừ hừ, cháo ngươi làm ngươi tự ăn đi! Thê quân, nước!”

Nói xong, Hiên Viên Lăng rót nước đưa cho Thiên Nhan. Nàng uống vào, gắng ngừng ho đi. Còn Đông Phương Úc Khanh thì khác, hẩn nhìn qua nàng rồi lại nhìn vào bát cháo. Một lúc sau, hẩn mới múc một ít để nếm thử.

Vừa cho cháo vào miệng, cơ hồ hẩn cũng muốn phun hết cả đồ ra luôn, Hiên Viên Lăng cười rất thành khẩn hối lỗi:

“Ta... muốn cho thêm chút đường, không ngờ lại lấy nhầm muối! Thật sự...”

Thiên Nhan nhú mày, dè dặt hỏi:

“Ngày thường là ai phụ trách nấu cơm vậy?”

Đừng nói với nàng là Đông Phương này phụ trách nha! Nếu ngày nào cng4 phải ăn đồ ăn hẩn làm thì hãy xử tử nàng đi còn hơn!

“Là ta!”

Lúc này, Mạc Băng cầm trên tay một khay đồ ăn vào. Vừa nhìn thấy, hai mắt Thiên Nhan liền sáng lên, ngon quá, bày biện đẹp mắt, mùi hương lại thơm ngào ngạt nữa!

“Nào, thê quân! Há miệng!”

Thiên Nhan gạt mình nhìn Sát Thiên Mạch ngồi kế bên mình từ lúc nào, hẩn còn đưa một miếng bánh hoa đào lên kề miệng nàng nữa. Mùi thơm của bánh ngào ngọt làm nàng tự giác mở môi xinh, ăn chiếc bánh.

Quả là một trời một vực nha! Oa, vị thơm ngọt lại thanh mát, chẳng bù cho món cháo... của ai kia! Sát Thiên Mạch nhìn nàng ăn, trong thoáng chốc bị đôi môi kia thu hết tầm mắt, hẩn cười vô cùng tà khí, khẽ nói:

“Nhìn nàng ăn như vậy, ta cũng rất muốn thử a~”

Nói xong, không kịp để nàng hay bất cứ ai phản ứng, hẩn đã đưa lưỡi vào cuốn lấy chiếc lưỡi dính hương của nàng. Cảm giác vô cùng thỏa mãn làm hẩn khẽ kêu 'um' một tiếng. Thiên Nhan bị hẩn ôm chặt, không phản ứng được gì, bị hẩn hưởng dẫn cho điên đảo tâm thần.

Những nam nhân đứng bên cạnh nhìn thấy không khỏi điên lên, muốn kéo hai người ra nhưng không ai dám làm thế. Mọi chuyện đã được thỏa thuận sẵn. Không ai độc chiếm được nàng, lợi tức ai kiếm được là của người đó, nếu lúc này phá hư Sát Thiên Mạch thì hơi nguy a~.

Chính vì, Sát Thiên Mạch Hỏa Thần này là một tên mặt rất dày! Có biết chăng khi đang cùng thê quân hoan ái hẩn lần người vào thì không hay mấy a~.

Sát Thiên Mạch thấy tiếng thờ dốc vì thiếu khí của nàng thì khẽ cười, rồi khỏi môi nàng, nhưng hai tay của hẩn lại luồn vào trong áo, vuốt ve hai khóa tuyết trắng, hẩn thổi hơi nóng vào tai nàng:

“Thê quân, chi bằng đêm nay để ta thị tẩm a~”

Lúc này thị lợi tức của tất cả nam nhân trong phòng đều bị động tới. Bọn họ gần như nhảy dựng lên, vội vàng nói:

“Không được!”

“Ta nên là người thị tẩm mới đúng!”

“Ngươi đừng có quá đáng!”

Thiên Nhan lại bị đôi tay của Sát Thiên Mạch bức điên rồi! Nàng khẽ vận người, thờ dốc. Sát Thiên Mạch lúc này gian trá nói với nàng:

“Thê quân, hôm nay nàng muốn cho ai thị tẩm nào?”

Nói rồi, hẩn còn dùng tay bóp lấy hai quả bò đào căng tròn. Thiên Nhan rên xiết, không để ý tới câu hỏi mà hàm hồ đáp:

“Được cả a~”

Cả bốn người ngay lập tức tròn mắt, nhìn nhau đầy ẩn ý. Đông Phương Úc Khanh cười gian trá, khẽ lẩm bẩm:

“Không ngờ nàng ấy thích khẩu vị này! Được rồi, để ta đi chuẩn bị ít thuốc tránh cho thân thể nàng không chịu đựng được!”

“Ừm!”. Mạc Băng khẽ gật đầu.

Ngay khi Đông Phương Úc Khanh vừa rời bước thì ngay lập tức, ba con sói trong phòng gần như ngửa đầu lập tức vỗ tới.

Mô phật, chương tới H a~. 5P a~. Thiên Nhan chịu khổ r ^^

Bạn đang đọc truyện *Thần Ma Chi Tranh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Quyển 2: Thiên Sinh Mị Kiếp. Chương 7: Mị Tình (P1).

Sát Thiên Mạch luôn tay vào áo Thiên Nhan, hai tay vuốt ve gò bồng đảo của nàng làm cho nàng kêu lên những tiếng rên kích tình. Hiên Viên Lăng cũng đi tới bên cạnh nàng, hần đưa móng vuốt của mình lại, vuốt ve sống lưng của nàng.

Mạc Băng nhìn hai người hành động, vô cùng khó chịu, hần nhanh chóng chớp lấy đôi môi căng mọng đỏ tươi của nàng. Lưỡi hần cuốn lấy chiếc lưỡi dính hương kia, hai lưỡi triển miên, lại phát ra những tiếng lều 'Chặc chặc' rất chói tai.

Sát Thiên Mạch đưa một tay xuống vùng bí ẩn của nàng, một mặt đưa ngón tay vào trong hoa huyết, một mặt lấy ngón cái ấn vào hoa hạch của nàng.

Thiên Nhan rên xiết không thôi, bàn tay của Sát Thiên Mạch hết như ma quỷ, động chạm đến những nơi nhạy cảm nhất. Mạc Băng thoát khỏi cõi hư vô, không còn cao cao tại thượng nữa, hần hôn từ trên xuống dưới, lần xuống đôi gò bồng đảo xinh đẹp, cắn mút nhụy hoa đỏ hồng.

Hiên Viên Lăng một mình hưởng dụng đằng sau, hần đưa tay thoát y phục của nàng, đưa từng ngón tay một vào để nói rộng cục huyết lâu ngày không được tưới tắm mà chật hẹp không thôi.

Thiên Nhan rên rĩ, bị bọn hần người trước người sau cây cây trên từng tác da nhưng nàng không thể làm gì khác ngoài việc rên rĩ kích tình. Thân thể này không nghe lời nàng, còn có vẻ hưởng thụ nhiệt liệt nữa.

Có lẽ là ngày thường chủ nhân thân thể này cùng được thị tắm như vậy đi, nàng nghĩ thầm.

“Ừm.... dừng như.... vậy... a~”

Sát Thiên Mạch nhìn thấy hoa tâm của nàng bắt gặp chảy ra dịch thể lỏng màu trắng nhạt, đục. Mùi hương từ đó tỏa ra vô cùng ngọt ngào. Vừa ngửi thấy cơ hồ trừ Mạc Băng đã rõ, ai cũng biến sắc. Dâm thủy của nàng như vậy,... giống hết xuân dược nha!

Thiên Nhan không hiểu mùi hương này ra sao, chỉ thấy nó hơi ngọt ngào. Rồi cơ thể nàng nóng bừng lên. Làn da trắng nõn như dương chi bạch ngọc giờ phủ lên một lớp đỏ ửng tới mê người. Ba nam nhân không nhìn được, đứa nhỏ đã dựng thẳng đứng, lưng lay trước gió, từ đầu còn chảy ra một thứ chất lỏng đục ngà.

Sát Thiên Mạch nhìn không được say mê ngắm nhìn nhan sắc của nàng. Xưa nay hần luôn yêu thích cái đẹp, giờ đây nàng lại hết như một thiên sứ trụ lạc trong đục vọng. Được cả ba người phục vụ, nàng rên xiết, từ cái miệng nhỏ xinh thốt ra những tiếng rên rĩ mê người.

“Thê quân, nàng nói xem, nàng có muốn ta không?”

Sát Thiên Mạch xấu xa cười nham hiểm, không những thế hần còn lấy phân thân đã cương cứng của mình cạ cạ vào nơi hoa huyết ẩm ướt! Mật dịch bị kích thích chảy ra càng nhiều, nàng cơ hồ muốn ngất đi trong cơn thùy triều.

Nhưng thân thể nàng rất trống rỗng a~. Nàng muốn nhưng lại không muốn khuất phục, cắn môi xinh, không để cho những tiếng rên rĩ mất hồn kia thoát ra.

Sát Thiên Mạch thấy vậy, không khỏi cười mỉa hoặc, lại càng khiêu khích hơn, hần đưa phân thân của mình vào một ít rồi lại vô tình rút ra, làm cho Thiên Nhan cảm hận không thôi.

Hiên Viên Lăng đằng sau thấy cúc huyết của nàng đã chuẩn bị xong liền cười rạo rờ, đưa thẳng cậu nhỏ của mình vào.

Thiên Nhan cong người lên, cảm thụ đau rát từ đằng sau khiến nàng không khỏi kêu ra tiếng:

“A....”

Lúc này, Hiên Viên Lăng đang chăm chỉ ra vào cơ thể nàng, Thiên Nhan vừa chịu kích thích cả từ trước và sau, tâm thần không kiềm nổi, lí trí thất bại thảm hại, nàng muốn khóc không ra nước mắt a~.

Sát Thiên Mạch cười gian tà:

“Nhan a~. Nàng nói đi!”

“Ừm... nói gì cơ?”

“Nói đi, nói là nàng muốn ta a~ Ta có thể thỏa mãn nàng.”

Đằng sau có Hiên Viên Lăng đưa đẩy, bên trên lại là Mạc Băng dùng miệng kích thích những điểm nhạy cảm của nàng. Thiên Nhan như thấy mình là một con thú nhỏ bị mấy chủ nhân ép chơi đùa vậy, lầy đầu ra mà là thể quân nữa.

“A~ A Mạch,... cho ta... ừm...ta muốn người a~”

“Muốn ta làm gì? Nhan, nàng nói đi! ~”

“Lấp đầy ta, thỏa mãn ta.... thật khó chịu! ~”

“Như nàng mong ước!”

Sát Thiên Mạch tà mị cười, phân thân to lớn đưa thẳng vào trong hoa huyết ướt át. Từng thớ thịt của hắn căng lên, từng từng thịt non mềm gất gao bao quanh cậu nhỏ của hắn, làm cho hắn thật không nhịn nổi nuốt bỏ mũ giáp đầu hàng. Hắn nhìn lại, hung hăng đâm sâu vào tận tử cung của nàng.

Hiên Viên Lăng thấy vậy, như không chịu thua, cũng hung hăng ép vượt qua những vòng cung thịt non mềm, tiến vào sâu bên trong. Hai người đều đâm vào sâu bên trong, như chỉ cách nhau một màng chắn, quy đầu còn cụng nhau.

Thiên Nhan không chịu nổi hét lên, Mạc Băng thấy vậy thì khẽ cười nhưng nụ cười rất âm trầm. Định lực của hắn khá là tốt, để hắn hầu hạ nàng sau vậy!

Sát Thiên Mạch cùng Hiên Viên Lăng vẫn là lần đầu trải qua hoan ái, ôn nhu, thương tiếc hầu như không có, mà chỉ toàn dựa theo bản năng. Thiên Nhan cảm thấy thân thể đau đớn nhưng dần dần cũng cảm thấy khoái lạc, thân người mềm ra trong cơn thủy triều.

Thân thể nàng nhanh chóng co rút, hai người Hiên Viên Lăng cùng Sát Thiên Mạch nhìn nhau, không khỏi cùng hiểu ý, nhanh chóng chạy nước rút rồi phóng ra.

Phân thân hai người mềm đi nhưng nhanh chóng lại cứng dậy, Thiên Nhan hốt hoảng không thôi, còn hai kẻ chưa phát tiết, nàng sẽ bị hành đến chết mất! Thiên Nhan một mối cầu xin:

“Đừng mà, ta sẽ rách mất, dừng lại...”

Mạc Băng vừa ôn nhu hôn lên môi nàng, vừa thương tiếc nàng. Hai con cảm thú này lần đầu nếm vị hoan ái, ếu không cho bọn họ chút thời gian thì tuyệt không đủ nha! Hắn cầm lấy bàn tay non mềm của nàng, đưa đến cậu nhỏ của hắn.

Tiểu Mạc Băng sớm đã cương, tuy hắn có định lực tốt nhưng còn chờ hai tên kia ít cũng phải 2 khác, hắn chịu không được a~. Bàn tay non mềm như không xương, mát lạnh chạm vào cậu nhỏ, hắn đưa tay nàng lên xuống hoạt động.

Cả ba người phối hợp rất ăn ý, một lúc sau Thiên Nhan lại lần nữa lên cao trào, phun ra dâm thủy, cả ba nam nhân cũng phóng hết tinh hoa của mình. Mạc Băng còn đưa tay của nàng lên miệng của nàng. Đôi tay nàng vốn dính đầy tinh dịch của hắn, giờ nó dính cả lên miệng nhỏ xinh của nàng, một cảnh tượng vô cùng dâm mỹ.

Thêm hai lần nữa, cả người Nam Cung Thiên Nhan đã rời, nàng nghĩ thầm, nếu không phải cả tuần tuyệt nàng không thể xuống giường a~. Lũ cảm thú ăn thịt không nhả xương này!. Mạc Băng nhìn qua nàng một mối nhắm mắt, lại thương xót hôn lên trán nàng, nàng nghĩ nhiều a! ~. Chuyện đầu xong dễ vậy? Hắn vừa ăn trắng miệng, còn chưa vào món chính.

Thêm vào đó, một con dã thú còn đang đợi sẵn a~.

Nam Cung Thiên Nhan cả người xích lõa nằm rệu rã trên giường, thân mình vì động tình mà đỏ ửng một cách bất thường. Cả người nàng đầy vết hôn ngân, những chất lỏng đục màu là tinh dịch hay dâm thủy không rõ ràng bám trên người nàng lại càng chói mắt.

Bên cạnh nàng là 3 nam nhân cùng thân hình hoàn mỹ đang cùng nhau 'hầu hạ' nàng.

Đó chính là cảnh tượng Đông Phương Úc Khanh nhìn thấy khi bước vào. Xem ra mấy tên này ăn vụng mà không đợi hân a~.

Thiên Nhan một đôi mắt mờ sương mịt mù không tiêu cự vì động tình, ngóng ra cửa thì tự lại trong mắt máng là một thân ảnh nam nhân thư sinh mặc áo dài màu lam đang cười hờ hững.

Nàng giật mình làm cho hai cậu nhỏ trong thân thể nàng bị xiết chặt, hai kẻ kia đau tới nhe răng nhếch miệng, vội vàng nói nàng thả lỏng rồi làm đến mấy lần ra vào rồi phun ra một lần nữa.

Không đề mấy nam nhân này hồi sức, Đông Phương Úc Khanh nhẹ nhàng bước tới, trong tay hân còn cầm một chiếc lọ nhỏ. Hân cười phúc hắc, híp mí gian tà:

“Chà chà, xem ra có ai quên mất ta nha!”

Thiên Nhan khóe mắt co rút, còn chưa xong sao? Nàng sắp ngất đi vì mệt mỏi rồi! Bọn họ đều sung sức như thế? Nàng sẽ chết luôn quá!

Mạc Băng cười nhạt, khẽ trao đổi ánh mắt với Đông Phương Úc Khanh, một lúc sau, như đạt được hiệp nghị, Đông Phương tiến tới, hân còn khẽ nhếch miệng, nhẹ nhàng nói:

“Trò chơi giờ mới bắt đầu!”

T/g: Giờ Nhan tỷ mới bắt đầu khổ thật sự nek! Quá chi là khổ lun, ai bảo thu hút nhiều ong bướm quá làm chi? Haha, còn 3 anh nữa ở ngoại giới lận. Kết cục của quãng đời sau này của chị chỉ có một chữ: “THÂM” a~

Bạn đang đọc truyện *Thần Ma Chi Tranh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Quyển 2: Thần Ma chi chiến. Chương 7: Mị Tình (P2)

Trước khi các bạn đọc, mình xin nói thẳng, nếu ai không thích truyện của mình xin hãy đi ra. Góp ý thì hãy dùng từ ngữ nhẹ nhàng, vậy nhé!

Thiên Nhan nhìn người bước vào, hốt hoảng không thôi, hân đây là muốn làm gì? Nàng không còn sức lực nữa rồi! Nàng không muốn!

“Dừng lại, tất cả các người dừng lại ngay cho ta!”

Đông Phương Úc Khanh cười gian, tiến lại phía Thiên Nhan, ôn nhu, từ từ nói:

“Nhan nhi, nàng lo lắng gì chứ? Ta chỉ là muốn chữa thương cho nàng thôi mà, nào, lại đây, ta bôi

thuốc cho nàng a~”

Mạc Băng nhìn biểu tình kia của Đông Phương không khỏi thương sót cho Thiên Nhan, con sói này, nếu như nàng tin hân thì sẽ nguy a~. Đơn thuần quá cũng không tốt! Còn hai người kia biết là bữa ăn của mình đã kết thúc nên biểu tình rất đặc sắc.

Không đợi Thiên Nhan phản ứng, Đông Phương đã tiến lại, rất tự nhiên lấy thuốc trong hộp duỗi tay bôi vào bên trong của nàng. Con mắt lạnh ập tới, Thiên Nhan lại không hề phòng bị với con sói kia nữa.

Nhưng mà, sau một khắc, khô nóng từ hạ thân truyền lên làm nàng không khỏi rung mình, cả 4 nam nhân này, đều là ác ma, ác ma....

“Thật nóng, xin hãy tha, tha cho ta a

“

“Nhan, nàng nóng sao? Mau lại đây,... ta có thể giúp nàng bớt nóng a~”

Thiên Nhan nghe xong, nhanh chóng bỏ lại phí Đông Phương Úc Khanh, thân thể mát lạnh của hân làm nàng không thể không ngâm lên những tiếng rên khe khẽ, bàn tay của nàng trượt dần xuống phía dưới, đụng phải một thứ gì đó nóng rẫy.

Là đồ ăn sao???

Thiên Nhan không khỏi tò mò, chiếc lưỡi thorn tho, nhỏ nhắn thè ra, lướt qua. Cả người Đông Phương Úc Khanh như có điện giật. Mạc Băng cũng giật mình, kéo nàng ra:

“Nhan, nàng đang làm cái gì?”

“Ta... chẳng phải đó là đồ ăn sao?... Ừm... ta nóng....”

Mạc Băng trong mắt tối sầm lại, nhú mày nói:

“Nhan,... là nàng tự chuốc lấy!!!!”

Tiền giới trải qua hơn một năm vẫn tựa bông lai như vậy, từng đoàn mây trắng lững lờ trôi. Nguyệt Thiên Tinh y phục cao quý thanh tục bước đi trong gió, nàng ta dừng lại trước một cung điện đề tên: Tiêu Dao cung“.

Tiêu Dao cung là nơi ở của Tiêu Dao tôn giả, sư phụ của nàng ta, một năm trước vì tới Thiên Cung nên được Thiên Đế vô cùng tin tưởng (Tin tưởng+tin tưởng). Nguyệt Thiên Tinh đi vào trong hậu viện, cúi đầu trước một lão giả râu tóc bạc phơ:

“Sư phụ, Thần tộc viễn cổ đã bị bắt gần được đủ nhân số, chỉ còn thiếu 3 tên nữa thôi ạ!”

“3 tên? Người dùng 10 năm trời mà mới bắt được 17 chúng thần? Ta mất bao thần lực dựng nên thánh dụ của Mệnh Kiếp Liệp giả, dụng Nhiếp Hồn đại Thần công với Thiên đế cùng Ti Mệnh, đốt cục người làm ăn kiêu gì? Mệnh kiếp của ta sắp tới, nếu trong vòng 3 năm nữa,...”

“Sư phụ! Đồ nhi bất lực, Thần tộc thức tỉnh nhân số thực ít ỏi, nhưng con nghe được Ma Thần Âu Dương Thần Dật,... có thể... Hơn nữa,... còn cả Hoa Thần...”

“Hừ, đừng tưởng ta không biết ý đồ của người! Mau cút đi tìm thêm chúng thần về đây! Tuyệt không được nương tay. Còn chuyện Ma thần, hừ, nếu như có thể, người thử bắt hẩn cho ta.....”

Nguyệt Thiên Tinh kì lạ là tại sao sư tôn không nói tới Nam Cung thiên Nhan kia, nhưng nàng ta rất biết điều, cung kính lui ra. Trong ánh mắt nàng ta lóe qua sự thâm độc khó dò, chỉ cần 3 tên nữa,...

Trường Lưu Tiên sơn.

Ráng chiều đỏ rực như máu trải dài bốn hướng, hương thơm đào hoa trôi dạt trên không trung. Tuyệt Tình điện vốn lạnh lẽo giờ lại tràn đầy khí tức thanh mát của hoa cỏ. Trên vạt hoa trước đại điện, có mấy nhân ảnh quần quýt vào nhau, tiếng cười của các nàng vàng vọt khắp trời.

“Cốt a đi, người nói xem, bao giờ sư phụ của con trở về?!”

“Tình Phàm ngốc nghếch, tỷ tỷ đi chính là có chuyện quan trọng, con nhanh mau chăm chỉ học, ngày tỷ tỷ trở về mà con vẫn chưa luyện được tiên thân thì,....”

“Oa oa, Đường tỷ tỷ, cứu ta....”

Mấy người đang nghịch luống hoa này chính là Nguyệt Tinh Phàm, đệ tử của Nam Cung Thiên Nhan và Hoa Thiên Cốt cùng Đường Bảo. Hoa Thiên Cốt vừa đang định đánh dỗ Tinh Phàm thì chợt nghe tiếng kêu đau của ai đó, cô nhanh chóng chạy tới, là hậu sơn vô cùng vắng vẻ của Tuyệt Tình đảo sơn.

Nơi này thanh tịnh u ám vậy mà giờ lại phảng phất hương vị tanh ngọt của máu. Hoa Thiên Cốt vừa nhìn thấy người bê vết máu kia liền ngay lập tức chạy tới, kêu to:

“Vân Du ca ca,....”

Vân Du tỉnh lại thì thấy một đôi mắt long lanh nhìn mình, hẩn đưa tay nhẹ xoa đầu Hoa Thiên Cốt, gắng mỉm cười đôi môi nhợt nhạt:

“Tiểu Cốt, ta tới là để gặp mặt nàng lần cuối!”

“Vân Du ca ca, huynh nói cái gì vậy?”

“Tiểu Cốt, nghe ta nói, ta đã không còn cảm cự được lâu nữa, Công sinh trong Luân Hồi chi bàn đã đóng, mạng của ta tuyệt không thể kéo dài thêm, ta muốn những ngày cuối cùng có thể ở bên nàng!”

Hoa Thiên Cốt nghe xong, trong đầu như có tiếng nổ bùm mạnh một cái, nàng đứng bật dậy:

“Vân Du ca ca, không cho huynh nói bừa! Người thân của muội đã mất, chỉ còn tỷ tỷ và 2huynh, muội tuyệt không cho phép huynh đi đâu!”

Nói xong nàng nhanh chân chạy ra ngoài. Nam Cung Vân Du cười thê lương nhìn theo bóng nàng. Có lẽ, quyết định của hẩn, tới gặp nàng là sai. Nhưng hẩn không không chế được bản thân khao khát gặp nàng. Vốn chỉ định nhìn nàng từ xa, ai dè lại bị tập kích, còn bị trúng Mạn Hoàng độc, lại còn bị

đánh rơi xuống Trường Lưu, thật mất mặt!

Hoa Thiên Cốt mấy ngày nay ở trong thư viện tìm đọc khắp nơi nhưng cuối cùng chẳng tìm được gì có ích. Tới ngày cuối cùng Tiểu Cốt lại thấy một cuộn trúc cũ, trong đó có ghi:

“Mẫn Sinh Thạch trong thập lục đại thần khí là chìa khóa của cửa sinh cho vạn vật.”

Hoa Thiên Cốt trong lòng vui mừng không thôi, cẩn nhẹ răng hồng, nàng đưa ra quyết định!

Bạn đang đọc truyện *Thần Ma Chi Tranh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 51: Quyển 2: Thiên Sinh Mị Kiếp. Chương 8: Hoàn Cảnh Mỗi người.

Thiên Nhan nhú mày tỉnh dậy thì đã là ba ngày sau. Nàng cảm thấy mình không nên ở nơi này, nàng có chuyện gì đó cần phải làm, trong đầu nàng luôn có những ý nghĩ như vậy nhưng thật sự nàng không nhớ ra điều gì cả. Bốn người nam nhân tự xưng là phu của nàng nàng đều có cảm giác rất thân thiết, còn có cả một phần lệ thuộc, lẽ nào chính là nàng chết và xuyên về một thế giới nữ tôn?

Nghe mấy người nam nhân kia nói lại thì chính xác tên của khối thân thể này là Nam cung Thiên Nhan, cùng tên với nàng trước kia, là chủ mẫu Nam Cung gia tộc, là một trong Tam đại thần tộc mạnh nhất thời Hồng Hoang viễn cổ.

Thế sự chuyển vần, Thần tộc lần lượt ngủ say, ngoại giới hỗn loạn, nàng cũng vì một lý do nào đó, đáng lẽ ra phải chìm vào giấc ngủ như các thượng thần khác nhưng lại tỉnh re. Cả gia đình chuyển vào một nơi cách biệt với ngoại giới, được xưng Man Hoang.

Man Hoang khắp nơi khô cằn, linh khí thiếu thốn, chính là nơi giam giữ những tên Ma đạo tội ác chồng chất, nhưng Nam Cung gia này lại chọn một nơi như rừng trúc này để chủ chân, phong cảnh hữu tình, linh khí không thiếu thốn, thời tiết hài hòa, quả là một nơi rất tốt!

Nam Cung Thiên Nhan trong mấy ngày sau đó tìm hiểu thì biết được, ngoài rừng trúc này cũng có một đôi vợ chồng trẻ chung sống. Phu quân tên Trúc Nhiễm, khắp người là sẹo loang lổ, rất khó coi, còn thê tử lại thanh tú xinh đẹp hiếm có, tên là Lưu Hạ.

Thực ra, Thiên Nhan rất hài lòng với cuộc sống hiện tại, bình đạm mà trôi qua trăm năm như thế. Có điều duy nhất mà nàng không thích thú là,...tính phúc của bốn vị phu lang này quá mạnh,... Thiên Nhan thừa nhận, ngoại trừ một số suy nghĩ đi lạc dòng, có lẽ là trí nhớ trước kia, thì nàng mãi mãi muốn có một cuộc sống như thế này, bình bình đạm đạm mà trôi qua.

Nhưng ngày này của ba năm sau đó, đột nhiên tim nàng nhói lên, đau tới thấu tâm gan, mồ hôi lạnh chảy dòng dòng, dây dụa khổ sở tới mức nàng ngất đi, cho tới khi tỉnh lại, thì,... nó chỉ là một giấc mộng!!!!

Là chuyện gì đã xảy ra????!!!!!!

Cho đến một ngày của trăm năm sau đó, nàng gặp một cô bé trên đường đi tản bộ nơi vách núi, nàng cảm thấy, tất cả, nàng cần làm rõ một số chuyện,.....

Nam Cung Vân Du bị trúng kịch độc, không khỏi cửa tử, Hoa Tiên Cốt tìm mọi cách cứu chàng nhưng đều không được, cho đến một ngày, nàng phát hiện ra máu của cô có thể giúp Lãnh Du ca ca điều tiết chất độc.

Pháp lực của Hoa Thiên Cốt không cao, đưa máu cho Lãnh Du thường xuyên dùng, di chứng thật vô cùng lớn, suýt hồn phi phách tán, may có Bạch Tử Họa phát hiện, truyền cho nàng một phần công lực, trợ giúp nàng luyện thành tiên thể.

Bạch Tử Họa biết rõ tình hình của Nam Cung Vân Du nhưng mắt nhắm mắt mở để chàng ta ở lại Trường Lưu Tuyệt Tình điện, thật không ngờ, một chuyện lớn lại xảy ra.

Hoa Thiên Cốt ăn trộm thần khí, thả Yêu Thần xuất thế. Lần này cho dù Bạch Tử Họa có bao che nàng đến đâu cũng không thể dung túng được, Hoa Thiên Cốt phải bị chịu hình trên cột Tru Tiên.

“Trường Lưu đệ tử Hoa Thiên Cốt, nguoi trộm thần khí, lén học cấm thuật, khi sư diệt tổ, thiên địa bất dung. Quan hệ với gian đảng, cấu kết với yêu ma, thông đồng với yêu nghiệt Sát Thiên Mạch, tội không thể tha. Còn sát hại chương môn phái Thái Bạch Ôn Phong Dur, thả Yêu Thần xuất thế, khiến tiên ma đại chiến, tử thương vô số, có chết trăm lần cũng không bù được tội. Ngươi có chịu nhận tội không?”

Hoa Thiên Cốt không biết nói sao, chẳng lẽ lại nói là nàng làm tất cả chỉ để giải độc cho Lãnh Du, nếu là như vậy, chàng sẽ bị Tiên giới truy sát, hơn nữa,

chàng cũng se vô cng2 đau lòng, Hoa Thiên Cốt không nhẫn tâm!

“Hoa Thiên Cốt, ngươi thân là đệ tử Trường Lưu, đồ đệ đầu tiên của trường môn, ngươi đã đẩy sư phụ ngươi đi đâu? Bảo mặt mũi Trường Lưu giữ thể nào? Ngươi còn có nghĩ tới tỷ tỷ của ngươi không? Ngươi thân nhận sự phò thác của Thanh Hư đạo trưởng, trở thành một nửa người của Mao sơn, tỷ tỷ của ngươi là trưởng môn Mao sơn, ngươi bảo phái Mao Sơn phải trả lời người trong thiên hạ sao đây? Ngươi thẹn với Trường Lưu chính là bất trung, thẹn với sư phụ ngươi chính là bất hiếu, thẹn với sự phò thác của Thanh Hư đạo trưởng chính là bất nghĩa, càng thẹn với người trong thiên hạ chính là bất nhân. Một kẻ bất trung, bất hiếu, bất nghĩa, bất nhân như thế Trường Lưu dung ngươi sao được. Giờ phán ngươi bị trục xuất khỏi sư môn, chịu chín chín tám mươi mốt đỉnh Tiêu Hồn trên trụ Tru Tiên. Nhưng niệm tình ngươi còn nhỏ, tạm giữ một hồn của ngươi giam trong bình Bạch Lộ ba trăm năm mới cho nhập lục đạo luân hồi. Ngươi có phục không?”

Hoa Thiên Cốt ra sức lắc đầu, trong mắt nàng là một mảnh vô hồn, nàng nhớ, nhớ những ngày đầu tiên gặp tỷ tỷ, lại nhớ sự quan tâm của Lãnh Du caca, nàng không hối hận, tới chết cũng vậy, nàng không muốn rời Trường Lưu, chết cũng không thể dối, tỷ tỷ còn đang đợi nàng, nàng không thể buông tay!

. Chưa kịp chuẩn bị sẵn sàng, chiếc đỉnh Tiêu Hồn đầu tiên đã đâm vào cổ tay trái, Hoa Thiên Cốt không đề phòng, nhện không nổi thét lên một tiếng thảm thiết, mọi người nghe thấy đều sợ hãi. Nàng run rẩy nhắm mắt lại, cơn đau như thế đời này nàng chưa từng trải qua, từ tay lan đến tứ chi, đau đến mức da đầu cũng run rẩy. Máu tươi chảy xuống, thấm vào trong cột.

“Thiên Cốt...”

Khinh Thủy khóc thét lên, giấy lụa muốn tiến đến lại bị Hủ Mộc Thanh Lưu giữ chặt, kéo về. Ngay sau đó là cây đỉnh thứ hai găm vào bên cổ tay phải, Hoa Thiên Cốt không thét lên sợ hãi nữa, nhưng vẫn đau đến cắn nát môi dưới. Kế tiếp là mắt cá hai bên chân, đầu gối, xương đùi, cánh tay, xương quai xanh, liên tiếp mười hai chiếc đỉnh, đỉnh nào đóng vào cũng có thể nghe thấy tiếng xuyên qua xương và máu thịt của nàng, cùng với từng tiếng thét đau đớn của Hoa Thiên Cốt là tiếng hít khí lạnh ở phía dưới. Khinh Thủy ngất xỉu, Lạc Thập Nhất, Hủ Mộc, Hỏa Tích, Vũ Thanh La mắt rung rung.

Bạch Tử Họa nhắm nghiền hai mắt, Thiên Nhan, nàng nói ta phải làm sao? Tiểu Cốt, ta thật không bảo vệ nổi, chỉ bằng.....để ta chịu hình thay nó,... Thiển Nhan, ta biết nàng rất để ý tiểu muội của nàng, chỉ bằng, ta đưa nó về bên nàng được không? Đời này nguyện không gặp lại, chỉ mong nàng bình an...

“Dừng hình....còn lại 64 đỉnh tiêu hồn, ta sẽ thay nghiệt đồ chịu phạt. Nghiệt đồ Hoa Thiên Cốt, tự tay ta phế đi tiên thân, đẩy vào Man Hoang, lập tức chấp hành!”

Hắc Âm sâm lâm quanh năm ngày tháng đều là màn đêm, bất kể thần tiên, yêu ma một khi bước chân vào là sẽ không toàn mạng đi ra, bất kể là ai!

“Tôn chủ, chuyện chính là như vậy,.....”

Bên trong Hắc Âm Sâm lâm, một lâu đài nguy nga diễm lệ mà hắc ám, một nam nhân ngồi hờ hững trên ghế chủ tọa nghe bẩm báo. Vừa nghe dứt lời, đôi mắt hẹp dài kia mở ra, lạnh lùng quét qua người quỳ sụp bên dưới, người này ngay lập tức nhũn ra, hộc máu, tử.

Tức khắc đã có hai bóng đen lướt vào lời kẻ xấu số kia ra. Âu Dương Thần Dật một thân từ khí bức người, neho neho đôi nhãn hẹp dài, tự nói:

“Bồn tọa chi tiền tu có 3 năm mà lại xảy ra những chuyện như vậy? Tiêu Dao tiên tôn? Lại dám bắt đi nhiều thuộc hạ của bồn tọa như vậy,.....Còn cả những tên tép riu kia, vậy mà lại dám dùng thuốc luyện chế từ Bốc Nguyên đỉnh phong ấn k1 ức của nàng! Còn cả Yêu thần kia cũng đã xuất thế, chuyện vui chỉ mới bắt đầu a~”

Bạn đang đọc truyện *Thần Ma Chi Tranh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Quyển 2: Thần Ma Chi Chiến. Chương 9: Man Hoang Hội Tụ.

Man Hoang mệnh mông cát vàng, linh khí thiếu thốn, điều kiện sống sót vô cùng khó khăn nhưng Thiên Nhan lại cảm thấy mình ở đây rất tốt. Thiên Nhan thực sự rất thích cảm giác thanh bình này, từ sâu trong xương tủy nàng chán ghét thế giới ngoài kia, nhưng trong tiềm thức vẫn nhắc nhở mình, ngoại giới có cái gì đó đang chờ nàng.

Đốt cục là cái gì? Nàng muốn nhớ nhưng cứ khi nghĩ đến là đầu lại đau như búa bổ, xiềnh xích quá khứ không thể làm nàng nhớ ra bất cứ điều gì!

Ngày hôm nay lại càng làm cho nàng cảm thấy bức bối hơn, vì vậy Thiên Nhan quyết định ra ngoài đi dạo một chút. Đứng trên cồn cát, nhìn vạn dặm cát vàng phủ khắp thế giới, cảm giác thật thế lương, tĩnh mịch, đốt cục là điều gì? Điều gì nàng đã quên? Không thể nhớ ra?

Có tiếng huyền ảo!

Thiên Nhan tò mò nhưng không định tiến về hướng đó, dốt cục, bước chân lại không nghe theo lý trí, bước đi.

Đó là một đám người đang vây một bóng người nhỏ bé lại! Nghe họ nói một lúc mà Thiên Nhan thấy lòng quặn lên, bọn họ định ăn thịt người ư? Quá kinh tởm!

Thiên Nhan bất giác tiến đến, linh lực từ người nàng trào ra, khí thế ép đến làm cho mấy hán tử kia không trụ vững được, đồng loạt dạt sang một bên. Thiên Nhan nhướng mày, nói khẽ:

“Cút”

Là sao vậy? Bọn nam nhân tụ tập đường như bị khí thế của nàng làm cho sợ hãi, nhưng bọn chúng ở Man Hoang quá lâu, không có thịt để ăn đã làm cho bọn chúng thấy thèm thuồng lắm rồi! Thịt người cũng được, có một số tên nhất quyết không chịu đi!

Thiên Nhan nhướng mày, nàng đã nói rồi, đừng có hối hận. Không nói một lời, cánh tay nàng hơi vung lên, mấy tên kia văng ra xa, hộc máu miệng hơn nữa còn văng cả xuống vực.

Nam Cung Thiên Nhan bước lên một bước, cúi xuống đỡ thân ảnh này lên, khẽ hỏi:

“Ngươi không sao chứ?”

Chỉ thấy thân ảnh kia khẽ run lên, ngơ ngác:

“Nhan tỷ, là tỷ sao?”

Giọng nói khàn khàn, cổ họng như đã hồng cả, nhưng từng câu từng chữ Thiên Nhan đã nghe nhất thanh nhị sở (rõ ràng). Chẳng lẽ nàng và tiểu cô nương này quen nhau?

Nam Cung Thiên Nhan nháu mày, tuy nàng cảm thấy người này thật quen thuộc nhưng nàng thật sự không nhớ người này là ai cả!

“Cô nương, ta và ngươi đã từng quen nhau sao?”

Hoa Thiên Cốt run lên, người này nhất định là tỷ tỷ, chỉ có tỷ tỷ mới có giọng nói như vậy, cô nhất định không lầm. Tỷ tỷ đi lâu như vậy không trở về, chẳng lẽ là do tỉ ấy mất trí nhớ? Suy nghĩ trong đầu làm Hoa Thiên Cốt bưng tỉnh, cô bé vội vàng nói:

“Tỉ tỉ, người tên là gì? Sao người lại ở đây?”

“Ta tên là Nam Cung Thiên Nhan, đang dưỡng thương ở gần nơi này!”

Đáng lẽ ra nàng không nên nói ra thân phận của mình nhưng nàng lại rất an tâm khi nói ra, là cảm giác thân quen này, cô bé này là ai kia chứ?

“Tỷ tỷ, đúng là tỉ rồi, muội là Tiểu Cốt,... đây...”

Giọng nói khàn khàn tuy rất khó nghe, Thiên Nhan nghe rõ xong thì sửng sốt, là cái gì đó trôi qua trong đầu, là cô bé này cùng quá khứ của thân thể này.... Hoa Thiên Cốt vô cùng kích động, vừa dứt lời xong đã ngất đi. Nam Cung Thiên Nhan ngồi thẫn thờ một lúc rồi bế cô bé lên, đưa về căn nhà trúc của mình.

Sát Thiên Mạch mới từ bên ngoài trở về, thấy hơi thở của thể quân, rất vui vẻ chạy vào nhưng thấy bóng dáng trên giường thì đồng tử khẽ co rút lại. Nhưng dốt cục tinh thần cũng lấy lại khá nhanh, hần dò hỏi Nam Cung Thiên Nhan:

“Thê quân, đây là???”

“Thiên Mạch, chàng nói xem, là chuyện gì? Ta cảm thấy cùng cô bé này rất quen thuộc nha! Cô bé còn gọi ta là Nhan tỉ tỉ nữa,....”

“Thật sao? Tại sao ta lại không rõ ràng nhỉ? Kì lạ,.... Cô bé bị ốm sao? Để ta đi nói Đồng Phương sắc thuốc”

(Khuyên: Tại sao không phải là anh sắc thuốc nha?)

Sát Thiên Mạch: *Lườm, cười mỉ mỉ* Bàn tay xinh đẹp của ta để làm mấy việc đó sao?

Khuyên:.....)

Nói xong, Sát Thiên Mạch nhan chóng đi ra ngoài, gặp mấy người nam nhân còn lại người đang nấu ăn, ngồi chế thuốc thì bất động thanh sắc nói:

“Các ngươi đều biết?”

Hiên Viên Lăng đang hăng say chặt cá và gà (Không biết kiếm đâu ra????) nghe nói xong gật đầu, nói:

“Thê quân muốn đưa ai về thì làm sao có thể ngăn cản?”

“Nhưng lữ Thiên Nhan nhớ ra chuyện trước kia thì sao? Bây giờ lục giới rất loạn, thần tộc, ma tộc, yêu tộc, tiên tộc đánh nhau loạn xạ, mà thê quân thì tình tình thích lo chuyện của người khác, người biết rồi đó, lữ như nàng.....”

Đông Phương úc Khanh cười hờ hững:

“Nàng đã uống được luyện từ Bốc Nguyên Đỉnh, quên hết mọi chuyện của quá khứ, làm sao có thể nhớ lại? Người ít lo xa đi! Còn chuyện của Lục giới, ta vốn không quan tâm nữa rồi!”

“hazzzz các người đã không lo như vậy, ta cũng không còn cách nào khác nha! Nhưng ta có một dự cảm không lành nào đó!”

Mấy hôm sau Nam Cung Thiên Nhan sang nhà Trúc Nhiễm, ý định muốn cùng Lưu Hạ sang chăm sóc cho Hoa Thiên Cốt, cù gì cũng là nữ nhân, vài chuyện lật vật cũng rõ ràng thuận tiện hơn!

Lưu Hạ tạm biệt Trúc Nhiễm, rất nhanh cùng nàng đi qua khu rừng, nhưng khi gần tới nơi thì bước chân cả hai dừng lại, Lưu Hạ nhú mào, nói:

“Có mùi máu!”

Nam Cung Thiên Nhan nghe xong, gần như ngay lập tức xoay người chạy vào xem, nàng muốn sống một cuộc sống bình thản như vậy mãi, nàng không muốn mất đi cuộc sống ấm áp đó! Nàng không muốn mất đi mái nhà này, cùng bốn nam nhân đó,..... nàng không muốn!

Vừa chạy vào tới nơi đã thấy Hoa Thiên Cốt nằm ở ngay cổng, cả người bê bết máu. Thiên Nhan chạy tới, đỡ cô bé ân cần lên, nhẹ nhàng hỏi:

“Tiểu Cốt, muội có sao không? Nói cho ta biết, chuyện gì đã xảy ra?”

Hoa Thiên cốt ôm chặt lấy Thiên Nhan, cả người run rẩy kịch liệt, nhưng cuối cùng, cả người cô b1 xịu lợ đi, nói nhẹ:

“Muội không biết, muội rất sợ,..... tí tí.....”

“Sao vậy?.....Tiểu Cốt”

Nam Cung Thiên Nhan thấy bụng dưới nhói lên, ngay lập tức nhìn xuống, người nàng đã ghim một thanh kiếm không chuôi. Ánh mắt Thiên Nhan rụt lại, khẽ nói:

“Hiền Viên kiếm?!”

“Không, Nhan tí, không phải ta, tí có sao không?”

“Thiên Nhan, tí làm sao vậy?”

Lưu Hạ vừa vào tới nơi thấy vậy vội chạy tới, thấy cả người Nam Cung Thiên Nhan chảy ra đầy máu tươi, Hoa Thiên Cốt hoảng loạn ở một bên, lại nhìn vào trong sân nhà đã đổ nát, bốn nam nhân kia có vẻ như đã bất tỉnh.

Cô bé này đã làm sao? Chỉ với sức của một cô bé? Làm sao có thể? Đồng tử Lưu Hạ co lại, nhìn ánh mắt hoảng loạn của Hoa Thiên Cốt đang dần trở nên sắc lạnh, mang một màu tím yêu mị. Lưu Hạ cau mày:

“Yêu Thần? Yêu Thần chẳng phải chỉ là một loại sức mạnh thôi sao?”

Lúc này, Nam Cung Thiên Nhan không nghe thấy gì, không còn cảm nhận thấy gì nữa, tại sao Tiểu Cốt lại phản bội nàng? Muốn giết nàng?

Nàng đã muốn coi đứa nhỏ này như muội muội mà bảo vệ cơ mà!!!!!!

Tại sao? Tại sao lại muốn giết nàng?

Phá hoại hạnh phúc yên bình của nàng?

Đoạt đi ấm áp nhỏ nhoi của tinh thần của nàng?

Tại sao?

“Nam Cung Thiên Nhan, đó không phải là Tiểu Cốt của người! Đó là một phần oán niệm của Yêu Thần còn sót lại với Hoa Thần, tiếp nhận ta!

Tiếp nhận ta, ta sẽ đoạt lại thân xác cho muội muội người, cứu sống bốn người nam nhân kia! Nếu không họ sẽ chết, người thân của người sẽ chết!”

Là thật sao? Người là ai? Chỉ cần tiếp nhận người? Người thân của ta sẽ bình an???

“Đúng vậy, mau tiếp nhận ta, mau tiếp nhận ta.....”

Lưu Hạ đang ôm lấy Nam Cung Thiên Nhan khẽ giật mình, luồng khí lưu đột nhiên bạo phát làm cô bị đánh bay ra ngoài. Trúc Nhiễm thấy sự việc không ổn, vội chạy lại, không ngờ lại thấy cảnh tượng này.

Một bên là lốc xoáy đỏ tràn đầy huyết vụ, ánh chớp đỏ cuốn quanh, một bên là luồng khí lưu màu tím mạnh mẽ. Cả hai thân ảnh bị chôn vùi, biến mất, Trúc Nhiễm ôm chặt lấy Lưu Hạ, tìm một nơi tránh đi. Hắn rất tỉnh táo, biết chuyện này mình không xen vào được, nhưng rất có thể lúc này đây hai người kia sẽ mở cửa đến ngoại giới.

Bạn đang đọc truyện *Thần Ma Chi Tranh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Quyển 2: Thần Ma Chi Chiến. Chương 10: Man Hoang Kịch Chiến. (P1)

Hai luồng sáng như có sinh mệnh, xoay tròn, lốc xoáy hiện lên, thân ảnh của Hoa Thiên Cốt và Nam Cung Thiên Nhan đều biến mất. Ánh sáng càng lúc càng mạnh hơn, cuốn bay mọi thứ xung quanh, căn nhà trúc phía sau cũng có nguy cơ nát vụn.

Lốc xoáy màu tím dần dần nhạt đi, một thân ảnh hiện lên trong vòng xoáy. Đó là một thân ảnh nữ tử. Cát vàng Man Hoang gầm thét, nước sôi vạn trượng, tung bọt trắng xóa, đất trời một mảnh tím ngắt. Nhân gian từng đồn rằng, Yêu Thần xuất thế đã lâu, Nam Vô Nguyệt chính là thân thể Yêu Thần, bị hành hình trên cột Tru Tiên. Nhưng có ai ngờ được Yêu Thần đích thực, lại chỉ là một luồng sức mạnh, mà Nam Vô Nguyệt chỉ là thân chứa.

Ngày nay sức mạnh Yêu thần rời tới thân Hoa Thiên Cốt, triệt để dung hợp, một phần là do sự tình nguyện của Nam Vô Nguyệt, phần còn lại chính là do Hoa Thiên Cốt chính là hậu duệ của Yêu Thần.

Nhưng thật không ai ngờ, trong sức mạnh ấy, còn mang một luồng tàn niệm của Tiền nhiệm Yêu Thần, sức mạnh hủy diệt, muôn dân lâm than, thực không thể nào ngờ, nhân gian không gặp họa, nơi mà Yêu Thần xuất thế lại là nơi này, Man Hoang khắp nơi thiếu thốn linh khí.

Hoa Thiên Cốt đứng vững trước thiên địa, áo tím vạt mờ, khói tỏa lượn lờ, thần khí quần quanh, hương sắc mị diễm. Mái tóc nàng dài ra, như dòng ngân hà chảy ngược trùng thiên, mái tóc tím dài cùng làn da ngọc ngà, nàng mang vẻ đẹp vừa thần bí vừa tinh khiết, tựa vẻ đẹp duy nhất thế gian, trăng khí quanh nàng quả thực làm người ta thất hồn lạc phách. Tối Nam Cung Thiên Nhan trước kia cũng chưa một lần đẹp hơn nàng.

Hoa Thiên Cốt tựa như vầng sáng duy nhất trên thế gian.

Hoa Thiên Cốt nhấc mũi chân trần, bay lên trên không trung, dưới chân nàng từng đóa hoa tím nở rộ, 'Hoa đưa gót sen', quả thực làm người ta ngây ngất. Hoa Thiên Cốt một thân phục sức tím nhưng không xa hoa, trên đầu chỉ có một đóa hoa tím cài nhưng lại tươi đẹp vạn phần, hương sắc tỏa ra khắp chốn, làm bao yêu ma của Lục giới bị giam trong Man Hoang đề tìm đến.

Hoa Thiên Cốt đứng từ trên cao nhìn xuống luồng xoáy huyết vụ, đôi môi cực kì xinh đẹp nở một nụ cười hờ hững, nói:

“Chúng ta lại gặp lại!”

Nhưng không chờ lâu, bàn tay Hoa Thiên Cốt khẽ nhấc, sức mạnh tím đậm lao ra, xuyên qua huyết vụ đánh vào thân ảnh trong đó. Nhưng luồng sáng tím ấy lại không vượt qua được huyết vụ mà lại bị phản phệ lại, bay ngược trở về Hoa Thiên Cốt. Hoa Thiên Cốt khẽ nhấc tay, ánh sáng tiêu biến, lúc này, khắp Ma Hoang vang lên giọng nói trong trẻo mang đầy lạnh lẽo:

“Ngươi vẫn như vậy, chỉ quen đánh lén!”

Hoa Thiên Cốt thấy vậy, thoát khỏi sắc mặt, mặc kệ cho sức mạnh của mình không tới hay luồng sáng phản phệ về phía mình. Hoa Thiên Cốt đứng từ trên cao, lạnh lùng đánh ra từng luồng sáng vào lốc xoáy huyết vụ. Nhưng lúc này ánh tím kia lại biến mất vô tung vô ảnh. Sắc mặt Hoa Thiên Cốt càng thêm khó xem:

“Ngươi hấp thu sức mạnh của ta!”

Ai dè không hề có câu trả lời, từ trong huyết vụ, từng luồng ánh sáng bay ra, bao quanh lấy bốn thân ảnh bốn nam nhân ngất trong sân nhà. Bốn luồng sáng kia bao quanh thân thể bốn người, biến thành bốn bông hoa sen máu, bay về phía cánh rừng. Dừng lại trước mặt Trúc Nhiễm, giọng nói kia lại tiếp tục:

“Chăm sóc!”

Nói xong lốc xoáy huyết vụ kia dần tan biến, lộ ra thân ảnh một người nữ nhân. Mái tóc nàng chảy dài một màu xanh như rừng rậm bao la, tỏa sáng như ngọc, ánh mắt màu xanh lơ trong suốt như viên ngọc lục bào tươi đẹp nhất thế gian. Nàng mang một bộ xiêm y xanh nhạt, lộng lẫy mà cao quý, vòng vàng trăm bạc, xiêm y rực rỡ, cao quý xa hoa.

Nếu như Hoa Thiên Cốt y phục đơn giản tới cực điểm, nhưng nàng lại khác, xa hoa mà cao quý, đây là một phần thể hiện thân phận của nàng, thánh nữ của thần tộc, thần mẫu tương lai.

Nếu chỉ như vậy thì không nói làm gì nhưng có ai ngờ được thánh nữ của Thần tộc xung quanh mạng huyết vụ, trên trán mang ấn kí Cửu Thủy Điện Liên Hoa đỏ rực như máu, trên thân mạng huyết văn kì lạ. Tuy nói như vậy nhưng những thứ này không mang lại cảm giác xấu xí mà càng làm cho nàng thêm sức quyến hút.

“Yêu Thần, hôm nay những gì ân oán của kiếp trước, chúng ta thanh toán cả với nhau đi!”

Yêu Thần Hoa Thiên Cốt cười lạnh lùng, đối mặt với Nam Cung Thiên Nhan, tỏa ra hơi thở yêu mị:

“Cũng tốt!”

Nam Cung Thiên Nhan không do dự phi thân lên cao, chân đạp ảo ảnh một đóa hoa sen chín cánh, cả người mang huyết vụ nồng đậm, sát khí nồng đậm. Nàng đã tiếp nhận hết sức mạnh của một vị thần đạo thể. Nàng đã nhớ ra tất cả quá khứ của mình.

Cái gì là thân thể mất đi linh hồn? Tách linh hồn đi để tránh vận đào hoa?

Cái gì là bị chết trong kiếp lỗi viễn cổ?

Người làm ra tất cả, bi kịch của một đời nàng chính là do một tay Yêu Thần kia gây ra. Không phải do Hoa Thiên Cốt, nhưng Hoa Thiên Cốt làm sao lại bị một phần tàn ý thức kia điều khiển lại khiến nàng hoài nghi.

Nhưng mà, chỉ cần đánh cho luồng ý thức kia tiêu biến thì, trả giá gì nàng cũng làm.

Yêu Thần, một thân thể lực ngoại giới, thành toàn tất cả, thân thể của nàng sẽ tiêu vong, không phải là nàng muốn, nhưng một khi đã tiếp nhận thứ sức mạnh nghịch thiên của Thần đạo ma này thì số kiếp nàng đã định, sẽ tan biến cùng thiên địa.

Trước khi sức mạnh kia tan biến, nàng phải làm tất cả, thế giới này, khi không có nàng, có lẽ sẽ trở về đúng với quỹ đạo của nó đi!

Nàng, Nam Cung Thiên Nhan là một nhân tố không nên xuất hiện trong thế gian này.

Chỉ mong là, trong nửa tháng thời gian, đủ để cho nàng làm tất cả,.....

Hừ hừ hừ, truyện sắp hoàn rồi, ta phải đẩy nhanh tiến độ mới được, *Nắm tay quyết tâm*

Bạn đang đọc truyện *Thần Ma Chi Tranh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 54: Quyển 2: Thần Ma Chi Chiến. Chương 10: Man Hoang Kịch Chiến.(P2)

Nam Cung Thiên Nhan phát tay, vạn dặm cát vàng hóa thành từng đóa huyết vũ, huyết hoa bay tứ tung, cảnh đẹp đến xiêu lòng. Nàng đưa tay lên làm pháp ấn, huyết hoa nhanh chóng hình thành một lốc xoáy huyết vụ, tiến tới bên Hoa Thiên Cốt.

Hoa Thiên Cốt dùng thần khí kinh Côn Luân, dịch chuyển tức thì ra sau lưng Nam Cung Thiên Nhan, lại dùng thần lực phi ra Hiên Viên Kiếm, nhưng thật không may luồng huyết vụ lại cản nó lại.

Nam Cung Thiên Nhan đưa mắt, huyết vụ hình thành một lồng giam vô hình nhưng Hiên Viên đâu phải bình khí bình thường? nó xuyên qua lớp huyết vụ, đâm thẳng vào người nàng. Nàng cười nhẹ, đóa Liên hoa dưới chân chụm lại, bao nàng ở bên trong. Lần này Hiên Viên thần kiếm thật sự bị chặn ở ngoài.

Chốc lát sau, đóa nụ sen bay lên, nở bung ra giữa không trung, Nam Cung Thiên Nhan đứng trên cao, ngạo nghễ nhìn xuống phía dưới. Yêu Thần ánh mắt dần lạnh, cũng đạp đường hoa bay lên cao, nhìn Nam Cung Thiên Nhan. Nàng cười hờ hững:

“Đừng nhìn ta như vậy. Sức mạnh của ngươi là 16 phương thần khí, Cửu Thủy Điện Liên Hoa của ta mạnh hơn ngươi rất nhiều, dù đó chỉ là ảo ảnh!”

Yêu Thần cười gằn giữ:

“Nam Cung Thiên Nhan, đốt cục ta vẫn không đánh bại được ngươi, nhưng không có nghĩa là ta không giết được ngươi!”

Nói xong, yêu khí màu tím dần trở nên đậm đặc, cuốn thành ốc xoáy, 16 phương thần khí bay cao, Yêu Thần đưa tay cầm lấy Xích Thuyền Thiên, neho mắt đẹp:

“Ngươi là thứ mà Thiên Địa bài xích, ta có thể dẫn kiếp thiên lôi, hoang hỏa để trấn áp ngươi. Yêu vật, mau chịu chết!”

Nói xong, Yêu Thần đưa tay khê kéo, Xích Thuyền Thiên như có sinh mệnh, cuốn lên tận trời cao của Man Hoang. Man Hoang vốn là nơi bên ngoài Lục giới, không đi theo Thiên Đạo, chỉ khi kéo sập Man Hoang, Thiên Kiếp hoang hỏa mới có thể đánh xuống người Nam Cung thiên Nhan.

Nam Cung Thiên Nhan nhú mày, đúng như Yêu Thần nói, nàng là thứ Lục giới không dung, không phải thần, cũng chẳng phải ma. Một khi Thần mà nhập Đạo kiếp, thiên địa bất dung. Đạo kiếp tới, vị thần đó, qua thì có được sức mạnh hủy thiên diệt địa. Lục giới bài xích, một là Thiên địa sụp đổ, hai là Đạo Thần kia phải chết.

Nam Cung Thiên Nhan coi trọng Nghê Mạn Thiên là vì trong người nàng ta có huyết thống Đạo thần, một khi tu luyện thành thần thì Thiên Địa này chắc chắn sẽ tan biến, dành chỗ cho nàng ta. Nhưng con đường của hậu nhân Đạo Thần bước chân lên Thần vị, quá khó. Nay Nam Cung Thiên Nhan là Đạo thần, khi ở trong Lục giới sẽ bị bài xích, trừ phi ở nơi ngoài Thiên Địa như Man Hoang, nếu không, hoặc lựa chọn hủy Lục giới, hoặc chống đỡ vạn kiếp Thiên Lôi, ngàn kiếp Hoang Hỏa mà hô phi yên diệt!

Nam Cung Thiên Nhan khê cười:

“Ngươi nghĩ ta sẽ để cho ngươi làm vậy sao?”

Yêu Thần nhướng mày, nhìn cảnh vật mông lung trước mắt, nhú mày rồi cười cuồng vọng:

“Nam Cung Thiên Nhan, thật không ngờ ngươi lại có thể đưa ta vào thần thức của ngươi? Vậy cũng tốt, hủy đi thần thức của ngươi là ổn!”

Nhưng chưa kịp để Yêu Thần làm gì, hàng vạn sợi dây kết thành từ huyết vụ đã cuốn đến giam cầm thân thể Yêu Thần lại. Yêu Thần giãy dụa nhưng không thể, căm hận nhìn lên trên khoảng không đầy sương mù mặng giắc:

“Được lắm Nam Cung Thiên Nhan, đã như vậy, ta sẽ cùng ngươi hao tổn, xem kẻ nào chết trước!”

Nói xong, từ trong linh thức Yêu Thần tỏa ra từng đợt khí tím, bào mòn huyết vụ. Tiếng Nam Cung Thiên Nhan vang vọng trong thần thức:

“Yêu Thần, ngươi không đánh lại ta, huống hồ, Tiểu Cốt còn bài xích ngươi? Ta đưa ngươi vào đây chỉ là để xem lí do ngươi nhất quyết phải đuổi cùng giết tuyệt ta. Cho dù phải hủy thân thể, đưa sức mạnh vào 16 thần khí để đòi giết ta!”

Yêu Thần dùng ánh mắt căm phẫn nhìn lên khoảng không kia, ánh sáng tím càng tỏa ra mãnh liệt hơn. Tiếng của Nam Cung thiên Nhan càng vang vọng trong khoảng không rộng lớn, càng làm cho Yêu Thần phẫn nộ, nhưng Yêu Thần không thể làm gì được, linh thức nàng ta vào đây, còn bên ngoài, hồn thể chính thức của Hoa Thiên cốt, sức mạnh Yêu Thần đều ở bên ngoài. Thật là vạn vạn không ngờ Nam Cung Thiên Nhan có thể bắt chấp hết tất cả!!!

Sau một hồi lâu, Nam Cung Thiên Nhan khê thờ dài:

“Hóa ra là như vậy a

. Đó là lỗi của ta, cũng là lỗi do thiên mệnh, ngươi muốn giết ta, cũng phải thôi! Đốt cục, là ngươi hay ta sai, ta cũng không xác định được! thôi, Yêu Thần, ngươi hãy tận hưởng những ngày cuối cùng tại nơi này đi!”

Nói xong, linh thức nàng rời đi. Nam Cung Thiên Nhan đứng giữa nơi nàng và Yêu Thần giao chiến, quả là kinh khủng, mọi thứ đều bị hủy diệt, cát vàng trắng xóa không thấy đâu mà thay vào đó là những cánh hoa đỏ và tím tràn ngập.

Không một sinh vật sống nào có thể bước vào phạm vi này vì ánh sáng màu tím và đỏ vẫn còn giao tranh, đánh ra từng luồng gió khí kinh khủng. Nam Cung Thiên Nhan ung dung bước ra ngoài, nàng quay qua Trúc Nhiễm:

“Coi như nơi này sẽ là cấm địa. Tiểu Cốt khoảng chục ngày nữa sẽ tỉnh, ngăn nó đừng rời khỏi Man Hoang!”

Nam Cung Thiên Nhan nói xong thì ung dung bay khỏi nơi này. Bỏ mặc Trúc Nhiễm đang trầm mặc nhìn bốn bông sen máu, cò cả Lưu Hạ đang hôn mê và cả Hoa Thiên Cốt ngất trong cấm địa. Sau một hồi, hai thân ảnh một hiền ngang, một yêu điệu tiến lại gần. Người con gái mỉm cười yêu mị, khê hỏi:

“Ngươi là ai?”

Nam Cung Thiên Nhan bay đi đến một khoảng đất trống thì dừng lại, nàng đứng yên nhìn trời một lúc thì lặng lẽ từ miệng nàng, một dòng huyết chảy ra, luồng ý thức cuối cùng của Yêu Thần, cuối cùng cũng chọn tự bạo để tồn thương thức hải của nàng.

Nam Cung Thiên Nhan thở dài, dù sao cũng không thể trách ai, sinh ra nhận kiếp của trời, có trách thì phải trách Thiên Mệnh, Thiên mệnh trên người, cũng tuyệt không bỏ qua thần tiên yêu ma!

Nàng đứng đó một lúc cho yên khí huyết, lại đưa tay lên, ý định mở ra thông đạo không gian, đi về Lục giới. Mặc dù nếu như nàng trở về thì rất có thể bị hoang thảo, thiên kiếp đánh xuống, nhưng nàng có thể làm ra kết giới. Chỉ có điều, kết giới che dấu thiên địa có mất rất nhiều linh lực. Nhưng nơi đó có rất nhiều việc cần nàng làm.

Kết giới dần được khai mở nhưng đột nhiên nàng lại cảm thấy thần lực gia động. Thiên Nhan giật mình, lẽ nào nơi này còn có Thần tộc khác? Ngắm một lát, nàng lặng lẽ bay xuống vách vực.

Thiên Nhan há miệng thật to, ngạc nhiên vô cùng vì trước mắt nàng là hàng trăm quan tài bằng thủy tinh băng trong suốt. Mà trong mỗi quan tài này là một thân ảnh mà nàng vô cùng quen thuộc!

Bạn đang đọc truyện *Thần Ma Chi Tranh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Quyển 1: Thần Ma Chi Chiến. Chương 11: Thức Tỉnh.

Nam Cung Thiên Nhan nhìn qua cung mộ bằng thủy tinh và ngàn năm hàn ngọc tạo thành, mọi ngọc khẽ nhếch, váy áo thoát tha, trăm vàng leng keng, chân trần lướt qua muôn hoa tiến vào cung mộ. Nàng nhìn những quan tài băng, hoặc nam hoặc nữ, đều có khí thế kinh thiên, thần khí cuộn cuộn, long uy khôn cùng, nàng khẽ bật cười:

“Hóa ra là thần mộ nha!”

Vạn năm trước, chúng thần gặp thiên kiếp mệnh kiệt thọ luân, không còn cách nào mới bắt đắc dĩ phong ấn cả tộc vào Thiên băng ngàn năm, duy trì thể xác, Thiên Nhan vừa nhìn từ khí ngay lập tức bao trùm, cười đến khuyên đảo chứng sanh:

“Thần mộ khai, chỉ sợ ngày các ngươi tỉnh dậy đã rất gần nha!”

Không cần nói cũng biết, người làm ra thù đoạn vô song, kéo dài hơi tàn này của thần tộc chính là chủ thần, một khi chủ thần thức tỉnh thì chúng thần cũng quy vị, nàng đưa tay vuốt mi mắt, ánh mắt diễm lệ thoáng chớp dữ tợn, nàng gần từng tiếng tuy rất nhỏ nhưng cũng làm cho người ta thấy lạnh thấu tim gan:

“Là các ngươi bức ta vào đường này, có gì ta lại để cho Thần tộc hiện hữu ở Lục giới một lần nữa, các ngươi, phải như phật giới, vĩnh diệt luân lương đi!”

Nói xong, nàng cất tiếng cười trong như ngọc, túm đứ đờ biến mất, chỉ còn nét quý khí trong con ngươi, nàng khẽ phất tay, quay người bay đi.

Trường Lưu sơn thủ hộ nhân giới gần vạn năm, chấp chương càn khôn, ảo vệ nhân giới cùng tiên giới khỏi ma, yêu lương giới nhưng giờ như gặp đại địch. Tiêu Dao tiên, người được Ngọc Hoàng tin tưởng là tiên nhân tuyệt thế được thiên gia phái xuống cứu cốt chủng sanh hiện giờ đang chấp chương Trường Lưu sơn.

Quả thực, Trường Lưu không còn là Trường Lưu của ngày trước, Nho tôn không rõ làm soa mà mất tích, Bạch Trường Môn không hiểu sao một lần đi vào Hắc Âm sâm lâm, quay trở về bề quan không ra. Thế tôn làm chủ đại cục là người cương trực, vốn không muốn nhưng ý chỉ của Ngọc hoàng vừa xuống, lại thêm chư phái hiệp trợ, hắn không thể làm gì hơn là thỏa hiệp một ít, đi tới giờ, Trường Lưu đã rất rối loạn rồi!

Mà người có thể chủ trì đại cục, Bạch Tử Họa, lại đang bề quan không ra ở Tuyệt Tinh điện. Quả thực không phải hắn trốn tránh trách nhiệm gì mà là hắn đang bị trọng thương, lần hắn vào Hắc Âm Sâm lâm đó đã bị Ma thần đả thương nặng nề, hắn không thể nào không bề quan trị thương.

Vốn dĩ vết thương ít phải một năm, nhiều phải 3 năm mới khỏi, không ngờ chưa tới 1 tháng hắn đã xuất quan, mà không chỉ thế, hắn còn ngay lập tức chạy tới tiên lao của trường lưu.

Nơi này, tám tối, u ám khác thường, Thủy lao Trường Lưu thường dùng để giam giữ trọng phạm hiện trong đó đang giam một nam tử trẻ tuổi, đầu tóc bù xù nhưng nhìn kỹ sẽ thấy vẻ tuấn lãng khác người của hắn. Hắn ngồi đó như không quản thiên địa, quả thực nếu như không gặp, không ai nghĩ Nho tôn của Trường Lưu đang bị giam giữ ở nơi này.

Bạch Tử Họa mím chặt đôi môi không chút huyết sắc, hắn vốn thâm mạng trọng thương lại không điều trị tận gốc nên nhìn thực đáng thương, nhìn nam tử

trong lao một lát, hấn cất giọng khàn khàn:

“Sênh Tiêu Mặc, đệ biết tội của mình chưa?”

Sênh Tiêu Mặc vừa nghe xong, liền cười điên cuồng, một lúc sau, hấn mới ngừng cười, nói:

“Đốt cục không an tâm nữa?”

Bạch Tử Họa yên lặng một lúc, sau mới trầm giọng nói:

“Sênh Tiêu Mặc, đệ tùy ý trộm cung vũ trường môn, ý đồ mở ra cánh cổng thông tới Man Hoang, bị ta nhốt tại đây, đệ còn không biết hối lỗi?”

“Bạch Tử Họa, ta tại đây thay nàng hỏi ngươi một câu, nàng có vị trí gì trong lòng ngươi? Ngươi coi nàng là cái gì?”

Ánh mắt sắc lạnh của Sênh Tiêu Mặc chiếu thẳng vào người Bạch Tử Họa, như muốn đâm xuyên người hấn. Bạch Tử Họa yên tĩnh một lát mới khẽ nói:

“Nàng là tính mạng của ta!”

“Hahahha, tính mạng của ngươi, tính mạng mà ngươi vứt bỏ để đi lên đại đạo ư? Ngươi nghĩ bỏ quên nàng thì ngươi có thể đi lên đại đạo vĩnh sinh bất diệt, thủ hộ tam giới sao? Đạo tâm của ngươi thật buồn cười, ngươi từ bỏ nàng, cũng từ bỏ chính mình, chấp niệm này của ngươi, vạn năm không đổi, vạn kiếp bất phục, ngươi không những làm cho nàng đau khổ mà còn làm cho ta vô cùng thất vọng về ngươi!”

Không biết từ bao giờ, Sênh Tiêu Mặc không thể nào gọi hấn một tiếng sư huynh thân thiết như xưa, không biết từ bao giờ, nàng lại có vị trí quan trọng như vậy trong tim hấn, để tìm nàng, hấn trái môn quy, trái đạo tâm của mình. nhưng mà, hấn không hối hận, nàng chính là điểm sáng duy nhất trong cuộc đời tưởng như làn gió thoảng qua của Sênh Tiêu Mặc hấn. Hấn muốn bảo vệ nàng, nhưng chỉ trách hấn không đủ mạnh.

Bạch Tử Họa im lặng, lúc lâu sau mới từ từ nói:

“Nàng là một cổ thần!”

Sênh Tiêu Mặc cười ha ha:

“Nàng xuất đạo hơn trăm năm, nào đâu thiên hóa, nào đâu lỗi kiếp? Chỉ là nguy hiểm, nàng đâu có cản trở đại đạo của ngươi? Ngươi làm như vậy là muốn hủy hoại nàng hay hủy hoại nàng?”

Bạch Tử Họa gian nan quay người đi, gợn mặt vốn tái mét của hấn lại càng xanh thêm, từ tric tiên không nhiệm bậu trần trở thành một ma gian diệt chúng. Đây chính là đạo tâm mà lưu lại khi hấn tấn giai thần vị, quả thực, hấn luôn áp chế nhưng không ngờ nó ngày một mạnh, tới ngày hôm ấy lại phá tâm lý nh4 của hấn mà ra.

Hấn vốn không nhận mình sinh tâm ma, lại mang ý nghĩ xấu xa!!!!!!!

Hai tâm của hấn tranh chấp cơ thể, Sênh Tiêu Mặc lại không nhận ra, nhưng lúc này lại có tiếng chuông ba khắc vang lên. Tiếng chuông này ngàn năm không vang một lần, thể hiện Trường Lưu gặp nguy. Bạch Tử Họa lấy lại tâm trí, nhanh chóng để lại một đạo thiên nhân của mình cho Sênh Tiêu Mặc, nhằm cho hấn biết rõ tình hình bên ngoài.

Là nàng! Tại sao nàng lại tới được đây? Sao nàng thoát khỏi Man Hoang được?

Nam Cung Thiên Nhân thân đầy ma khí đứng trên không trung Trường Lưu, nàng nhìn xuống thế gian bằng bạc sương mù, hoa đào từng cánh phấp phới, nơi này từng để cho nàng những kỉ niệm vui nhất, cung có thể là âm áp nhất, có xấu hổ, có giận giữ, có vui vẻ, có ấm áp, nàng nheo mắt thì thầm:

“Nơi đáng nhớ như vậy,.... các ngươi không nên hưởng!”

Vừa nhủ xong, sát ý của nàng động, ngay lập tức từng đạo khám bay xuống biển trường Lưu, toàn sơn môn chấn động, lúc này một thân ảnh thướt tha bay lên, kiều ngạo nhìn nàng, hét:

“Ma nữ, Trường Lưu không phải nơi ngươi có thể tác quái!”

Người này chính là Nguyệt Thiên Tinh, áo trắng nàng ta phấp phới, tiên khí quấn quýt, hết như một tiên tử tuyệt thế, đối lập với cô ta là Nam Cung Thiên Nhân vũ mị tận xương, quý khí bức người. Nam Cung Thiên Nhân cười nhạt nhìn cây kiếm sắc của cô ta, khẽ nói:

“Hừ, tiểu yêu mà thôi, cút!”

Nói xong, tay nàng khẽ kết thủ ấn, thả xuống biển, lúc này từ biển Trường Lưu, thần khí ngập tràn, sóng biển dậy lên, một đóa hoa sen từ dưới nước bay lên. Đóa hoa có 9 cánh, quanh thân lấp lánh điện quang, bay đến bên cạnh nàng, nàng đảo chân ngọc, đứng trên thân hoa, cười nói:

“Bạch Tử Họa, ngươi còn ở đó làm gì?”

Tay ngọc phát lên, Nguyệt Thiên Tinh không khỏi chấn kinh bay đi, đập vào trụ cột trước điện, hộc máu, rơi xuống đất. Nàng ta đã bắt tình nhân sự.

Nàng chỉ tay ra trước, khẽ cười:

“Ta không phải ác nhân, nhưng không tiên nghe cầu sù, nên chỉ hủy đạo căn của ngươi, mau rút cho khuất mắt ta!”

“Thiên Nhan!”

Lúc này, thân ảnh Bạch Tử Họa lao ra, nhìn nàng với ánh mắt thất vọng, hấn nàng người Nguyệt Thiên Tinh lên, nói:

“Lúc trước nàng là một nữ tử trọng tình nghĩa, thông minh, lí trí, tại sao bây giờ lại không nói lí lẽ như vậy???”

Nam Cung Thiên Nhan không khỏi cười nhạt:

“Có gì để mà thất vọng, con người Nam Cung Thiên Nhan kia đã chết từ lâu, nàng ta ngu xuẩn, chết là đáng, đâu liên quan tới ngươi? Hôm nay ta tới là để lấy đi đồ vật của ta! Còn nữa, Mị Diệp của ta đâu?”

Nam Cung thiên Nhan ngu xuẩn kia chết là đáng, nàng không quan tâm, giờ nàng tùy tâm sở dục, yêu ghét rõ ràng, thấu triệt tất cả, nàng vốn muốn vô lo ở thế giới khác, lão tặc thiên bắt nàng trở lại, nàng muốn sống làm trưởng môn Mao Sơn, dạy nên trử quân tốt, người trong thiên hạ cần nàng; nàng muốn sống an nhàn tại Mạn Hoang, độc thủ không bỏ qua nàng. Nếu đã như vậy, lưu luyện làm gì, số phận nàng, được định từ khi mới sinh ra, nàng không kháng cự nữa, nhưng một đạo thần như nàng, còn ai muốn ở bên?

Thiểm Mị Diệp là linh sủng của nàng, nếu như nàng ấy cũng không muốn theo nàng, nàng không ép, nhưng rõ ràng khí tức của nàng ấy còn ở nơi này!

“Hahaha, chính là ở đây!”

Tiêu Dao lão già cười cười, hấn hiện thân với một vẻ mặt nhân từ, cười hiền hậu nhưng mà Nam Cung Thiên Nhan vừa nhìn, ánh mắt lập tức lảng liệ! Nàng vốn không nhận ra Tiêu Dao tiên là ai, nhưng mà, người đằng sau lão ta thì có!

Chính là Thiểm Mị Diệp không sai, nhưng ánh mắt nàng ấy vô hồn không chút sức sống, rõ ràng một chuyện, nàng ấy bị lão già này nhiếp hồn!

“Sai, sai rồi, Hoa thần tôn quý, nàng ta không bị ta nhiếp hồn mà là bị ta rút hồn luyện tùy trở thành khô lồi!”

Ánh cười vẫn hiền hậu như vậy nhưng lời nói lại đáng chết, Nam Cung Thiên Nhan lúc này thực sự nổi điên! nàng không kiểm soát hủy diệt chi khí làm nó bay toán loạn, đặc biệt, mái tóc nàng bay tung, làm cho người bên dưới nhìn rõ ấn kí dài hẹp mây đen đan vào lên hoa trên trán nàng!

Lão ta dám, vậy mà dám luyện hồn Mị Diệp, ép nàng ấy thành khô lồi! Đáng chết, lão ta đáng chết, Trường Lưu đáng chết, cả thiên hạ đều đáng chết! Đi chết hết đi!!!!!!

“Đọa thần, nàng ta là đọa thần!”

Thiên Nhan cười lảng liệ, phẩy tay một cái, đại diện Trường Lưu rung lắc mạnh, may mà có đại trận phòng ngự nổi lên trấn giữ, nàng nheo mắt nhìn, chiếm giữ thần căn để làm một địa trận, quả thực là giỏi, nhưng mà, ngày hôm nay ai có thể ngăn nàng đổ sập?

“Lão già, chịu chết!”

Tiêu Dao tiên lần đầu tiên mang dáng hoảng sợ, tại sao lại là đọa thần? Đừng nói chơi, đọa thần không phải là chỉ một vị thần mang ma tâm mà là một vị thần đổi mệnh lấy đạo ma, kháng với trời xanh, sức mạnh có thể hủy diệt tất cả!!!!!!

“Thiên Nhan, nên dừng tay!”

Lúc này, phía trong Trường Lưu thần khí ngập trời, chân long thét gào, phượng vũ bay cao, thế khí không thể át. Giọng nói vang vọng trăm bề, mang theo vẻ uy nghi khó lường, Nam Cung Thiên Nhan vừa nhìn đã cười,

“Chủ thần, không ngờ thật sự là ngươi! Thù cũ nợ mới, chi bằng chúng ta tính một lúc đi!”

Bạn đang đọc truyện *Thần Ma Chi Tranh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Quyển 2: Thần Ma Chi chiến. Chương 12: Tế Hồn.

Nam Cung Thiên Nhan nheo mắt nhìn vào cấm địa Trường Lưu sơn, từ khí trên người nàng phóng lên tận trời, muôn ngàn cánh hoa bay tung trong không khí, điểm sắc mị nhân, nguyệt tinh chúng ứng, nàng nhếch môi cười, nhạt nguyệt lặn, trăng hoa lu mờ.

“Chủ thần, là ngươi?”

Có phải là ngươi hay không? Vạn năm trước, vì các ngươi mà ta thành tội đồ của thần tộc, vạn năm sau, phải chăng chính tay các ngươi sẽ kết liễu ta? A ha, thật đáng mong chờ nha!

“Thiên Nhan, nàng sát nghiệt quá nặng!”

Nam Cung Thiên Nhan cười điên cuồng, dọa thần nào mà không phải dùng máu tươi của vạn sinh linh để tẩy lễ? Có dọa thần nào mà không bị thiên địa bài xích? Bị chúng thần tuyệt sát? Có ngoại lệ ư? chưa bao giờ! Bất kể là ai!

Lúc này, bên trong Trường Lưu, một bóng ánh bay ra, hân ngồi trên vương vị, mái tóc trắng tung bay, thần khí ngập tràn thiên địa, nhưng gương mặt hân lại ẩn trong sương mù, bất kì ai nhìn vào đều không thấy, dụng thiên nhân sẽ thấy đau đớn như kim châm vào mắt, này quả thực là Chủ thần không sai! Âm thanh uy nghi của hân cất lên:

“Tiêu Dao, ngươi có biết tội của mình?!”

Tiêu Dao lão nhân quỳ gập người xuống, dập đầu nhận tội:

“Chủ thần, là do lão nô làm việc sơ suất, tự động chủ trương, xin ngài khoan hồng!”

Tiêu Dao lão nhân vốn là tùy tùng của Chủ thần vạn năm trước, vì hân không thuộc thần tộc nên không chịu kiếp số vạn thần say giấc. Tính đến ngày có tia thần lực thượng cổ đầu tiên xuất hiện trong thiên địa, cũng là ngày Nam Cung Thiên Nhan thức tỉnh, hân cũng chấp hành xức mệnh của mình!

Đánh thức Chủ thần, vạn năm trước chủ thần tự lập đại trận phong ấn linh hồn cùng sức mạnh vô biên, ẩn thân trong lục giới, muốn thức tỉnh ngài, này có cách bắt hết thần tộc thượng cổ rồi huyết tể. Nhưng mà lão sợ Chủ thần có tâm ý, quyết không tỉnh giấc nên đành làm hạ sách, làm cho một thượng thần trở thành dọa thần. Tuy gây họa cho nhân gian ít nhiều nhưng mà khi đó Chủ Thần đã thức thì Dọa thần này tất diệt!

Giờ đây Chủ Thần quy vị, thực làm cho hân vui mừng, không còn bất cứ quyền uy gì với nhân gian, giờ cho hân chết đi hân cũng cam lòng!

“Hay cho một câu nô!”

Tiếng cười Nam Cung Thiên Nhan vang vút tầng mây, hóa ra từ vạn năm trước nàng đã là một quân cờ, quân tốt thí vô dụng, nàng dọa ma cũng do một tay người khác sắp xếp, còn thân nhân phản bội nàng, có lẽ cũng do mong muốn Chủ thần có một ngày quy vị đi!

Là do hân muốn tự phong ấn bản tâm, tại sao còn kéo nàng vào? Tại sao không tha cho nàng? Nàng đã làm gì sai sao?

“Nghiệt súc, sai chính là sai, ngươi có hôn ước với chúa thượng mà dám thông gian với Ma Thần, chết là đáng!”

“Mẫu thân???”

Nam Cung Thiên Nhan nhìn một đoàn người bay từ chân trời tới, nhìn tới thất thần, mẫu thân nàng, quả thực như vậy? Bà không có chút tình cảm nào với nàng ư? Tự ý quyết định hôn ước cho nàng, đẩy nàng vào thâm cảnh vạn kiếp bất phục, thực đó là mẫu thân, là thân nhân của nàng? Thực nàng đã vì bọn họ mà dọa ma, bị thượng thiên đáng kiếp sao? Đây là thân nhân của nàng? Thật nực cười!

“Thủy thần, tự ý chủ trương, các ngươi thật lớn gan!”

Chủ thần nhìn Nam Cung Thiên Nhan điên dại, không khỏi thất thần, nàng tốt như vậy, là hân không xứng với nàng, hân chỉ là muốn ngủ say một giấc, quên đi nhân sinh, ai ngờ đã hại nàng! Là hân đã hại nàng sao?

“Chủ thần, là ngươi sai hay ta sai, tất cả đã không còn quan trọng nữa rồi!”

Nam Cung Thiên Nhan điên cuồng, tóc tiên loạn, trâm vũ bay lên, nàng duỗi tay, tứ khí đảo quanh, sát khí ngất trời, nếu hôm nay không phải nàng thì sẽ là hân chết, tuyệt không đường lui!

“Thiên Nhan, ta có thể giúp nàng phong ấn Dọa khí!”

Nam Cung Thiên Nhan xoay người về hướng tây, nơi đó Ma khí quấn quanh, một người thân mang áo bào đen tuyền, Ma khí tạo thành long thân, bay quanh người hân, đằng sau là chục người bay theo, thần khí uy nghiêm không cãi, thực đó là thần, nơi này giờ đã tập hợp đủ các vị thần khắp lục giới!

“Nhan nhi, nếu nàng muốn, ta sẽ đưa nàng đi!”

Long ngâm gào thét, từ hướng đông bay tới một thân ảnh màu vàng, hân đi tới đâu, long âm ngập trời, chính là Hiên Viên Lăng. Cùng với Đông Phương Úc Khanh và Sát Thiên Mạch bay tới. Ma thần Âu Dương Thần Dật nhú mày:

“Ngươi là Long thần kế nhiệm? Trừ khi Dọa khí của nàng mất, nếu không nàng sẽ không thể ra khỏi nơi này!”

Chủ thần ung dung nói, chưa sót trong lòng hân chỉ hân mới hiểu, chúng quy hân hại nàng, nhưng không thể để nàng làm hại Lục giới!!!

Nam Cung Thiên Nhan nhìn quanh, một lúc lâu sau nàng mới cười nhạt thề:

“Ha, Bạch Tử Họa, ngươi thấy rồi chứ, bây giờ còn có người mang trọng trách Lục giới hơn ngươi cơ đấy! Để ta xem, nếu như các ngươi muốn hợp trận, chỉ bằng tới đây đi, nếu như có thể!”

Để áp chế Đọa khí trong người nàng, tuyệt không chỉ một người có thể làm được, nàng nhìn mấy người nam nhân này, đây là mệnh của nàng, chết cũng là do nàng ngu xuẩn, chỉ bằng ngày ấy biết được, một kiếm kết liễu cho xong!

“Đón lấy!”

Chủ thần duỗi tay, hướng tới 3 người Âu Dương Thần Dật, Hiến Viên Lăng cùng Bạch tử Họa một đạo chỉ, ba người đọc qua, thần sắc mới tốt hơn một chút, quay người bay lên bao quanh bốn hướng Nam Cung Thiên Nhan.

Sát Thiên Mạch trấn thủ phía trên, còn Đông Phương Úc Khanh thì nhân cơ hội bày trận phía dưới, Nam Cung Thiên Nhan vừa nhìn liền nhíu mày:

“Các ngươi chắc là đang không đi tìm chết?”

Sức mạnh của Đọa thần là không thể coi thường, có thể xé rách thiên mệnh, đánh tan một thế giới, đốt cục 6 người này muốn cái gì?

“Nhan nhi, chỉ cần Đọa khí hết, nàng sẽ không phải chịu khổ nữa đâu!”

Sát Thiên Mạch đau lòng nói, chỉ cần mấy khắc, tất cả sẽ hoàn hảo như xưa, không còn ân oán gì nữa, sống một cuộc sống như ở Man Hoang không tốt hay sao? Hà cớ gì nàng phải tự đẩy đọa mình chứ?

“Ai nói với các ngươi là ta muốn trở lại như xưa?”

Không, không, thế gian này những gì nàng hi vọng đã hết, những gì nàng mong ước, nàng tin tưởng đều đã chết, nàng không còn quyền luyện gì nữa rồi!

Vừa cười nhạt, nàng vừa đưa tay lên, kết một ấn trên không trung, bao bọc quanh người mình lại, tuy chỉ giữ được một khắc, nhưng, như thế đã rất đủ rồi!

Sáu người nhìn chăm chú vào nàng, không hiểu nàng đang làm gì nhưng lúc sau Chủ Thần và Âu Dương Thần Dật biến sắc, Âu Dương Thần Dật hét lên:

“Nam Cung Thiên Nhan, nàng đang làm cái gì? Dừng lại!”

Trong lúc này, nàng hí mắt, khẽ nhắm: “Huyết thiên thương lệnh, hiến tế linh hồn, thiên thương đoạn vũ, sinh địa câu thần!”

Nàng đang tế thần hồn của mình, lấy đến sinh mệnh của mình để hủy đi thế giới đáng nguyên rủa này, nàng không muốn để họ an ổn, nàng không muốn!

Sáu người nhận ra, dùng toàn lực kích phá phong ấn, còn các vị thần khác thì nhíu mày nhìn thiên địa đang sụp đổ, lúc sau, họ nhắm mắt, cũng là do họ sai, họ nên trả! Lần lượt từng người lấy sinh mệnh mình bù vào chỗ trống trong thiên địa bị sụp đổ.

“Nhan tỷ, tỷ có nhớ những ngày ở thôn Đào hoa không? Những ngày ở Trường Lưu hay nơi Man Hoang, rất tốt mà, chúng ta lại như vậy được không? Tôi sinh hoạt nơi non xanh nước biếc, đừng từ bỏ sinh mệnh của mình, tỷ không thấy làm vậy là rất đáng tiếc hay sao? Muội vẫn rất yêu quý tỷ, hay những người nam nhân này cũng chỉ vì tốt cho tỷ, họ yêu tỷ nên mới làm vậy, là sai sao? tỷ tha thứ cho họ đi!”

Hoa Thiên Cốt đứng trên cao nhìn Nam Cung Thiên Nhan sinh mệnh dần mất đi, thét lên, cô muốn nàng thay đổi chủ ý, sống có gì không tốt cơ chứ?

Nam Cung Thiên Nhan dùng ánh mắt mê man nhìn thiên địa, lại nhìn từng gương mặt đau khổ của những người quanh mình, một lúc sau, thanh tỉnh mới về dần trong mắt nàng, nhưng tất cả đã muộn, chung quy là nàng đã sai! Nàng thở dài, ngay từ khi bắt đầu, là nàng sai, vậy thì kết thúc đi!

Nàng hát tay, cả thiên địa như đang nứt vỡ ngay lập tức cũng bằng mắt thường tốc độ liền lại như xưa, ngân hà chảy ngược quay trở lại về trời, nham thạch nóng bỏng ngập lại trong đất, sức mạnh hủy diệt bị nàng thu lại, nhưng mà linh hồn tế đi rồi thì sẽ không thể quay trở lại, nàng thở dài rồi cười nhẹ nhàng:

“Vĩnh sinh vô diệt, diệt sinh vô sinh! Tất cả là do ta, ta sai, không thể quay trở lại được nữa!”

Tiếng thở dài của nàng vang trong thiên địa, nhưng thân ảnh của nàng thì đang mờ dần rồi hóa thành hư vô, không một tiếng động hóa thánh luồng sáng màu xanh nhạt bay theo không trung. Sáu người nhìn theo, ánh mắt vô thần, chỉ nghe thấy tiếng Hoa thiên Cốt hét lên: “Không!!!!”

Là nàng không nên chết, hay là nàng không nên có mặt tại thế giới này? Là nàng không nên quen họ hay số kiếp của nàng vốn sai? Cuộc đời người, hư vô mộng ảo, đi đến cuối cùng, chết đi rồi nàng vẫn cứ không thể ngộ ra, là nàng nợ bọn họ, nợ một tấm chân tình!!!!!!

.....END.....

Đùa đấy, hihhi, chưa hết đâu, nàng nào quay xuống đọc thì rõ, huhuhu, truyện còn có 1 chương vs 2 phiên ngoại nữa là hết rồi, chắc trong tuần là hoàn, pp các nàng trước!!!! ^.^

Bạn đang đọc truyện *Thần Ma Chi Tranh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Quyển 2: Thần Ma Chi Chiến. Chương 13: Thần Giới. (Hoàn)

Thiên địa lập lại, luân hồi chuyển hóa. Ngàn năm trôi qua, Lục giới lập lại trật tự vạn năm trước, Thần giới, tiên giới, nhân giới, yêu giới, ma giới và phật giới. Phật giới quy lâm, chính là đại giới tồn tại gần nhất với thần mình. Mà thần giới, chính là tồn tại đỉnh cao, duy nhất vĩnh vương trên thế gian.

Thế gian vạn vật, tất cả đều cần thần mình quản lí.

Tiên giới trăm ngàn năm nay, vật đổi sao rời, nhưng thứ nhất không thay đổi chính là vị trí của Trường Lư sơn, nghe nói Trường Lư tiên môn, vạn vật duy nhất, ngàn năm nay không dưới năm vị có thể tấn giai thần vị, mà nơi đây chính là nơi toàn bộ Tiên giới kính trọng.

Muôn ngàn năm nay, có ai tu tiên không muốn vĩnh sinh bất diệt, bảo vệ vạn giới? Trường Lư sơn, không thể không nói chính là tiên môn thân cận nhất với thần giới.

Trên nhân gian ai nào biết Thần giới tọa lạc nơi nào, chỉ biết rằng, cứ trăm năm một lần, thần giới sẽ tại Trường Lư Sơn nhận thức những thiên tài nhỏ tuổi, tương lai có thể vãn đỉnh thần vị. Không thể nghĩ ngờ là cứ ngày đó thì Lục giới náo nhiệt hẳn lên, không kể yêu ma lưỡng giới đều có thể tham dự lễ nghi tuyển chọn. Đúng thực đã gần tới ngày đó, chính vì thế ngày này đây Trường Lư sơn vô cùng náo nhiệt.

“Này, người nói xem, năm nay sẽ có mấy người được tuyển chọn đây?”

“Người đang nói chuyện cười đây ư? Mấy người? Có một người đã là vận may cực kì rồi, ngàn năm qua chỉ có chưa tới 5 người được tuyển chọn, nói nghe thì dễ nhưng đó toàn là những thiên tài ngàn năm khó gặp đó!!”

Lúc này hai người đồ đệ của Trường Lư đang cầm hai thanh mộc kiếm đi ngang qua rừng trúc Trường Lư thì thầm to nhỏ với nhau. Này người thanh niên gầy và hơi cao nhếch miệng khinh bỉ. Nhưng rất nhanh người thanh niên tuấn mã bên cạnh đã nhanh chóng nói:

“Người chưa nghe qua hay sao? Này Ma giới gần đây có một thiên tài tuyệt đỉnh, không nói ngoa chính là vạn năm khó gặp, linh căn toàn hệ, hiện nay đã tấn chức thượng tiên, chắc chắn chưa đến trăm năm sẽ tấn giai thần vị nha!”

Thanh niên gầy gò nghe vậy cũng cười hắc hắc:

“Rất có thể nha! Với lại nghe nói vị thiên tài này chính là Thánh nữ của Yêu Ma lưỡng giới, dung nhan của nàng được ca tụng là ngũ giới đệ nhất mỹ nhân, tới Thần giới cũng có thể tranh phong nha!”

Hai người vừa đi vừa nói chuyện vô cùng vui vẻ, không hề để ý sâu trong rừng trúc từ lúc nào có một con người đỏ như máu lóe lên đầy hứng thú rồi nhanh chóng nhắm lại.

Địa lễ tuyển chọn của Thần giới mỗi lần tổ chức phải có tới hàng ngàn, vạn người từ khắp các nơi bốn bề tứ hải tiến tới. Nhưng trong đây ngàn năm chính là lần náo nhiệt nhất! Nghe nói người chủ trì lần đại hội lần này chính là Hòa Thần Sát Thiên Mạch, đã từng là người thống nhất Yêu Ma Lưỡng giới nha!

Sau khi ngài phi thăng thần giới kia, Ma giới cùng Yêu giới lại phân chia, cho tới này mấy chục năm trước, nghe nói cả hai giới đều thần phục một vị thần nữ, được tôn sùng thành Thánh nữ hai giới, sau này nàng trưởng thành sẽ trường không hai giới này.

Vô Ngân Nguyệt chính là một người tham dự buổi tụ hội của Trường Lư, cô tu tiên từ lúc mới lọt lòng, tới năm 18 thì vừa khéo tu thành tiên thể, người đời vốn như thế đã nói cô là thiên tài ngàn vạn năm hiếm có một người, ấy vậy mà trước cô luôn đeo bám một cái tên Thánh nữ Yêu Ma Lưỡng giới, Tiêu Thiên Nhan!

Ngày hôm nay cô ta thật muốn xem xem thiên tài luôn đứng trước cô ta một hạng là thần thánh phương nào!!!!!!

“Hóa thần tới!”

Tất cả mọi người nghe xong đều đứng thẳng lưng, cúi đầu, riêng Vô Ngân Nguyệt thì vẫn có gan một chút, hơi ngẩng đầu lên nhìn nhưng cô ta chỉ thấy trước mắt mình là một mảnh hồng sắc yêu diễm, chói lóa. Dung nhan diễm lệ, yêu hoặc, mái tóc tím như thác chảy dài, huyết nhan kh4 híp, tỏa ra khí tức diễm lệ câu hồn!

Vô Ngân Nguyệt ngẩn ra, nhưng thật nhanh lắm cô ta giật mình là thân thể cô ta lại không nghe theo điều khiển mà bay lên, cuối cùng lại bị rớt xuống

ngay dưới chân hồng liên như lửa kia. Vô Ngân Nguyệt nghe thấy tiếng nói yêu mị tận xương, khẽ mang theo nhàn nhạt ý cười:

“Thiên phú không tồi, này có muốn theo ta chăng?”

“Ta,... tỷ tỷ,... ta “

Ánh mắt Sát Thiên Mạch ngưng tụ, ngoài người kia ra, ai cho phép kẻ khác được gọi như thế thanh âm? Hắn lạnh thanh vung tay lên, cười cười:

“Có mắt không trông, đưa cô ta vào Nhan Điện!”

“Đạ!”

Lúc này Vô Ngân Nguyệt cúi người run rẩy, mắt của cô ta,... mắt của cô ta.... không thấy gì nữa rồi, nhưng cô ta cũng không thể nào kêu gào hay phản kháng được vì thân thể của cô ta,... không nghe theo sự khống chế mà mềm oặt xuống!

Bên dưới người xem không khỏi lạnh gáy nhưng cũng không dám nói gì, mồ hôi từng người chảy xuống từng giọt.

Người tùy tùng sau lưng biết chủ nhân hi vọng vô thường lại mắt hững hờ cúi người nói:

“Chi bằng, ngài xem qua danh sách Trường Lưu tiến cử?”

“Được!”

Nói xong, Sát Thiên Mạch nghiêng người nằm trên nhuyễn tháp, dáng vẻ xinh đẹp, yêu mị tận cùng. Lúc sau, một tráp án được đưa lên, Sát Thiên Mạch đưa mắt liếc qua, ngay lập tức biến sắc, tráp án trên tay người kia ngay tức khắc bị thiếu rụi.

Thiên Nhan? Tiêu Thiên Nhan? Có kẻ dám lấy tên nàng? Là kẻ nào? Tên gọi ấy, là ai dám đặt.

Sát Thiên Mạch tức giận, đưa tay phóng ra một hồi hỏa, lơ lửng giữa thiên địa, hắn cười lạnh nói:

“Cho các ngươi một canh giờ, nếu không bắt ả đứng thứ nhất kia, Trường Lưu này nên tu sửa thoáng một phát đi!”

Lửa cháy đỏ rực tỏa ra hơi nóng kinh người, nhưng trong lúc này lại có một tên băng bắn tới thổi bay Yêu Hỏa giữa trời, bay vào biển Trường Lưu làm nước biển bên trên phủ một tầng hỏa diễm. Sát Thiên Mạch nheo mắt, tuy đó chỉ là một phần thần thức của hắn tỏa ra thần hỏa nhưng làm sao có thể dễ dàng dập tắt?

“Không cần tìm, là ta, Ta tên Tiêu Thiên Nhan!”

Giọng nói trong như ngọc vang vọng, hoa đào khắp trốn Trường Lưu bay theo gió, lúc này đặc biệt lay động bay xuống như một cơn mưa, sắc hồng tràn ngập khắp trốn, trong làn mưa hoa mờ ảo ấy mờ ảo một dáng người.

Lấy thiên địa làm nền, lấy bốn mùa làm sắc, thiên hạ tiểu dung, sao sa biển rộng. Nếu nói nh7 Yêu Thần vẻ đẹp quyến rũ, kia nàng ấy vẻ đẹp kiều sa, thì cô gái này có một vẻ đẹp thánh khiết.

Nói như Yêu Thần hoa Thiên Cốt, đệ nhất mỹ nhân Thần giới cũng phải kém cạnh, Sát Thiên Mạch nhướng mày chỉ là một dáng bước thôi, đã đẹp như vậy, liệu, mình có quá xuống sắc không? Giật mình vì suy nghĩ này, hắn lóe lên một ý nghĩ, đoạt xác luyện hồn, có khi nào một thân thể như vậy, nàng sẽ trở lại?

“Hừ, thân xác này của ta, muốn là được sao?”

Lại nghe xong trong giọng nói một cỗ khí chất rất quen thuộc, Sát Thiên Mạch ngây người, nhan sắc này,... cũng quá giống nàng đi, ngoại trừ thần ấn Cửu Thủy Điện Liên Hoa, thật sự cái gì cũn giống!

Tiêu Thiên Nhan nhướng mày, miệng mỉm cười thật nhạt:

“Thần giới ở nơi nào?”

Điều duy nhất mà nàng truy không được, đó là diện vị của Thần giới, nàng sống lại gần 50 năm, này muốn đi tìm bọn hắn cũng không xong, chính vì diện vị Thần giới quá thần bí. Sát Thiên Mạch ngăn người:

“Man Hoang.”

Thiên Nhan sửng sốt, nàng cười thoáng một phát, quay người rời đi. Sát Thiên Mạch thấy thể vợi vàng phi thân đi theo, khi gần tới trận pháp đi vào, Tiêu Thiên Nhan mỉm cười nhìn năm nam nhân đang đứng đó cùng Sát Thiên Mạch vừa tới, khẽ cười:

“Ta đã nợ các chàng nhiều!”

Bọn họ mỉm cười, Hiên Viên Lăng bước lên một bước, ôm lấy nàng, khẽ nói:

“chúng ta dường như đã đợi ngày này thật lâu!”

.....Hoàn.....

Ngoại truyện là chuyện của trời

Bao giờ có hứng ta lại ra nha! ^^

Bạn đang đọc truyện *Thần Ma Chi Tranh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.